

Dziennik Urzędowy C 271 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52
12 listopada 2009

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

Parlament Europejski

SESJA 2008-2009

Posiedzenie z 8 maja 2008 r.

TEKSTY PRZYJĘTE

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 168 E z 3.7.2008.

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Czwartek, 8 maja 2008 r.

(2009/C 271 E/01)	Transatlantycka Rada Gospodarcza Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie Transatlantyckiej Rady Gospodarczej	1
(2009/C 271 E/02)	Prawa człowieka na świecie (2007) i polityka Unii Europejskiej w tej dziedzinie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie rocznego sprawozdania z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2007 i polityki UE w tej dziedzinie (2007/2274(INI))	7
(2009/C 271 E/03)	Misje obserwacji wyborów UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie misji obserwacji wyborów UE: cele, praktyka i przyszłe wyzwania (2007/2217(INI))	31

(2009/C 271 E/04)	Stosunki handlowe i gospodarcze ze Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych ze Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) (2007/2265(INI))	38
(2009/C 271 E/05)	Zarządzanie głębinowymi zasobami rybnymi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie zarządzania głębinowymi zasobami rybnymi (2007/2110(INI))	45
(2009/C 271 E/06)	Ramy dla działalności lobbystów w instytucjach europejskich Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie określenia ram dla działalności grup interesu (lobbystów) w instytucjach europejskich (2007/2115(INI))	48
(2009/C 271 E/07)	Biała księga na temat sportu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie białej księgi na temat sportu (2007/2261(INI))	51
(2009/C 271 E/08)	Mikrokredyt Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego w sprawie mikrokredytu	67

II Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Czwartek, 8 maja 2008 r.

(2009/C 271 E/09)	Wykonywanie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie zawarcia przez Parlament Europejski i Komisję porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE (C6-0009/2008 — 2008/2002(ACI))	70
(2009/C 271 E/10)	Środki wykonawcze (zmiana do art. 81 Regulaminu) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie wprowadzenia zmian do art. 81 Regulaminu Parlamentu Europejskiego w sprawie środków wykonawczych (2008/2027(REG))	76

Czwartek, 8 maja 2008 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Transatlantycka Rada Gospodarcza

P6_TA(2008)0192

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie Transatlantyckiej Rady Gospodarczej

(2009/C 271 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając w szczególności swoją rezolucję z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie stosunków transatlantyckich ⁽¹⁾ oraz swoje dwie rezolucje z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie poprawy stosunków UE-USA w ramach Transatlantyckiej Rady Gospodarczej ⁽²⁾ i w sprawie transatlantyckich stosunków gospodarczych UE-USA ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 września 2007 r. w sprawie bezpieczeństwa produktów, a w szczególności zabawek ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie zmian klimatycznych, w szczególności z dnia 16 listopada 2005 r. ⁽⁵⁾, 26 października 2006 r. ⁽⁶⁾ i 14 lutego 2007 r. ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając rezultaty szczytu UE-USA, który odbył się w dniu 30 kwietnia 2007 r. w Waszyngtonie, a w szczególności przyjęte wówczas ramy na rzecz wzmocnienia transatlantyckiej integracji gospodarczej między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie oraz sprawozdanie okresowe przyjęte na pierwszym szczycie Transatlantyckiej Rady Gospodarczej (TRG) w dniu 9 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Parlament Europejski i Kongres USA nieustannie wskazywały na potrzebę zakończenia tworzenia rynku transatlantyckiego do roku 2015,
- B. mając na uwadze, że pokój, demokracja, prawa człowieka i praworządność oraz prawo międzynarodowe, zrównoważona gospodarka i trwały rozwój stanowią podzielane wspólne wartości leżące u podstaw partnerstwa transatlantyckiego, które jest kamieniem węgielnym polityki zewnętrznej UE, a także jej globalnej polityki gospodarczej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, str. 670.⁽²⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, str. 226.⁽³⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, str. 235.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0412.⁽⁵⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, str. 120.⁽⁶⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, str. 439.⁽⁷⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, str. 344.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- C. mając na uwadze, że ze względu na swą dominującą pozycję gospodarczą na świecie partnerzy transatlantyccy ponoszą wspólną odpowiedzialność za stan globalnego zarządzania gospodarczego i znalezienie rozwiązań globalnych problemów ekonomicznych,
- D. mając na uwadze, że silne i dobrze funkcjonujące partnerstwo UE i USA jest kluczem do kształtowania globalnego rozwoju z poszanowaniem wspólnych wartości i w oparciu o skuteczną wielostronność i prawo międzynarodowe; mając na uwadze, że w celu umożliwienia partnerom osiągnięcia tego celu potrzebne jest silne i konsekwentne przywództwo polityczne,
1. podkreśla, że bliskie partnerstwo transatlantyckie jest podstawowym instrumentem kształtowania globalizacji w interesie wspólnych wartości i na rzecz wyważonego porządku politycznego i gospodarczego na świecie; podtrzymuje swoją opinię, że sprawnie funkcjonujący i konkurencyjny rynek transatlantycki jest mocną podstawą, na której powinno opierać się partnerstwo transatlantyckie, aby umożliwić UE i USA wspólne sprostanie globalnym wyzwaniom politycznym i gospodarczym;
 2. zdecydowanie popiera proces umacniania transatlantyckiej integracji gospodarczej, który rozpoczął się w 2007 r. podczas szczytu UE-USA od przyjęcia ram na rzecz wzmocnienia transatlantyckiej integracji gospodarczej między UE a USA oraz utworzenia Transatlantyckiej Rady Gospodarczej (TRG), której zadaniem jest nadzór nad realizacją celów określonych we wspomnianych ramach oraz jej przyspieszenie;
 3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja, realizując zalecenie Parlamentu Europejskiego, postanowiła sporządzić opracowanie (którego wyniki są oczekiwane w 2008 r.) dotyczące przeszkód, które należy usunąć, aby stworzyć rynek transatlantycki; jest zdania, że dokument ten powinien zostać szeroko rozpozyszczonej po obu stronach Atlantyku; wzywa Komisję do zagwarantowania, że rezultaty badań dotyczących ostatecznego utworzenia rynku transatlantyckiego zostaną przedyskutowane z odpowiednimi komisjami parlamentarnymi przed wyciągnięciem konkretnych wniosków w celu sformułowania przyszłych zaleceń dla TRG;
 4. jest zdania, że przed szczytem UE-USA w 2009 r. obie administracje powinny przygotować plan osiągnięcia długoterminowego celu stworzenia rynku transatlantyckiego, ustanawiający konkretne ramy czasowe dla poszczególnych sektorów;
 5. docenia postęp osiągnięty dotychczas przez TRG w zakresie przejmowania odpowiedzialności politycznej za określenie priorytetów i umożliwienie zawarcia umów w sprawie usunięcia barier handlowych i inwestycyjnych oraz w sprawie wspierania konkurencyjności rynku transatlantyckiego;
 6. uważa, że wyniki osiągnięte przez TRG od czasu jej utworzenia pokazują, iż rynek transatlantycki nie może rozwijać się wyłącznie w oparciu o pracę administracyjną, a realizacja tego celu wymaga silnego i stałego przywództwa politycznego; zachęca TRG do zdecydowanej kontynuacji wysiłków;
 7. podkreśla pilną potrzebę utrzymania tempa tego procesu w latach wyborczych 2008–2009, co zagwarantuje, że obie strony będą nadal dążyły do szybkiej realizacji wspólnych celów, a ich władze wykonawcze będą w dalszym ciągu z zaangażowaniem realizowały jego ostateczny cel;
 8. podkreśla, że do priorytetów na szczyt TRG, który ma się odbyć w Brukseli dnia 14 maja 2008 r., należy osiągnięcie konkretnego postępu, szczególnie w zakresie standardów rachunkowości, handlu papierami wartościowymi, reasekuracji, bezpieczeństwa importu, deklaracji zgodności dostawców i importu drobiu poddawanego zabiegom redukcji patogenów; uważa jednak za istotne wskazanie w niniejszej rezolucji szeregu innych ważnych kwestii, które wymagają w przyszłości rozpatrzenia na forum TRG;
 9. zwraca się do Komisji o poinformowanie go o wynikach wyżej wspomnianego badania;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Usługi finansowe

10. wyraża poparcie dla podejścia przedstawionego w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1569/2007 ⁽¹⁾ oraz w piśmie z dnia 26 września 2007 r. skierowanego przez Komisję do amerykańskiej Komisji Papierów Wartościowych i Giełd (SEC) w sprawie „Proponowanych zasad dotyczących akceptowania sprawozdań finansowych sporządzonych zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej przez zagranicznych prywatnych emitentów bez uzgadniania ich ze standardami amerykańskimi GAAP”, a także w swojej rezolucji z dnia 14 listopada 2007 r. ⁽²⁾ w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości, w której podkreślono szczególnie, że „Komisja musi podjąć decyzję zapewniającą we wszystkich przypadkach emitentom z UE prawo do stosowania MSSF (Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej) zatwierdzonych przez UE we wszystkich krajach trzecich”;

11. uważa, że wzajemne uznawanie rynków papierów wartościowych między Stanami Zjednoczonymi a UE miałyby istotny wpływ na poprawę efektywności rynku transatlantyckiego poprzez ułatwienie dostępu UE i USA do szerszego i głębszego rynku transatlantyckiego; podkreśla jednak, że taki projekt musi być wynikiem dwustronnego porozumienia i że należy zawrzeć ramowe porozumienie między Stanami Zjednoczonymi a UE, uwzględniające w pełni prawodawstwo UE w dziedzinie nadzoru nad rynkami finansowymi, a Komisja powinna odwołać się od zawierania umów dwustronnych między państwami członkowskimi a Stanami Zjednoczonymi, ponieważ mogłoby to zagrozić równym regułom gry przyjętym przez UE;

12. podkreśla, że zapewnienie stabilności finansowej jest kwestią najwyższej wagi; przypomina o roli Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) w tym zakresie; podkreśla braki ujawnione w związku z zawirowaniami na rynkach finansowych, zwłaszcza dotyczące trwających kryzysów na głównych rynkach finansowych, pogłębiającego się braku równowagi dostosowań walutowych i stosunków handlowych, ciągnącego się lub powtórnie pojawiającego się kryzysu kredytowego w niektórych z najuboższych krajów, a także coraz większych różnic zamożności występujących między poszczególnymi krajami i w obrębie tych krajów; uważa, że niezwykle istotne jest wzmocnienie współpracy między organami nadzorczymi w Stanach Zjednoczonych i w UE;

13. z zadowoleniem przyjmuje podejście Forum Stabilności Finansowej (FSF) oraz MFW do wspólnego zdiagnozowania zawirowań na rynkach finansowych i oczekuje na wdrożenie przez obie strony wniosków oraz zaleceń politycznych grupy roboczej FSF ds. rynku i odporności instytucji; jest jednak zdania, że takie prace powinny mieć wyłącznie charakter uzupełniający i nie powinny zastępować przemyśleń i decyzji dotyczących właściwej reakcji politycznej UE i USA;

14. zwraca się do USA o informowanie UE o postępach we wdrażaniu ram Bazylea II w Stanach Zjednoczonych; przypomina o znaczeniu skoordynowanego podejścia przy opracowywaniu lub zmianie globalnych zasad dotyczących podmiotów działających na rynku finansowym na skalę międzynarodową; w tym kontekście uważa, że wdrożenie ram Bazylea II w USA ma zasadnicze znaczenie dla utrzymania równych reguł gry na świecie;

15. z zadowoleniem przyjmuje prace Kongresu USA dotyczące wprowadzenia przepisów prawnych mających na celu stworzenie Federalnego Biura Informacyjnego ds. Ubezpieczeń w ramach Departamentu Skarbu USA; uważa, że stanowi to — obok projektu (tzw. „Blue Print”) Departamentu Skarbu USA — istotny krok w kierunku wzajemnego uznawania podejść regulacyjnych stosowanych do usług finansowych po obu stronach Atlantyku; uznaje, że wiele należy jeszcze uzgodnić oraz że gwarancje reasekuracyjne pozostają kluczową kwestią do rozwiązania; uważa, że osiągnięcie celów systemu „Solvency II” zostanie znacząco wzmocnione poprzez ściślejszą współpracę parlamentarną;

Handel między UE a USA, współpraca legislacyjna

16. podkreśla, że dążąc do celu wprowadzenia jednolitych standardów w dziedzinie handlu i inwestycji, omawianego w listopadzie 2007 r. na posiedzeniu TRG w związku z planem zapewnienia wzajemnego uznawania w 2009 r. umów o partnerstwie handlowym między UE a USA, należy zagwarantować wysoki poziom standardów społecznych oraz dotyczących ochrony środowiska i ochrony zdrowia;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1569/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające zgodnie z dyrektywami 2003/71/WE i 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady mechanizm ustalenia równoważności standardów rachunkowości stosowanych przez emitentów papierów wartościowych z krajów trzecich (Dz.U. L 340 z 22.12.2007, str. 66).

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0527.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

17. powtarza, że cały szereg tak zwanych pozacelnych barier w dziedzinie handlu i inwestycji ma swoje źródło w świadomych działaniach organów legislacyjnych, których zadaniem jest realizowanie celów społecznych lub kulturowych, czy też dotyczących ochrony zdrowia lub środowiska naturalnego, barier tych nie wolno zatem usuwać inaczej niż za pomocą odpowiedniego aktu prawnego; w związku z tym wskazuje na kluczową rolę odgrywaną przez Parlament Europejski i Kongres USA w kontrolowaniu procesu dostosowywania standardów oraz usuwania barier w zakresie handlu i inwestycji;

18. podkreśla, że w ramach TRG priorytetowo należy również potraktować bezpieczeństwo importowanych produktów; wyraża pogląd, że otwarte otoczenie handlowe zyska powszechne zaufanie społeczeństwa jedynie wówczas, gdy przestrzegane będą zasady ochrony zdrowia i bezpieczeństwa; wzywa Komisję ds. bezpieczeństwa produktów konsumenckich USA, by wykorzystała swą większą swobodę działania w celu dzielenia się informacjami dotyczącymi konkretnych przypadków, proponując jednocześnie, by TRG opracowała wiążący mechanizm współpracy, który usystematyzowałby i ułatwił wymianę informacji na temat bezpieczeństwa produktów oraz opracowanie programu wspólnych działań; wzywa Komisję i Radę do zacieśnienia współpracy między organami nadzoru celnego i rynkowego w UE i USA, aby zagwarantować, że kontrole na granicach zewnętrznych są na tyle skuteczne, że nie pozwalają na to, by niebezpieczne produkty, a zwłaszcza niebezpieczne zabawki, docierały do konsumentów; wzywa państwa członkowskie UE oraz Stany Zjednoczone do zapewnienia ścisłego egzekwowania aktów prawnych dotyczących bezpieczeństwa produktów, a w szczególności zabawek, oraz do zapewnienia dokładniejszych kontroli na szczeblu krajowym; podkreśla konieczność ścisłej współpracy między UE i USA, mającej na celu poprawę standardów produkcji przez Chiny i inne kraje trzecie, tak aby odpowiadały one wymogom bezpieczeństwa w UE i USA, w szczególności w odniesieniu do zabawek, a także mającej na celu przekonanie tych krajów o konieczności uwzględnienia bezpieczeństwa produktów w procesie produkcji i dystrybucji;

19. zwraca się o więcej informacji dotyczących znowelizowanej amerykańskiej ustawy w sprawie bezpieczeństwa produktów konsumenckich oraz wyraża zaniepokojenie, że ten nowy instrument wprowadzi niepotrzebne obciążenia regulacyjne dla firm europejskich, nakładając obowiązkowe wymogi bezpieczeństwa, w tym testy przeprowadzane przez stronę trzecią; domaga się dalszych rozmów na temat wzajemnego uznawania w celu uniknięcia powielania prac;

20. zauważa, że bezpieczny handel ma szczególne znaczenie w coraz bardziej zintegrowanej gospodarce światowej; jest jednak zdania, że propozycja wprowadzenia kontroli wszystkich kontenerów w morskim transporcie międzynarodowym jako środka zapobiegającego groźbie terroryzmu jest niepotrzebna i niewykonalna; dlatego też wzywa Kongres do wycofania tej propozycji, jest bowiem przekonany, że inicjatywa „bezpieczne kontenery”, oznaczająca wprowadzenie kontroli kontenerów „wysokiego ryzyka”, to środek wystarczający do zagwarantowania bezpieczeństwa międzynarodowego transportu morskiego;

21. wzywa Komisję do wynegocjowania w ramach TRG, tam gdzie to możliwe, wspólnych standardów światowych; jest przekonany, że wprowadzenie w życie wspólnych norm bezpieczeństwa pojazdów (ogólna regulacja techniczna Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ) znacznie obniżyłoby koszty ponoszone przez przemysł motoryzacyjny, który jest ważnym pracodawcą zarówno w UE, jak i w USA;

22. wzywa Komisję, aby dążyła do formalnego przyjęcia procedury wzajemnego uznawania deklaracji zgodności produktów, na które nałożono wymóg sprawdzenia przez stronę trzecią, w szczególności sprzętu informacyjno-komunikacyjnego i elektrycznego;

23. nadal popiera Komisję w jej staraniach o osiągnięcie porozumienia w sprawie znakowania produktów importowanych zarówno w systemie brytyjskim, jak i w systemie metrycznym oraz podkreśla konieczność przyjęcia jednostek miar zgodnych z normami międzynarodowymi, w szczególności uznania przez USA produktów oznakowanych tylko w systemie metrycznym; uważa, że starania te zwiększą ekonomię skali przedsiębiorstw z Europy, USA i krajów trzecich oraz że będą szczególnie korzystne dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP);

24. wzywa Komisję i Radę do zacieśnienia współpracy między UE i USA w kwestii ujednoliconego światowego systemu klasyfikacji i etykietowania substancji chemicznych (GHS), w szczególności w związku z wdrożeniem międzynarodowych kryteriów przyjętych przez Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych; uważa, że istotnym celem tego systemu jest ułatwienie handlu i zwiększenie ochrony konsumentów, i w związku z tym nalega na jednoczesne wdrożenie GSH w ujednolicony sposób w UE i USA;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

25. zwraca uwagę na fakt, że dane osobowe stały się kluczowym elementem wielu operacji biznesowych, szczególnie w dziedzinie telekomunikacji elektronicznej; odnotowuje szybki wzrost wartości gospodarczej danych osobowych i wartości dodanej operacji opartych na danych osobowych; wraca się do Komisji o podjęcie — w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim — inicjatywy mającej na celu opracowanie wraz z jej amerykańskim odpowiednikiem, Federalną Komisją Handlu, transatlantycznych zasad ochrony danych; ponadto wzywa do pilnego opracowania w ramach TRG światowych norm ochrony w celu zagwarantowania wysokiego poziomu ochrony danych osobowych i pewności prawnej dla przedsiębiorstw;

Kwestie dotyczące rolnictwa

26. wzywa do znalezienia szybkiego rozwiązania w związku z trwającymi dyskusjami na temat zakazu importu do UE amerykańskiego drobiu poddanego zabiegom redukcji patogenów; uznaje potrzebę odpowiedniego doradztwa naukowego z uwzględnieniem ochrony konsumenta oraz informacji; uznaje także znaczne inwestycje, jakie poczynił europejski sektor drobiowy, aby — zgodnie z prawodawstwem europejskim — zredukować możliwości zakażenia salmonellą w całym łańcuchu produkcyjnym; jest zdania, że żadne z możliwych rozwiązań nie powinno prowadzić do zakłócenia konkurencji;

27. jest zdania, że badania naukowe w pełni uzasadniają decyzję Wspólnoty o zakazie importu wołowiny ze zwierząt poddanych zabiegom hormonalnym, i wzywa Stany Zjednoczone do niezwłocznego zniesienia sankcji nałożonych na towary europejskie;

28. podkreśla znaczenie jednolitej procedury udzielania zezwoleń na wszystkie produkty spożywcze i pasze zawierające organizmy modyfikowane genetycznie zgodnie z zasadą ostrożności oraz znaczenie etykietowania i śledzenia pochodzenia i obiegu organizmów modyfikowanych genetycznie, co umożliwia konsumentom dokonanie świadomego wyboru;

29. wzywa do dialogu na temat niedawnych zmian na rynkach rolnych, zwłaszcza na temat wahań cen towarów, średniookresowego przeglądu wspólnej polityki rolnej (ocena funkcjonowania UE), amerykańskiej ustawy o farmach, niecyklicznych płatności, rosnącego znaczenia rozwoju obszarów wiejskich oraz instrumentu wzajemnej zgodności;

Współpraca w zakresie polityki energetycznej, przemysłowej i naukowej

30. wzywa do zacieśnienia strategicznej transatlantycznej współpracy w dziedzinie polityki energetycznej, przemysłowej i naukowej; podkreśla znaczenie kwestii energetycznej, popierając zróżnicowanie źródeł energii i kanałów dostaw oraz bezpieczną energię i infrastrukturę, a także wspierając politykę bezpieczeństwa energetycznego opartą na mechanizmach rynkowych; podkreśla coraz intensywniejszą po obu stronach Atlantyku debatę na temat systemu handlu emisjami dwutlenku węgla;

31. podkreśla potrzebę ścisłej współpracy regulacyjnej i naukowej między UE i USA w zakresie biopaliw i biomasy, promującej na wspólnych zasadach alternatywne i trwałe źródła energii dla sektora transportu; zachęca TRG do dalszej współpracy z Brazylią w celu określenia wspólnych norm dla biopaliw, które zapewnią maksymalną równowagę środowiska i uspokoją obawy dotyczące bezpieczeństwa żywnościowego na świecie;

Światowa Organizacja Handlu (WTO) oraz agenda rozwoju z Dauh

32. wzywa Komisję, by dążyła do zagwarantowania, że TRG pomaga w osiągnięciu pozytywnych wyników dauhajskiej agendy rozwoju; postrzega dominację UE i USA w handlu światowym (obecnie 60 % łącznych obrotów handlowych) jako zjawisko potencjalnie korzystne dla światowego systemu handlu i jego wspólnych ram;

33. wzywa Komisję do zbadania, czy dwustronna procedura rozwiązywania sporów handlowych może stać się obiektem zainteresowania TRG; zauważa w tym kontekście, że chociaż spory handlowe dotyczą tylko około 2 % obrotów handlowych między UE i USA, to jednak niektóre z tych sporów są wysoce destruktywne i kosztowne;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

34. wzywa Komisję do przeprowadzenia w ramach TRG dyskusji na temat sposobów osiągnięcia większej spójności między dwustronnymi umowami handlowymi a wielostronnymi zasadami WTO w celu zagwarantowania bardziej harmonijnego i prostszego systemu handlu międzynarodowego dla wszystkich; wzywa Komisję do przedyskutowania, w jaki sposób można osiągnąć większą zgodność między UE i USA przy podpisywaniu umów dwustronnych z krajami trzecimi w sprawie środków uzależniających stosunki handlowe od spełnienia określonych warunków, takich jak postanowienia łączące handel i środowisko naturalne, handel i normy socjalne oraz handel i prawo pracy;

35. wzywa Komisję do opracowania w trybie pilnym kompleksowego podejścia do kwestii pozahandlowych podnoszonych przez Europę w światowych rozmowach handlowych, dotyczących w szczególności klauzul społecznych i środowiskowych, uznawania i ochrony oznaczeń geograficznych, dobrostanu zwierząt, stanu zdrowia importowanych zwierząt i produktów roślinnych, tak aby zapobiec nieuczciwej konkurencji wobec producentów europejskich;

36. wzywa Komisję, aby zwróciła się do TRG o opublikowanie sprawozdania z postępów we współpracy w zakresie wdrażania praw własności intelektualnej, w tym przedstawienia działań, które zostaną podjęte w przyszłości w celu wzmocnienia współpracy w zakresie zwalczania podróbek i piractwa; żąda jasnego planu działań, określającego starania na rzecz ułatwienia wzajemnego uznawania prawa patentowego na arenie międzynarodowej;

37. zwraca się do TRG o aktywne poparcie dauhańskiej deklaracji w sprawie porozumienia TRIPS ułatwiającego dostęp do leków ratujących życie tym krajom, które nie mają zdolności produkcyjnych w zakresie produktów farmaceutycznych; wzywa Komisję do podniesienia kwestii polityki USA polegającej na włączaniu do wszystkich umów dwustronnych negocjowanych z krajami rozwijającymi się klauzul, na mocy których kraje te zrzekają się prawa do korzystania z postanowień deklaracji z Dauhy w sprawie porozumienia TRIPS, pozwalającej im produkować i importować leki generyczne niezbędne do rozwiązywania najważniejszych problemów dotyczących zdrowia publicznego (AIDS, gruźlica itd.);

38. uważa, że bez względu na wyniki dauhańskiej agendy rozwoju koncepcja rynku transatlantyckiego dotycząca współpracy regulacyjnej na rzecz stopniowego usuwania barier pozataryfowych może mieć kluczowe znaczenie dla zapewnienia stałych bodźców do integracji światowego handlu;

39. za ważne zadanie strony europejskiej TRG uważa przekonanie transatlantyckich partnerów UE o potrzebie wypracowania do 2012 r. dalekosiężnego, ambitnego i prawnie wiążącego systemu w zakresie emisji gazów cieplarnianych na okres po wygaśnięciu protokołu z Kioto oraz o potrzebie nakreślenia wielkiego transatlantyckiego projektu dotyczącego wymiany inwestycji i technologii w dziedzinie bezpiecznego i czystego wytwarzania energii;

Rozwój regionalny

40. podkreśla pozytywny wpływ, jaki dalsze postępy w transatlantyckiej integracji gospodarczej prawdopodobnie wywrą na trwały rozwój regionalny, oraz jest zdania, że postępy te sprzyjają staraniom UE o realizację strategii lizbońskiej oraz dążeniom do osiągnięcia spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej; w tym kontekście zwraca się do właściwych organów UE o zadbanie, by wspomniane postępy przyczyniały się do harmonijnego i zrównoważonego rozwoju wszystkich terytoriów UE, oraz o uwzględnienie europejskiej zasady powszechnego dostępu do usług użyteczności publicznej;

41. wzywa obie strony do zbadania możliwości podjęcia przez UE i USA zorganizowanego dialogu na temat polityki regionalnej, który byłby dobrym sposobem na zbadanie nowych metod w polityce regionalnej, wymianę dobrych praktyk, m.in. w dziedzinie badań i rozwoju, oraz poszukiwanie sposobów podejmowania wspólnych wyzwań, dotyczących np. zmian klimatu i cen energii;

Przyszły plan działań transatlantyckiego dialogu prawodawców (TDP) oraz doskonalenie strukturalne

42. wzywa uczestników TDP, by włączyli do programów zbliżających się posiedzeń dyskusję na temat amerykańskich przepisów dotyczących kontroli ładunków, z myślą o lepszym wzajemnym zrozumieniu między Parlamentem a Kongresem USA w tej sprawie; podkreśla również konieczność zastanowienia się w ramach TDP nad postdauhańską agendą WTO, w tym nad reformą WTO, oraz przedyskutowania klauzul dotyczących praw człowieka oraz ochrony środowiska i praw socjalnych w dwustronnych umowach handlowych, m.in. na wzór zawartej ostatnio umowy dwustronnej między USA i Peru, która zawiera szczegółowe i wykonalne przepisy dotyczące norm pracy;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

43. zwraca uwagę na kluczową rolę Parlamentu Europejskiego i Kongresu USA we wspieraniu tego procesu oraz na fakt, że tylko prawodawcy mogą usuwać wszelkie bariery pozataryfowe; proponuje przeprowadzenie dobrze przygotowanej rocznej debaty nad postępami uzyskanymi w kwestiach omawianych w TRG oraz nad jej strukturą;

44. w związku z tym zwraca się do przywódców UE i USA oraz do współprzewodniczących TRG o uwzględnienie tej istotnej roli prawodawców dla długotrwałego sukcesu procesu oraz wzywa ich do pełnego i bezpośredniego zaangażowania przedstawicieli TDP w prace TRG; jednocześnie uznaje znaczenie zainteresowanych stron reprezentujących przedsiębiorców i konsumentów dla prac TRG poprzez wspieranie jej przemysleniami i fachową wiedzą; jest jednak zadania, że należy odróżnić ich rolę konsultacyjną od legislacyjnej roli Kongresu USA i Parlamentu Europejskiego;

45. odnotowuje powołanie grupy doradców złożonej z przedstawicieli TDP, transatlantyckiego dialogu przedstawicieli świata biznesu i transatlantyckiego dialogu konsumentów; pochwała wkład prawodawców i zainteresowanych stron w sukces pierwszego szczytu TRG w listopadzie 2007 r.; wyraża nadzieję na wzrost znaczenia dialogu dotyczącego praw pracowniczych i dialogu dotyczącego ochrony środowiska w najbliższej przyszłości; wzywa do włączenia przewodniczących transatlantyckiego dialogu na temat praw pracowniczych i dialogu na temat ochrony środowiska do grupy doradców;

46. ponownie wyraża życzenie zacieśnienia dialogu między oboma parlamentami i apeluje o ich wczesne angażowanie, szczególnie w odniesieniu do wszelkich przyszłych przepisów opracowywanych przez światowe organy samoregulujące w celu zajęcia się na wczesnym etapie kwestiami ponoszenia odpowiedzialności politycznej;

47. uważa, że są to obecnie kwestie zasadnicze i że posłowie do parlamentów krajowych powinni być regularnie informowani o postępach w tym zakresie; wzywa swojego przewodniczącego do zapewnienia ustanowienia w tym celu odpowiedniego mechanizmu;

*

* *

48. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretariatowi Transatlantyckiej Rady Gospodarczej oraz Kongresowi USA.

Prawa człowieka na świecie (2007) i polityka Unii Europejskiej w tej dziedzinie

P6_TA(2008)0193

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie rocznego sprawozdania z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2007 i polityki UE w tej dziedzinie (2007/2274(INI))

(2009/C 271 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dziewiąte roczne sprawozdanie Unii Europejskiej z zakresu praw człowieka (2007) ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 3, 6, 11, 13 i 19 Traktatu UE oraz art. 177 i 300 Traktatu WE,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie odpowiednie międzynarodowe instrumenty ochrony praw człowieka ⁽²⁾,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając wszystkie konwencje ONZ z zakresu praw człowieka oraz ich protokoły dodatkowe,

⁽¹⁾ Dokument Rady 13288/1/07.

⁽²⁾ W kwestii dotyczącej wszystkich właściwych podstawowych tekstów należy zapoznać się tabelą zawartą w załączniku III do sprawozdania A6-0128/2007 Komisji Spraw Zagranicznych.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- uwzględniając regionalne instrumenty ochrony praw człowieka, w szczególności Afrykańską kartę praw człowieka i narodów, protokół dodatkowy w sprawie praw kobiet w Afryce, Amerykańską konwencję praw człowieka oraz Arabską kartę praw człowieka,
- uwzględniając wejście w życie z dniem 1 lipca 2002 r. statutu rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz rezolucje odnoszące się do MTK ⁽¹⁾,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi oraz plan UE dotyczący najlepszych praktyk, standardów i procedur zwalczania handlu ludźmi i zapobiegania mu z roku 2005 ⁽²⁾,
- uwzględniając protokół nr 13 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dotyczący bezwzględного zniesienia kary śmierci,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur),
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji oraz jej protokół dodatkowy,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽³⁾,
- uwzględniając Umowę o Partnerstwie AKP-UE ze zmianami ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽⁵⁾ (Europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka, EIDHR)
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji praw człowieka na świecie,
- uwzględniając swoje rezolucje dotyczące piątej i siódmej sesji Rady Praw Człowieka ONZ (RPC ONZ), przyjęte odpowiednio w dniu 7 czerwca 2007 r. ⁽⁶⁾ i 21 lutego 2008 r. ⁽⁷⁾, oraz wyników negocjacji dotyczących RPC ONZ,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unie Europejska ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 1 lutego 2007 r. ⁽⁹⁾ i z dnia 26 kwietnia 2007 r. ⁽¹⁰⁾ w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci oraz rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci,

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, str. 265; Dz.U. C 262 z 18.9.2001, str. 262; Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, str. 88; Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, str. 576.

⁽²⁾ Dz.U. C 311 z 9.12.2005, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3; Dz.U. L 209, 11.8.2005, str. 27.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, str. 1.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0235.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0065.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, str. 107.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, str. 91.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, str. 775.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania żeńskich narządów płciowych ⁽¹⁾, w której potwierdzono, że wszelkie formy takiego okaleczania, niezależnie od stopnia, są aktem przemocy wobec kobiet i stanowią pogwałcenie ich praw podstawowych,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka ⁽²⁾, w tym dotyczących praw kobiet, które to prawa należy wyraźnie uwzględnić we wszystkich dialogach na temat praw człowieka,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie wolności słowa w Internecie ⁽³⁾,
 - uwzględniając wszelkie własne rezolucje w trybie pilnym w sprawie przypadków łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa,
 - uwzględniając Forum Praw Człowieka UE i organizacji pozarządowych, które odbyło się w Lizbonie w grudniu 2007 r.,
 - uwzględniając międzynarodową konwencję ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych, podpisana przez Wspólnotę Europejską i większość jej państw członkowskich w dniu 30 marca 2007 r., ustanawiająca obowiązek włączania kwestii interesów i problemów osób niepełnosprawnych w działania z zakresu praw człowieka skierowane do państw trzecich,
 - uwzględniając wytyczne w sprawie niepełnosprawności i rozwoju skierowane do delegacji oraz służb UE, opublikowane w lipcu 2004 r.,
 - uwzględniając deklaracje Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka oraz działalność sekretarza generalnego ONZ w sprawie sytuacji obrońców praw człowieka,
 - uwzględniając międzynarodową Konwencję w sprawie ochrony osób przed wymuszonymi zaginięciami, przyjęta w grudniu 2006 r.,
 - uwzględniając wytyczne UE w sprawie propagowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego ⁽⁴⁾ w odniesieniu do dzieci w konfliktach zbrojnych i obrońców praw człowieka, a także w sprawie kary śmierci, tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, dialogów z państwami trzecimi na temat praw człowieka oraz promowania i ochrony praw dziecka,
 - uwzględniając art. 45 i art. 112 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0153/2008),
- A. mając na uwadze, dziewiąte roczne sprawozdanie UE na temat sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2007 sporządzone przez Radę i Komisję stanowi całokształtowy przegląd działań instytucji Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka na terytorium Unii oraz poza nią,
- B. mając na uwadze, że celem niniejszej rezolucji jest dokonanie analizy oraz oceny, a w określonych przypadkach także przedstawienie konstruktywnej krytyki działań Komisji, Rady i PE w zakresie praw człowieka,
- C. mając na uwadze, że działania wewnętrzne Unii Europejskiej z zakresu praw człowieka mają niewątpliwie bezpośredni wpływ na jej wiarygodność oraz jej zdolność do realizacji skutecznej polityki zewnętrznej,
- D. mając na uwadze, że prawa człowieka i ich ochrona funkcjonują w oparciu o państwo prawa, demokrację, zasadę podziału władzy, odpowiedzialność polityczną oraz prawa polityczne, które umożliwiają ich beneficjentom domagać się we własnym imieniu poszanowania praw człowieka i powinny być na równi z nimi promowane,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, str. 126.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0381.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, str. 879.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, str. 4.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- E. mając na uwadze, że należy czynić wysiłki na rzecz zwracania większej uwagi na przestrzeganie podstawowych praw człowieka, w szczególności praw politycznych, podczas negocjowania i wdrażania dwustronnych lub regionalnych umów handlowych, nawet z ważnymi partnerami handlowymi,
- F. mając na uwadze, że sprawiedliwość, wolność, demokracja i państwo prawa, które stanowią gwarancje przestrzegania podstawowych wolności i praw człowieka, są filarami trwałego pokoju; mając na uwadze, że niemożliwe jest osiągnięcie trwałego pokoju na drodze układów ze stronami regularnie dopuszczającymi się łamania lub naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego,
- G. mając na uwadze, że prowadzone w wielu regionach świata działania polityczne na rzecz propagowania praw człowieka są zagrożone, ponieważ łamanie praw człowieka w sposób nierozłączny wiąże się z dążeniem tych, którzy się tego dopuszczają do osłabienia wpływu każdego działania na rzecz odnoszonych praw, co dotyczy w szczególności krajów, w których łamanie praw człowieka ma kluczowe znaczenie dla utrzymania niedemokratycznych rządów,
- H. mając na uwadze, że w krajach rozwijających się 82 % osób niepełnosprawnych w dalszym ciągu żyje poniżej progu ubóstwa i staje się celem takich najpoważniejszych nadużyć w stosunku do praw człowieka, jak odmowa prawa do życia i nieludzkie bądź poniżające traktowanie; mając na uwadze, że w tym kontekście szczególnie niepokój budzi sytuacja niepełnosprawnych dzieci,
- I. mając na uwadze, że zgodnie z Konstytucją Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) „Korzystanie z najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia jest jednym z podstawowych praw każdej istoty ludzkiej bez różnicy rasy, religii, przekonań politycznych, warunków ekonomicznych lub społecznych”; mając na uwadze, że „Zdrowie wszystkich ludów jest podstawą do osiągnięcia pokoju i bezpieczeństwa”,

1. ubolewa nad faktem, że Unia Europejska w dalszym ciągu jest daleka od prowadzenia spójnej i zdecydowanej polityki na rzecz wspierania i promowania praw człowieka na świecie oraz podkreśla potrzebę bardziej skutecznego prowadzenia takiej polityki; wyraża przekonanie, że dla zapewnienia ścisłej zgodności z obowiązującymi obecnie przepisami UE w zakresie praw człowieka potrzebny jest znaczny postęp;

2. wyraża przekonanie, że w celu uzyskania wyraźnej poprawy w zakresie promowania praw człowieka, należy prowadzić działania na rzecz wzmocnienia wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) — co bywa często utrudniane przez przewagę krajowych interesów państw członkowskich — aby zagwarantować, że propagowanie praw człowieka uważane będzie za kwestię priorytetową, a także aby zagwarantować, że promowanie praw człowieka jako cel wspólnej polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 11 Traktatu o Unii Europejskiej, będzie skrupulatnie realizowane;

3. wzywa Radę i Komisję do bardziej energicznych działań na rzecz poprawy zdolności UE do szybkiego reagowania na przypadki łamania praw człowieka przez kraje trzecie, przede wszystkim poprzez włączenie polityki na rzecz praw człowieka w zakres całej polityki zewnętrznej prowadzonej przez UE w stosunku do takich krajów oraz systematyczne podejmowanie kwestii praw człowieka w ramach dialogu politycznego na wszystkich szczeblach;

Zasady ogólne i wnioski dotyczące praw człowieka, demokracji, pokoju i niestosowania przemocy

4. ponownie podkreśla, że prawa człowieka — określone w najważniejszych międzynarodowych dokumentach i konwencjach, w tym w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej — są uniwersalnymi i niepodzielnymi prawami, których praktyczne i rzeczywiste poszanowanie stanowi zasadniczy środek gwarantujący wdrożenie i stosowanie prawa oraz porządku międzynarodowego, a także promowanie pokoju, wolności, sprawiedliwości i demokracji;

5. wyraża przekonanie, że skuteczne egzekwowanie praw człowieka w lokalnych i krajowych sądach na całym świecie — lub tam, gdzie nie jest to możliwe, w sądach ponadnarodowych — powinno stanowić wyraźny i główny cel polityki UE, poczynając od wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;

6. uważa, że jednym z głównych celów polityki Unii Europejskiej powinno być wspieranie instytucji sądowych wszystkich instancji i szczebli w zakresie zapewnienia rzeczywistego przestrzegania praw człowieka, w szczególności wspieranie sądów międzynarodowych;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

7. wzywa zatem Radę i Komisję do podjęcia działań o charakterze priorytetowym, zgodnie z tymi samymi przesłankami, co w przypadku powołania Międzynarodowego Trybunału Karnego, na rzecz wspierania działalności wszystkich instytucji sądowych zaangażowanych w ochronę praw człowieka; w szczególności uważa, że w związku z nadmiernym obciążeniem pracą Europejskiego Trybunału Praw Człowieka należy przydzielić dodatkowe środki oraz że największego wsparcia należy udzielać pracom Międzyamerykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów, a także, że należy podjąć kroki na rzecz ustanowienia Trybunału Praw Człowieka przez kraje Azji i Pacyfiku;

8. wyraża przekonanie, że prawo do demokracji, rozumiane jako prawo każdego obywatela do udziału w korzystaniu z suwerenności narodu w ramach instytucji podlegających rządowi prawa, stanowi nabyte w biegu historii powszechne prawo naturalne, wyraźnie uznawane przez Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Deklarację Wiedeńską z 1993 r. i Deklarację Milenijną Narodów Zjednoczonych; uważa, że dla instytucji wspólnoty międzynarodowej, UE i wszystkich państw członkowskich to prawo do demokracji wiąże się z obowiązkiem działania na rzecz usuwania przeszkód na drodze do pełnego korzystania z nich na całym świecie; uważa, że w tym celu należy podjąć dodatkowe kroki, tzn. utworzyć prawdziwą sieć demokracji na całym świecie w drodze przekształcenia i wzmocnienia istniejących organizacji;

9. uznaje niestosowanie przemocy za najbardziej właściwy sposób gwarantowania, że prawa człowieka będą służyć każdemu, będą utrzymywane w mocy, promowane i w pełni przestrzegane; wyraża przekonanie, że ich promowanie powinno stanowić priorytetowy cel polityki UE z zakresu praw człowieka i demokracji; wyraża zamiar brania udziału w aktualizowaniu i poznawaniu nowoczesnej teorii i praktyki niestosowania przemocy, częściowo poprzez analizę porównawczą najlepszych metod stosowanych w przeszłości; pragnąc przyznać temu projektowi główną polityczną rolę, proponuje zorganizowanie w 2009 r. Europejskiej konferencji w sprawie niestosowania przemocy i ogłoszenie roku 2010 „Europejskim rokiem niestosowania przemocy”; wzywa państwa członkowskie do podejmowania działań pod egidą ONZ na rzecz ogłoszenia „Dekady niestosowania przemocy 2010-2020”;

Roczne sprawozdanie Unii Europejskiej z zakresu sytuacji praw człowieka w roku 2007

10. podkreśla znaczenie rocznego sprawozdania UE z zakresu sytuacji praw człowieka dla analizy i oceny polityki UE na rzecz praw człowieka i dostrzega, że przedmiotowe sprawozdanie przedstawia ogólny zarys rosnącej liczby działań Unii Europejskiej dotyczących praw człowieka;

11. wyraża przekonanie, że należy udostępnić więcej informacji oraz przekazywać lepszej jakości informacje, które są niezbędne do oceny wdrażanej wcześniej polityki, a także określić wytyczne dla modyfikacji ogólnego podejścia oraz dostosowania priorytetów politycznych poszczególnych państw w celu przyjęcia krajowej strategii na rzecz praw człowieka lub przynajmniej zawarcia rozdziału na temat praw człowieka w krajowych dokumentach strategicznych; ponawia wezwanie do przeprowadzenia regularnej, okresowej oceny sposobów wykorzystania i wyników polityki, instrumentów i inicjatyw UE w dziedzinie praw człowieka w stosunku do państw trzecich; wzywa Radę i Komisję do opracowania szczegółowych i wymiernych wskaźników i punktów odniesienia, które pozwolą zmierzyć skuteczność tych polityk;

12. z zadowoleniem przyjmuje publiczne przedstawienie przez Radę i Komisję sprawozdania za rok 2007 w czasie posiedzenia plenarnego Parlamentu w grudniu 2007 r., kiedy wręczono również Nagrodę im. Sacharowa na rzecz Wolności Myśli obywatelowi Sudanu, Salihowi Mahmoudowi Mohamedowi Osmanowi; poprzez ustanowienie regularności takiej praktyki grudniowe posiedzenie plenarne Parlamentu Europejskiego stało się dorocznym punktem odniesienia dla działań UE na rzecz praw człowieka;

13. ponownie wzywa Radę i Komisję do określenia „państw budzących szczególne obawy”, gdzie promowanie praw człowieka jest szczególnie trudne oraz ustanowienia w tym celu kryteriów, które umożliwią ocenę krajów na podstawie ich wyników w zakresie poszanowania praw człowieka, co pozwoli sformułować odpowiednie priorytety polityczne;

Działania Rady i Komisji z zakresu praw człowieka na forach międzynarodowych

14. uważa, że wzmocnienie pod względem ilościowym i jakościowym sekretariatu Rady w obszarze praw człowieka pozwoli zwiększyć widoczność i wzmocnić rolę Unii Europejskiej w dziedzinie promowania i gwarantowania poszanowania praw człowieka w ramach polityki zewnętrznej; oczekuje, że wyznaczenie wysokiego przedstawiciela ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, który będzie jednocześnie wiceprzewodniczącym Komisji, znacznie wzmocni spójność i skuteczność UE w tej dziedzinie;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

15. wyraża przekonanie, że postęp, jakim jest utworzenie Agencji Praw Podstawowych, stanowi pierwszy krok na drodze ku realizacji wezwania Parlamentu do utworzenia zintegrowanych ram regulacyjnych i instytucjonalnych mających na celu nadanie mocy wiążącej karcie praw podstawowych oraz zapewnienie zgodności z postanowieniami europejskiej konwencji praw człowieka, a także opracowanie kompleksowej polityki UE w zakresie praw mniejszości; podkreśla znaczenie faktu, że mandat Agencji obejmuje również kraje, które zawarły porozumienia o stabilizacji i stowarzyszeniu z UE;

16. uważa, że w przyszłości poszanowanie i promowanie praw człowieka powinno być wyraźnie wpisane w mandat specjalnych przedstawicieli Unii Europejskiej;

17. wyraża przekonanie, że zdolność Unii Europejskiej do zapobiegania sytuacjom kryzysowym, reagowania na nie, zarządzania nimi i rozwiązywania ich jest niewystarczająca; wnioskuje, aby Rada, w związku ze swoimi wcześniejszymi zaleceniami w sprawie ustanowienia europejskiego cywilnego korpusu pokojowego, zaczęła stopniowo przekształcać cywilne aspekty europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony w „cywilną służbę na rzecz pokoju” w celu zarządzania kryzysowego w razie krótkotrwałych konfliktów cywilnych i budowania pokoju w dłuższej perspektywie; wyraża przekonanie, że UE powinna w tym kontekście dążyć do wzmocnienia struktur społeczeństwa obywatelskiego w terenie — zarówno na szczeblu regionalnym i krajowym, jak na niższych szczeblach — aby wspierać budowę zaufania i zdolności, ulepszyć monitorowanie oraz zwiększyć świadomość, a tym samym promować instytucjonalizację udziału społeczeństwa obywatelskiego w strukturach pokojowych i bezpieczeństwa na szczeblu regionalnym i niższym;

18. ponawia swój apel do Komisji o zachęcanie państw członkowskich UE i państw trzecich, z którymi prowadzone są obecnie negocjacje w sprawie przyszłej akcesji, do podpisania i ratyfikowania wszystkich głównych konwencji i protokołów dodatkowych Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Rady Europy dotyczących praw człowieka; zwraca szczególną uwagę państw członkowskich UE na konieczność ratyfikacji Międzynarodowej konwencji z 1990 r. o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących oraz członków ich rodzin, czego dotychczas nie uczyniło żadne z państw członkowskich ⁽¹⁾;

19. wzywa do niezwłocznej ratyfikacji przez WE i jej państwa członkowskie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych; nalega, aby protokół dodatkowy do tej konwencji uznać za jej integralną część oraz wzywa do równoczesnego przystępowania zarówno do konwencji, jak i do protokołu;

20. podkreśla potrzebę dalszego wzmocnienia aktywnego zaangażowania Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w odniesieniu do zagadnień związanych z prawami człowieka i demokracją w ramach uczestnictwa w 2008 r. w różnorodnych forach międzynarodowych, w tym w pracach Rady Praw Człowieka ONZ (UNHRC), Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Rady Ministrów Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz Rady Europy;

21. wzywa do poprawy współpracy i koordynacji działań pomiędzy Radą Europy i Unią Europejską; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie przez Radę Europy i UE w dniu 11 maja 2007 r. protokołu ustaleń i wzywa obie strony do wprowadzenia go w życie; w szczególności odwołuje się do następujących zaleceń zawartych w sprawozdaniu Junckera z dnia 11 kwietnia 2006 r. zatytułowanym „Rada Europy — Unia Europejska: jedyna ambicja dla kontynentu europejskiego”:

— zalecenia dotyczącego stworzenia mechanizmu odwoławczego, w ramach którego Unia Europejska będzie mogła odwoływać się do Komisarza Praw Człowieka w celu uzupełnienia działania istniejących organów Unii zarówno w ramach procesu rozszerzenia, jak i w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa lub procesu stabilizacji i stowarzyszenia;

— zalecenia dotyczącego stworzenia mechanizmu, który służyłby wspieraniu i umacnianiu demokracji oraz pełnemu wykorzystaniu doświadczenia i wiedzy komisji weneckiej Rady Europy;

— zalecenia dotyczącego usystematyzowania zasad korzystania z ekspertyz Rady Europy, aby zapewnić komplementarność i spójność pracy wykonywanej przez Unię Europejską i Radę Europy;

⁽¹⁾ Stan z czerwca 2007 r.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

22. wzywa do ściślejszej współpracy między Radą Europy a Unią Europejską w dziedzinie promowania praw mniejszości oraz ochrony języków regionalnych i mniejszościowych; wzywa do wykorzystania wiążących prawnie dokumentów Rady Europy takich jak Konwencja ramowa o ochronie mniejszości narodowych i Europejska karta języków regionalnych lub mniejszościowych, a także związanego z nimi sprawnego mechanizmu monitorowania; apeluje o rozpatrzenie opinii komitetu doradczego, utworzonego na mocy konwencji, dotyczącej środków przedsięwziętych przez państwa zdające sprawozdanie, jak również o rozpatrzenie sprawozdań komitetu ekspertów utworzonego na mocy karty dotyczących działań państw-stron w ramach prac instytucji UE, w szczególności podczas procesu przystąpienia w odniesieniu do krajów kandydujących;

23. zwraca uwagę, że UNHRC posiada potencjał do stworzenia użytecznych ram dla wielostronnych działań UE z zakresu praw człowieka; zwraca uwagę, że w trakcie ostatniego roku działalności nowy organ nie udowodnił swojej wiarygodności jednakże jeszcze raz podkreśla kluczową rolę UNHRC w ogólnej strukturze ONZ; wyraża przekonanie, że wdrożenie mechanizmu uniwersalnego przeglądu okresowego pozwoli uzyskać pierwsze namacalne wyniki i poprawę stanu rzeczy; wzywa Radę i Komisję do wnikliwego monitorowania tego procesu, tak aby zapewnić, że w jego trakcie realizowane będą postanowienia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 60/251 z dnia 15 marca 2006 r., stanowiącej podstawę okresowego przeglądu — w oparciu o cel i wiarygodne informacje — wypełniania przez każde z państw zobowiązań i powinności w zakresie praw człowieka w sposób zapewniający powszechny charakter oraz równe traktowanie w odniesieniu do wszystkich państw; wzywa Radę, aby skonsultowała się z Parlamentem w tej kwestii;

24. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w ramach procedury składania skarg, sformułowanej w oparciu o „procedurę 1503”, osoby i organizacje będą mogły w dalszym ciągu składać do UNHRC skargi dotyczące rażących i potwierdzonych w wiarygodny sposób przypadków łamania praw człowieka oraz wzywa Radę i Komisję do dołożenia wszelkich starań, aby organizacje pozarządowe mogły nadal przedstawiać swoje stanowisko w UNHRC, a tym samym korzystać z praw, jakie wiążą się z ich statusem doradczym, umożliwiających przedkładanie komunikatów na piśmie i składanie oświadczeń ustnych;

25. podkreśla znaczenie procedur specjalnych i mandatów dla państw w ramach UNHRC; podkreśla, że proces odnawiania mandatów musi być przejrzysty oraz że należy dołożyć starań, aby wyznaczyć niezależnych i doświadczonych kandydatów, którzy będą reprezentatywni zarówno pod względem geograficznym, jak i na płaszczyźnie płci; odnotowuje, że mandat zespołu ekspertów ds. Darfuru musiał zostać połączony z mandatem specjalnego sprawozdawcy ds. Sudanu; odnotowuje również decyzję Unii Europejskiej dotyczącą poparcia rezolucji wzywającej do nieprzedłużania mandatu ekspertom ds. praw człowieka w Darfurze oraz decyzji Rady Praw Człowieka ONZ dotyczącej nieprzedłużania mandatów odnoszących się do Białorusi i Kuby;

26. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie, aby nadal dążyły do ustanowienia kryteriów członkostwa dotyczących wyboru do UNHRC, w tym wystosowania stałych zaproszeń do udziału w procedurach specjalnych; wzywa również do monitorowania rzeczywistej realizacji obietnic wyborczych rządów państw członkowskich ONZ; nalega, aby zasada ta była stosowana do ustalania czy UE powinna popierać kraje kandydackie;

27. w tym kontekście wzywa Unię Europejską do formalnego zaangażowania wraz z innymi demokratycznymi rządami z innych grup regionalnych w celu rozpoczęcia formalnej współpracy i konsultacji w ramach UNHRC służących zagwarantowaniu powodzenia inicjatyw ukierunkowanych na przestrzeganie zasad zawartych w Powszechnej deklaracji praw człowieka; wyraża przekonanie, że wielostronne wysiłki UE na rzecz praw człowieka mogą być skuteczne na forach ONZ jedynie dzięki wspólnym działaniom w ramach międzyregionalnego sojuszu państw demokratycznych, czego przykładem może być przyjęcie w dniu 18 grudnia 2007 r. wspomnianej powyżej rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci;

28. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wykorzystała swoją pozycję jako instytucji przewodzącej procesowi Kimberley w 2007 r. do wzmocnienia mechanizmów stworzonych w celu zahamowania przepływu „spornych diamentów”; ponownie podkreśla znaczenie procesu Kimberley, biorąc pod uwagę związek pomiędzy powstrzymaniem handlu „spornymi diamentami” a osiągnięciem zrównoważonego pokoju i bezpieczeństwa; wita również Turcję i Liberię jako nowych uczestników, którzy przystąpili do procesu Kimberley w 2007 r.; z zadowoleniem przyjmuje ponowne przystąpienie Republiki Konga do tego procesu (dzięki czemu łączna liczba uczestników wzrosła do 48 (wśród których Wspólnotę Europejską reprezentuje 27 państw członkowskich);

Czwartek, 8 maja 2008 r.

29. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że trzecia międzynarodowa konferencja, której celem było zawarcie międzynarodowego traktatu w sprawie zakazu produkcji, stosowania, przewozu lub składowania bomb kasetowych zgodnie z zasadami międzynarodowego prawa humanitarnego, odbyła się w Wiedniu w grudniu 2007 r. przy pełnym poparciu Unii Europejskiej⁽¹⁾; wzywa Rumunię i Cypr, jako jedyne państwa członkowskie Unii, które jeszcze tego nie uczyniły, do poparcia deklaracji z Oslo w sprawie amunicji kasetowej z dnia 23 lutego 2007 r.; w pełni popiera kolejne konferencje w ramach procesu z Oslo, z których jedna miała miejsce w Wellington w dniach 18–22 lutego 2008 r., a druga odbędzie się w Dublinie w dniach 19–30 maja 2008 r.; oczekuje, że wszystkie państwa członkowskie UE będą mogły podpisać wspomniany traktat podczas uroczystości w Oslo, które zaplanowano na koniec 2008 r.;

30. wzywa Radę i Komisję do dalszych energicznych starań na rzecz powszechnej ratyfikacji statutu rzymskiego oraz przyjęcia niezbędnych krajowych przepisów wykonawczych, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. dotyczącym Międzynarodowego Trybunału Karnego⁽²⁾ oraz z planem działania; zwraca uwagę na fakt, że nie wszystkie prezydencje Rady realizują ten wspólny cel z takim samym zapałem; zwraca się do wszystkich prezydencji o podkreślanie statusu współpracy z MTK w trakcie wszelkich spotkań z krajami trzecimi; wnioskuję o rozszerzenie zakresu wspomnianych starań, tak by objęły również ratyfikację i realizację Porozumienia o przywilejach i immunitetach MTK, które stanowi ważne narzędzie działania Trybunału; zwraca uwagę na wejście w życie w dniu 8 grudnia 2007 r. porozumienia z Wielką Brytanią w sprawie wykonywania wyroków (oraz wejście w życie podobnego porozumienia z Austrią w 2005 r.) i apeluje do wszystkich państw członkowskich o rozważenie zawarcia podobnych porozumień z MTK; uznaje porozumienie o współpracy i pomocy pomiędzy UE a MTK za ważne narzędzie uzupełniające zobowiązania spoczywające na poszczególnych państwach członkowskich;

31. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikowanie statutu rzymskiego przez Japonię w lipcu 2007 r., dzięki czemu łączna liczba państw-stron wzrosła w grudniu 2007 r. do 105; wzywa Republikę Czeską jako jedyne państwo członkowskie UE, które do tej pory nie ratyfikowało statutu rzymskiego, aby niezwłocznie to uczyniła; wzywa raz jeszcze wszystkie kraje, które nie ratyfikowały jeszcze statutu rzymskiego, aby bezzwłocznie to uczyniły⁽³⁾; wzywa Rumunię, aby unieważniła dwustronne porozumienie ze Stanami Zjednoczonymi o niewydawaniu osób;

32. wzywa wszystkie państwa członkowskie do pełnej współpracy w ramach mechanizmów międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, zwłaszcza poprzez wydawanie zbiegów wymiarowi sprawiedliwości; w tym kontekście z zadowoleniem wskazuje na współpracę ze strony Demokratycznej Republiki Konga w przekazaniu Germaina Katangi do MTK, ze strony Serbii przy aresztowaniu i przekazaniu Zdravko Tolimira do Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii (ICTY) oraz współpracę Serbii i Czarnogóry przy aresztowaniu i przekazaniu Vlastimira Djordjevicia do ICTY; zauważa jednak z niepokojem stały brak współpracy z MTK ze strony Sudanu w aresztowaniu i przekazaniu Ahmada Muhammada Haruna i Ali Muhammada Ali Abd-Al-Rahmana; z niepokojem zauważa, że wydane przez MTK nakazy aresztowania czterech członków ugandyjskiej Bożej Armii Oporu nie zostały jak dotąd wykonane; zauważa również z niepokojem, że Radovan Karadžić i Ratko Mladić w dalszym ciągu przebywają na wolności i nie zostali jeszcze postawieni przed ICTY; w tym kontekście wzywa władze serbskie do zapewnienia pełnej współpracy z ICTY, która powinna doprowadzić do aresztowania i przekazania wszystkich pozostałych oskarżonych, co otworzy drogę do ratyfikacji porozumienia o stabilizacji i stowarzyszeniu; ponadto jest zdania, że postępowanie toczące się obecnie przeciw byłemu prezydentowi Liberii, Charlesowi Taylorowi, prowadzone przez Specjalny Trybunał dla Sierra Leone w Hadze, stanowi znaczący krok w kierunku położenia kresu bezkarności;

⁽¹⁾ W konferencji uczestniczyło ponad 140 przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i 138 państw (z których 94 poparło deklarację z Oslo lub proces z Oslo).

⁽²⁾ Dz.U. L 150 z 18.6.2003, str. 67.

⁽³⁾ Na dzień 13 marca 2008 r. 87 państw nie ratyfikowało jeszcze statutu rzymskiego: Algeria, Angola, Armenia, Azerbejdżan, Bahamy, Bahrajn, Bangladesz, Białoruś, Bhutan, Brunei, Kamerun, Republika Zielonego Przylądka, Chile, Chiny, Wybrzeże Kości Słoniowej, Kuba, Republika Czeska, Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna, Egipt, Salwador, Gwinea Równikowa, Erytrea, Etiopia, Grenada, Gwatemala, Gwinea-Bissau, Haiti, Indie, Indonezja, Iran, Irak, Izrael, Jamajka, Kazachstan, Kiribati, Kuwejt, Kirgistan, Laos, Liban, Libia, Madagaskar, Malezja, Malediwy, Mauretania, Mikronezja, Mołdowa, Monako, Maroko, Mozambik, Birma, Nepal, Nikaragua, Oman, Pakistan, Palau, Papua Nowa Gwinea, Filipiny, Katar, Federacja Rosyjska, Rwanda, Saint Lucia, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Arabia Saudyjska, Seszele, Singapur, Wyspy Salomona, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Surinam, Suazi, Syria, Tajlandia, Togo, Tonga, Tunezja, Turcja, Turkmenistan, Tuvalu, Ukraina, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Stany Zjednoczone, Uzbekistan, Vanuatu, Wietnam, Jemen, Zimbabwe.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

33. podkreśla potrzebę wzmocnienia systemu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i w tym kontekście uznaje ustanowienie w listopadzie 2007 r. mechanizmu szybkiego reagowania w zakresie wymiaru sprawiedliwości jako nowego instrumentu współpracy międzynarodowej w dziedzinie zapewniania pomocy i przekazywania wiedzy w sytuacjach, gdy identyfikacja, gromadzenie i ochrona informacji może być pomocna w szerokim zakresie opcji dotyczących międzynarodowego i przejściowego wymiaru sprawiedliwości; apeluje do MTK o zintensyfikowanie wysiłków na rzecz rozszerzenia swojej pomocy, aby zaangażować w proces konstruktywnej interakcji z MTK społeczności w okolicznościach podlegających dochodzeniu, co pozwoli promować zrozumienie i poparcie dla jego mandatu i sprostać oczekiwaniom, a także umożliwi tym społecznościom śledzenie i zrozumienie procesu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych; podkreśla rolę, jaką mechanizmy inne niż sądowe mogą odegrać w rozwiązywaniu problemu łamania praw człowieka i przepisów międzynarodowego prawa karnego, pod warunkiem, że podejmowane działania są zgodne z odpowiednimi procedurami i nie są pozorne;

34. z zadowoleniem przyjmuje uchwalenie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ deklaracji dotyczącej praw rdzennej ludności i składa gratulacje Radzie i państwom członkowskim w związku z poparciem tego tekstu tworzącego dla państw ramy ochrony i wspierania praw rdzennej ludności bez przypadków wykluczenia lub dyskryminacji; jednocześnie z niepokojem zauważa, że bez nowych instrumentów służących zagwarantowaniu wdrożenia przedmiotowej deklaracji nie można oczekiwać rzeczywistej poprawy jakości życia rdzennej ludności, zwłaszcza tej żyjącej pod rządami dyktatur lub reżimów autorytarnych; apeluje zatem do Komisji o podjęcie dalszych działań w związku z wdrożeniem tej deklaracji, w szczególności przy pomocy europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka (EIDHR), zalecając wszystkim państwom członkowskim pilną ratyfikację Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 169 w sprawie ludności rdzennej plemiennej, która zapewnia wsparcie wartości wyrażonych w przedmiotowej deklaracji przy pomocy prawnie wiążącego dokumentu;

35. ponownie wzywa Komisję do opracowania europejskiej strategii ramowej dotyczącej Romów z uwagi na szczególną sytuację ludności romskiej w Unii Europejskiej, krajach kandydujących oraz krajach biorących udział w procesie stabilizacji i stowarzyszenia w odniesieniu do Bałkanów Zachodnich;

36. apeluje do EU o odegranie kluczowej roli podczas konferencji przeglądowej w Durbanie i promowanie wyważonego tekstu zakładającego walkę z rasizmem, a nie delegitymizację państw demokratycznych i promowanie nienawiści, tak jak miało to miejsce w przypadku tekstu przyjętego podczas konferencji w Durbanie w 2001 r.;

37. z ubolewaniem odnotowuje, że choć Komisja kilkakrotnie zalecała ratyfikację konwencji MOP nr 169, na chwilę obecną, prawie 20 lat po jej wejściu w życie, ratyfikowały ją jedynie trzy państwa członkowskie: Dania, Hiszpania i Holandia; w związku z powyższym zachęca do podejmowania inicjatyw mających na celu zwiększenie świadomości znaczenia tego ważnego instrumentu legislacyjnego oraz zwiększenie jego skuteczności na całym świecie dzięki zagwarantowaniu jego ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie;

Realizacja wytycznych Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka

38. ponownie wzywa Komisję oraz ambasady i konsulaty państw członkowskich do zagwarantowania, że cały ich personel będzie w pełni świadomy wytycznych w dziedzinie praw człowieka; wyraża przekonanie, że powołanie nowej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych należy wykorzystać proaktywnie do zharmonizowania podejścia stosowanego przez zagraniczne misje państw członkowskich i delegacje Komisji w obszarze praw człowieka poprzez wspólne wykorzystywanie struktur i personelu, tak aby utworzyć prawdziwe „ambasady Unii Europejskiej”;

39. dostrzega dążenia prezydencji niemieckiej i portugalskiej do opracowania ostatecznej wersji wytycznych UE w dziedzinie praw człowieka w odniesieniu do praw dziecka; oczekuje, że w ciągu przyszłego roku otrzyma projekty szczegółowych środków wykonawczych, które będą skupiać się na wdrażaniu całościowego i kompleksowego podejścia wypracowanego w ramach głównych wytycznych;

40. wzywa prezydencję do znalezienia sposobów poprawy koordynacji i współpracy pomiędzy grupami roboczymi Rady w związku z zabiegami dyplomatycznymi prowadzonymi w obszarach wspólnej troski — na przykład pomiędzy grupą roboczą ds. praw człowieka (COHOM) a grupą roboczą ds. MTK w odniesieniu do międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i dzieci w konfliktach zbrojnych;

41. wzywa Radę do zaktualizowania wytycznych w sposób umożliwiający pełne uwzględnienie znaczenia korzystania z najwyższych dostępnych standardów z zakresu ochrony zdrowia jako podstawowego prawa, ze szczególnym naciskiem na zwalczanie bólu;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Kara śmierci

42. z zadowoleniem przyjmuje wspomnianą wyżej rezolucję 62/149, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ dnia 18 grudnia 2007 r. i wzywającą do wprowadzenia ogólnosiwiatowego moratorium na wykonywanie kary śmierci, a także dostrzega pozytywny ponadregionalny charakter tej inicjatywy;

43. apeluje do Rady o dokonanie aktualizacji wytycznych w sprawie kary śmierci w celu wsparcia wszelkich działań nakierowanych na pełne wdrożenie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, w której między innymi wezwano wszystkie państwa, które utrzymały karę śmierci, do poszanowania międzynarodowych standardów przewidujących zabezpieczenia gwarantujące ochronę praw osób skazanych na karę śmierci, a w szczególności minimalnych standardów wymienionych w załączniku do rezolucji Rady Gospodarczej i Społecznej 1984/50 z dnia 25 maja 1984 r.; zaznacza, że rezolucja ta dostarcza sekretarzowi generalnemu informacji dotyczących stosowania kary śmierci i poszanowania praw osób skazanych na karę śmierci i ma na celu stopniowe ograniczanie stosowania tej kary oraz zmniejszanie liczby przestępstw, za popełnienie których może ona zostać orzeczona; zaznacza, że rezolucja ta kończy się wezwaniem do wszystkich państw członkowskich ONZ o ustanowienie moratorium na wykonywanie kary śmierci z perspektywą całkowitego jej zniesienia;

44. wzywa prezydencję do zachęcenia Hiszpanii, Łotwy, Polski i Włoch, które jak dotąd nie podpisały protokołu nr 13 do europejskiej konwencji praw człowieka w sprawie bezwzględnego uchylenia kary śmierci, aby uczyniły to ⁽¹⁾; przyznaje w tym kontekście, że wdrożenie wytycznych w sprawie kary śmierci mogłoby być bardziej spójne, gdyby państwa członkowskie podpisały i ratyfikowały wspomniane protokoły i konwencje;

45. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 7 grudnia 2007 r. w sprawie podpisania wspólnej deklaracji Rady Europy i Unii Europejskiej ustanawiającej Europejski Dzień przeciwko Karze Śmierci, który obchodzony będzie 10 października każdego roku; z zadowoleniem przyjmuje obrady konferencji europejskiej w Lizbonie w dniu 9 października 2007 r., gdzie ponownie wezwano do całkowitego zniesienia kary śmierci w Europie i propagowania jej powszechnego zniesienia;

46. z zadowoleniem przyjmuje zniesienie kary śmierci w Albanii w dniu 25 marca 2007 r. (w stosunku do wszystkich przestępstw); w Kirgistanie w dniu 27 czerwca 2007 r.; w Rwandzie w dniu 26 lipca 2007 r., w stanie New Jersey (Stany Zjednoczone) w dniu 13 grudnia 2007 r. oraz w Uzbekistanie w dniu 1 stycznia 2008 r.; wyraża zaniepokojenie możliwością przywrócenia kary śmierci w Gwatemali; apeluje do rządu gwatemalskiego, aby autentycznie zobowiązał się do wprowadzenia powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci; przyjmuje z zadowoleniem decyzję Chin o ponownym zbadaniu przez Sąd Najwyższy wszystkich wyroków kary śmierci, pozostaje jednak zaniepokojony faktem, że Chiny wykonują nadal największą liczbę egzekucji na całym świecie; potępia stosowanie kary śmierci na Białorusi, które jest sprzeczne z europejskimi wartościami; potępia nasilenie stosowania kary śmierci przez reżim w Iranie; wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że w Iranie wciąż wykonuje się karę śmierci na osobach poniżej 18 roku życia;

Tortury i inne okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie

47. zauważa, że Grecja, Litwa, Łotwa, Słowacja i Węgry jak dotychczas ani nie podpisały, ani nie ratyfikowały protokołu dodatkowego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur; zwraca uwagę, że Austria, Belgia, Cypr, Finlandia, Francja, Holandia, Luksemburg, Niemcy, Portugalia, Rumunia i Włochy podpisały ten protokół, ale nie ratyfikowały go; apeluje do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, które jak dotąd nie podpisały lub nie ratyfikowały protokołu dodatkowego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, aby niezwłocznie to uczyniły;

48. wyraża zaniepokojenie w odniesieniu do rzeczywistego zaangażowania w kwestie praw człowieka tych państw członkowskich UE, które odmawiają podpisania wspomnianej wyżej międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony osób przed wymuszonymi zaginięciami; zwraca się do wszystkich państw członkowskich UE, które jeszcze tego nie uczyniły, o niezwłoczne podpisanie i ratyfikowanie tej konwencji ⁽²⁾;

⁽¹⁾ W dniu 10 stycznia 2008 r. Hiszpania, Łotwa, Polska i Włochy podpisały protokół nr 13, ale nie ratyfikowały go.

⁽²⁾ Sygnatariusze (stan na grudzień 2007 r.): Austria, Belgia, Cypr, Dania, Finlandia, Francja, Hiszpania, Irlandia, Litwa, Luksemburg, Malta, Niemcy, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Szwecja i Włochy. (tylko dwa państwa — Albania i Argentyna — ratyfikowały Konwencję, która aby wejść w życie, wymaga ratyfikacji przez 20 państw).

Czwartek, 8 maja 2008 r.

49. zwraca uwagę Rady i Komisji na niedawno ukończone studium pt.: „Wdrażanie wytycznych UE w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania”, przedstawione podkomisji Parlamentu Europejskiego ds. praw człowieka w dniu 28 czerwca 2007 r. oraz COHOM w grudniu 2007 r.; wzywa oba organy do stosowania zawartych w nim zaleceń, takich, jak zalecenie dotyczące opracowania klarownego obrazu sytuacji na świecie, z uwzględnieniem miejscowego kontekstu politycznego, społecznego, kulturowego i prawnego w poszczególnych państwach; wzywa Radę i Komisję, aby po przeprowadzeniu analizy przesyłały instrukcje do swoich delegacji i misji państw członkowskich w celu wsparcia ich we wdrażaniu tychże wytycznych;

50. wzywa Radę i Komisję do zacieśnienia współpracy z Radą Europy na rzecz utworzenia strefy wolnej od tortur i maltretowania, obejmującej całą Europę, co będzie stanowiło wyraźny sygnał, że kraje europejskie uznają eliminację tych praktyk także na swoim terytorium za autentyczny priorytet;

51. oczekuje oceny procesu wdrażania wytycznych UE w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania, która jest przygotowywana w celu przedstawienia COHOM; w kontekście przeglądu tych wytycznych oczekuje, że COHOM omówi szczegółowe kryteria dotyczące działań w sprawie poszczególnych przypadków w celu usprawnienia wdrażania wytycznych; zaleca przyjęcie środków, mających zapewnić przestrzeganie całkowitego zakazu stosowania tortur oraz innych niehumanitarnych i poniżających kar oraz opieranie się wszelkim próbom ustanowienia stanowiska UE uprawniającego stosowanie gwarancji dyplomatycznych w celu ułatwienia przekazywania osób do kraju, w odniesieniu do którego może istnieć ryzyko, że będą tam one torturowane i poddawane innym niehumanitarnym i poniżającym karom;

52. wzywa do zaktualizowania wytycznych Unii Europejskiej w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania w świetle art. 15 konwencji ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych, który dotyczy niestosowania tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania;

53. zwraca się o regularny udział przedstawicieli prezydencji lub sekretariatu Rady w pracach odpowiednich komisji ONZ, jak również o kontynuację współpracy z Radą Europy oraz jej Komitetem Zapobiegania Torturom, w celu osiągnięcia zasadniczego i użytecznego wkładu merytorycznego w proces decyzyjny dotyczący działań dyplomatycznych w stosunku do poszczególnych krajów;

54. apeluje do Rady i Komisji o kontynuowanie praktyki działań dyplomatycznych w stosunku do wszystkich partnerów UE na arenie międzynarodowej w odniesieniu do ratyfikacji i wdrożenia międzynarodowych konwencji zakazujących stosowania tortur i maltretowania, jak również dotyczących świadczenia pomocy rehabilitacyjnej osobom, które przeżyły tortury; wzywa UE, aby uznała walkę ze stosowaniem tortur i maltretowaniem za absolutny priorytet swojej polityki na rzecz praw człowieka, szczególnie poprzez intensyfikację wdrażania wytycznych i wszelkich innych instrumentów UE, takich jak europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka (EIDHR), oraz zagwarantowanie, że państwa członkowskie powstrzymają się od przyjmowania gwarancji dyplomatycznych od państw trzecich, w których istnieje realne niebezpieczeństwo tortur lub maltretowania;

Dzieci w konfliktach zbrojnych

55. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ do spraw dzieci w konfliktach zbrojnych, opublikowane w dniu 13 sierpnia 2007 r., w którym stwierdzono, że państwa członkowskie ONZ powinny zastosować zdecydowane i ukierunkowane środki przeciwko szczególnie krnąbrnym sprawcom;

56. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie i zalecenia sekretarza generalnego ONZ dotyczące dzieci w konflikcie zbrojnym w Birmie; potępia przypadki poważnego naruszenia praw dzieci w tym kraju i wzywa COHOM, aby nadał Birmie priorytetowy status podczas wdrażania wytycznych w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych;

57. z zadowoleniem przyjmuje postępy w stosowaniu międzynarodowych standardów ochrony dzieci w zakresie pociągania domniemyanych sprawców do odpowiedzialności, takich jak oskarżenia wniesione przez MTK przeciw wysokiej rangi przywódcom różnych walczących frakcji w Demokratycznej Republice Konga oraz oskarżenia wniesione przeciw czterem wysokiej rangi członkom Bożej Armii Oporu w Ugandzie; wyraża przekonanie, że orzeczenie Specjalnego Trybunału dla Sierra Leone, które stanowi, że rekrutowanie lub wykorzystywanie w walkach dzieci poniżej 15 roku życia jest zbrodnią wojenną na mocy zwyczajowego prawa międzynarodowego, a także niedawne skazanie dowódców wojskowych za werbowanie dzieci stanowią istotne osiągnięcia;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

58. z zadowoleniem przyjmuje coraz częstsze uwzględnianie praw dzieci w szerokim zakresie negocjacji, porozumień, działań na rzecz budowania i utrzymywania pokoju, agend i traktatów; podkreśla jednakże, że klauzule dotyczące dzieci zawarte w porozumieniach pokojowych powinny być szczegółowe, a wyznaczone w nich cele — możliwe do osiągnięcia;

59. z zadowoleniem przyjmuje coraz częstsze uwzględnianie praw dzieci w przewidzianych na mocy prawa międzynarodowego mechanizmach odpowiedzialności za zbrodnie (wyrażając w tym kontekście uznanie dla wysiłków w tym kierunku, czynionych w 2007 r. przez liberyjską Komisję Prawdy i Pojednania), jako ważny środek, dzięki któremu dzieci mogą korzystać z prawa do uczestniczenia w decyzjach mających wpływ na ich życie; podkreśla jednak, że uczestnictwu takiemu musi przyświecać interes dziecka, który należy uwzględnić poprzez zastosowanie polityki i procedur odpowiednich do wieku oraz propagowanie rehabilitacji i reintegracji niepełnoletnich ofiar;

60. z zadowoleniem przyjmuje postęp w tworzeniu polityki w odniesieniu do zintegrowanych zasad rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (2006) zasad paryskich i wytycznych w sprawie dzieci w siłach lub oddziałach zbrojnych (2007); podkreśla jednak, że wymagają one obecnie skutecznego wdrożenia;

61. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kolejnych siedem krajów (Argentyna, Chorwacja, Gwatemala, Laos, Maroko, Mauretania i Ukraina) przyłączyło się do międzynarodowego zobowiązania do ochrony dzieci przed ich werbowaniem do sił zbrojnych w trakcie konfliktów, znanego jako zobowiązania i zasady paryskie; jednocześnie wyraża ubolewanie w związku z faktem, że zobowiązania tego nie podpisały Stany Zjednoczone, z uwagi na sprzeciw wobec klauzuli dotyczącej MTK;

62. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że 11 państw członkowskich Unii Europejskiej podpisało Deklarację z Genewy w sprawie przemocy zbrojnej i rozwoju, zwiększając tym samym liczbę państw-stron do 42; apeluje do pozostałych 16 państw członkowskich Unii Europejskiej, które jeszcze nie podpisały wspomnianej deklaracji, aby niezwłocznie to uczyniły;

63. apeluje do państw członkowskich, które nie podpisały i nie ratyfikowały protokołów dodatkowych do Konwencji o prawach dziecka, aby niezwłocznie to uczyniły⁽¹⁾;

64. przypomina o braku ostatecznego rozwiązania nierozstrzygniętych konfliktów w krajach objętych europejską polityką sąsiedztwa (EPS); podkreśla, że takie sytuacje tworzą kontekst dla zaniedbywania państwa prawa i przypadków łamania praw człowieka na ich terenie, a także stanowią znaczną przeszkodę dla zagwarantowania i poszanowania wszystkich praw dziecka; wzywa do uznania szczególnej sytuacji dzieci i ich rodzin na obszarach dotkniętych nierozstrzygniętymi konfliktami w krajach EPS za kwestię priorytetową w kontekście działań UE w tej dziedzinie;

65. odnotowuje fakt, że prezydencja portugalska kontynuowała niemieckie inicjatywy oparte na wytycznych i poleciła wszystkim misjom dyplomatycznym UE w priorytetowych krajach, aby traktowały strategię uwzględniającą specyfikę poszczególnych krajów, przyjęte przez grupę roboczą ds. praw człowieka (COHOM) w dniu 15 czerwca 2007 r., jako stałe instrukcje, które mają być stosowane w pracach szefów misji w zakresie kwestii dzieci w konfliktach zbrojnych; wyraża zadowolenie z faktu, iż obecna prezydencja przesłała także lokalnym prezydentom sprawozdania otrzymane przez zainteresowane organizacje pozarządowe dotyczące określonych krajów; pochwała inicjatywę prezydencji słoweńskiej dotyczącą zamówienia analizy wpływu działań UE na dzieci dotknięte konfliktami zbrojnymi; w tym kontekście podkreśla, że wpływ wytycznych na dzieci i konflikty zbrojne jest ograniczony przede wszystkim ze względu na fakt, że większość delegacji Komisji i ambasad państw członkowskich nie została poinformowana, że ich państwa przyjmujące są uważane za priorytetowe w kwestii stosowania wymienionych wytycznych;

66. wzywa Radę i Komisję, aby włączyły swoje działania na rzecz walki z przymusową pracą dzieci do działań w obszarze polityki humanitarnej i handlowej;

⁽¹⁾ Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii (stan na listopad 2007 r.) nie został ratyfikowany przez Czechy, Finlandię, Niemcy, Grecję, Węgry, Irlandię, Luksemburg, Maltę i Wielką Brytanię. Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie udziału dzieci w konfliktach zbrojnych (stan na październik 2007 r.) nie został ratyfikowany przez Estonię, Grecję, Węgry, Holandię, nie został też podpisany ani ratyfikowany przez Cypr.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Obrońcy praw człowieka

67. wzywa Radę i Komisję, aby zaangażowały się w bardziej przejrzyste i systematyczne wdrażanie wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka, zwłaszcza, że jest to ważny i nowatorski instrument mający za zadanie wspierać obrońców praw człowieka i chronić tych, którzy są zagrożeni;

68. oczekuje, że uznaniu wytycznych w sprawie obrońców praw człowieka za priorytetowy element polityki zagranicznej Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka będzie towarzyszyć skuteczne wdrażanie tych wytycznych w lokalnych strategiach dotyczących 120 krajów; wskazuje, że brak dyplomatycznych działań Unii Europejskiej w interesie obrońców praw człowieka w niektórych krajach, takich jak Chiny, Tunezja, Etiopia, Iran i Rosja, wydaje się odzwierciedlać brak jednomyślności wśród państw członkowskich Unii Europejskiej, gdyż poszczególne państwa członkowskie priorytetowo traktują różne interesy polityki zagranicznej i w ten sposób uniemożliwiają zbiorowe działanie;

69. uważa, że konsekwentne podejście powinno także koncentrować się na umacnianiu budowania zdolności wśród działaczy na rzecz praw człowieka, w tym osób zaangażowanych w obronę praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, oraz sprzyjać mechanizmom konsultacji i współdziałania między nimi a ich rządami w sprawach reform demokratycznych i promowania praw człowieka, w szczególności gdy stawką są procesy demokratyzacji;

70. wzywa Radę i Komisję, aby aktywnie zachęcały obrońców praw człowieka do rozpowszechniania informacji na temat teorii i praktyki niestosowania przemocy i starały się wspierać wymianę wiedzy i doświadczenia w zakresie najlepszej praktyki, w oparciu o bezpośrednie doświadczenie zdobyte w trakcie swojej działalności;

71. zwraca się do Rady i państw członkowskich, aby pilnie rozważyły sprawę wydawania obrońcom praw człowieka wiz „nadzwyczajnych” poprzez włączenie wyraźnego odwołania do szczególnej sytuacji obrońców praw człowieka w nowym wspólnym kodeksie wizowym, a tym samym utworzenie szczególnej przyspieszonej procedury wizowej, w odniesieniu do której można wykorzystać doświadczenia rządów Irlandii i Hiszpanii w tym zakresie; uważa, że zachowanie w tajemnicy protestów Unii Europejskiej w interesie obrońców praw człowieka jest czasami pożyteczne, lecz zwraca się o to, aby pomimo tego lokalny personel Unii Europejskiej zawsze informowały miejscowe organizacje pozarządowe w sposób poufny o takich protestach;

72. odnotowuje fakt, że pomimo istotnych reform gospodarczych w Chinach nadal ma miejsce systematyczne łamanie praw politycznych i praw człowieka, które przybiera formy takie jak pozbawianie wolności za przekonania polityczne, ataki na prawników, obrońców praw człowieka i dziennikarzy, w tym uczestników tzw. ruchu w obronie prawa (weiquan), oraz zastraszanie ich, brak niezależnego sądownictwa, praca przymusowa, łamanie wolności wypowiedzi i wyznania oraz praw mniejszości religijnych i etnicznych, samowolne zatrzymanie, system obozów Laogai i zarzuty dotyczące nielegalnego pobierania organów do przeszczepów; jest równie zaniepokojony sporządzaniem czarnych list dziennikarzy i działaczy na rzecz praw człowieka, w tym Dalaj Lamy, jego sprzymierzeńców oraz wyznawców Falun Gong;

73. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że na Białorusi zarejestrowanych jest tylko pięć organizacji praw człowieka i że władze wciąż podejmują próby zastraszania i kontrolowania tych grup, a także wielokrotnie odmawiają prawnej rejestracji innych grup działających na rzecz praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z maja 2007 r. o odrzuceniu wniosku Białorusi o miejsce w UNHRC z uwagi na niezadowalającą sytuację w zakresie praw człowieka; ponownie apeluje do władz białoruskich, aby przestały stosować zastraszanie, prześladowanie, celowe aresztowanie i wnoszenie umotywowanych politycznie oskarżeń przeciwko obrońcom praw człowieka i działaczom społeczeństwa obywatelskiego na Białorusi;

74. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że w 2007 r. władze irańskie nasiliły prześladowanie niezależnych obrońców praw człowieka i prawników, próbując zapobiec nagłaśnianiu i tropieniu przez nich przypadków łamania praw człowieka; wyraża ubolewanie w związku z zamykaniem przez rząd irański organizacji pozarządowych, które promują zaangażowanie podmiotów społeczeństwa obywatelskiego i informują o łamaniu praw człowieka, w tym organizacji świadczących pomoc prawną i socjalną kobietom będącym ofiarami przemocy;

75. raz jeszcze podkreśla znaczenie udostępnienia podręcznika wdrażania wytycznych obrońcom praw człowieka działającym w terenie; zachęca grupę roboczą Rady ds. praw człowieka (COHOM) do rozpowszechniania w oddziałach regionalnych oraz w ambasadach i przedstawicielstwach tłumaczeń wytycznych UE dotyczących praw człowieka na języki UE używane w komunikacji w państwach trzecich oraz na najważniejsze języki spoza UE; wyraża zadowolenie z faktu, że jak dotąd dostępne są tłumaczenia na takie języki, jak rosyjski, arabski, chiński i farski, ale podkreśla, że na miejscu należy przygotować tłumaczenia na inne języki; apeluje do państw członkowskich Unii Europejskiej o uproszczenie wydawania wiz obrońcom praw człowieka, którzy zostali zaproszeni do udziału w imprezach organizowanych na terenie Unii Europejskiej lub którzy uciekają przed pogarszającymi się warunkami w zakresie bezpieczeństwa;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Wytyczne w sprawie dialogu na temat praw człowieka oraz uznanych konsultacji z państwami trzecimi

76. wzywa Radę i Komisję do rozpoczęcia kompleksowej oceny wytycznych w sprawie dialogów dotyczących praw człowieka i do opracowania jednoznacznych wskaźników dotyczących oddziaływania każdego dialogu oraz kryteriów rozpoczęcia, przerwania i wznowienia dialogów;

77. ponawia wezwanie do rozszerzenia dialogów dotyczących praw człowieka, tak aby obejmowały zarówno sytuację w krajach trzecich, jak i w Unii Europejskiej w celu zwiększenia wiarygodności przedmiotowych dialogów;

78. ponawia wezwanie, aby kwestie dotyczące praw człowieka były analizowane na najwyższym szczeblu politycznym, co nadałoby większe znaczenie polityczne trosce o prawa człowieka i zapobiegło wyłączeniu kwestii praw człowieka z dialogu politycznego przez państwa członkowskie lub kraje trzecie; uważa, że w związku z tym dialog ten nigdy nie powinien być wykorzystywany do zawężania tego tematu i spychania go w ten sposób na miejsce drugorzędne w odniesieniu do innych zagadnień politycznych; dlatego też wzywa Radę i Komisję do podjęcia następujących działań:

- ogłoszenia celów wyznaczonych dla każdego dialogu i monitorowania ich realizacji;
- wymagania, aby w odniesieniu do każdego dialogu przeprowadzano ocenę najlepiej „każdego roku”, a przynajmniej raz na dwa lata;
- dopilnowania, aby każde spotkanie w ramach dialogu, oprócz wątku dyskusji technicznych dla urzędników, obejmowało także wątek polityczny, w którym bezpośrednio uczestniczyć będą osoby pełniące obowiązki „na szczeblu ministerialnym”;

79. raz jeszcze podkreśla w tym kontekście propozycje zawarte w wyżej wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka; podkreśla w związku z tym, że w styczniu 2008 r. Rada, Komisja i Podkomisja Praw Człowieka Parlamentu Europejskiego podjęły dialog w celu wdrożenia zaleceń niniejszej rezolucji w kwestii zaangażowania Parlamentu w ogólny dialog w tej kwestii; przypomina o spoczywającym na Radzie obowiązku konsultacji z Parlamentem i należytego uwzględniania jego stanowiska zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej;

80. podkreśla potrzebę znacznego nasilenia dialogu dotyczącego praw człowieka między Unią Europejską i Chinami, a także wyraża zaniepokojenie faktem, że Chiny udzieliły odpowiedzi jedynie w przypadku dwóch trzecich kwestii poruszonych przez UE w odniesieniu do poszczególnych problemów będących częścią dialogu; wyraża zaniepokojenie w związku z faktem, że w Chinach dochodzi do poważnych przypadków łamania praw człowieka i podkreśla, że pomimo obietnic składanych przez reżim w związku ze zbliżającymi się igrzyskami olimpijskimi zgodnie z Kartą Olimpijską sytuacja w zakresie praw człowieka w Chinach nie uległa poprawie; zgodnie z Kartą Olimpijską z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Chiny podejmują działania mające na celu wdrożenie zaleceń specjalnego sprawozdawcy ds. tortur oraz że w ostatnim czasie zwrócono się do sądów, aby nie opierały się na przyznaniu się do winy; odnotowuje fakt, że pomimo wielokrotnych zapewnień rządu chińskiego o intencji ratyfikowania Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, ratyfikacja wciąż nie następuje; wyraża ubolewanie, że podczas szczytu Unia Europejska-Chiny, który odbył się w Pekinie dnia 28 listopada 2007 r., nie została przyjęta żadna wspólna deklaracja Unii Europejskiej i Chin w sprawie praw człowieka, pomimo iż początkowo wyrażono zamiar wydania takiej deklaracji; wzywa Radę do udzielania Parlamentowi bardziej szczegółowych informacji po zakończeniu debaty, z uwzględnieniem szczegółowej listy protestów wystosowanych przez Radę i państwa członkowskie w indywidualnych przypadkach; zauważa, że obawy te należy podkreślać w czasie przygotowań do igrzysk olimpijskich w Pekinie, które stanowią ważną historyczną okazję do poprawy sytuacji praw człowieka w Chinach; w tym względzie jest nadal zaniepokojony chińskim ustawodawstwem, w tym dotyczącym systemu tajemnic państwowych, uniemożliwiającym zapewnienie przejrzystości koniecznej dla rozwoju dobrych rządów oraz systemu, w którym przeważają rządy prawa; jest zaniepokojony ograniczaniem wolności chińskich i międzynarodowych mediów, w tym Internetu, blogów i dostępu do informacji prasy chińskiej i międzynarodowej; jest również zaniepokojony szantażowaniem dziennikarzy i działaczy praw człowieka, w tym Dalaj Lamy, jego sprzymierzeńców oraz wyznawców Falun Gong; w tym kontekście wzywa do natychmiastowego uwolnienia wybitnego działacza na rzecz walki z AIDS, Hu Jia; podkreśla potrzebę kontynuowania, nawet po zakończeniu igrzysk olimpijskich, starannego monitorowania sytuacji w dziedzinie praw człowieka i zmian w ustawodawstwie dotyczących tej sprawy; apeluje do UE, aby zagwarantowała uzależnienie stosunków handlowych z Chinami od reform w dziedzinie praw człowieka, i w związku z tym wzywa Radę do przeprowadzenia kompleksowej oceny sytuacji w zakresie praw człowieka, zanim zostanie zawarta jakakolwiek nowa umowa ramowa o partnerstwie

Czwartek, 8 maja 2008 r.

i współpracy; wzywa Radę i Komisję do podniesienia kwestii Autonomicznego Regionu Mongolii Wewnętrznej, Wschodniego Turkiestanu i Tybetańskiego Regionu Autonomicznego i do aktywnego wspierania przejrzystego dialogu między rządem Chin i wysłannikami tybetańskiego rządu na uchodźstwie oraz do włączenia do głównego nurtu polityki kwestii wpływu chińskiej polityki w Afryce na prawa człowieka; jest nadal bardzo zaniepokojony systematycznym łamaniem praw człowieka etnicznych Ujgurów w Ujgurskim Regionie Autonomicznym Xinjiang;

81. jest nadal zaniepokojony, że prowadzony z Iranem dialog na temat praw człowieka został przerwany w 2004 r. z powodu braku postępu w poprawie sytuacji w zakresie praw człowieka i braku współpracy ze strony Iranu; wzywa władze irańskie do ponownego podjęcia dialogu w celu udzielenia wsparcia wszystkim przedstawicielom organizacji społeczeństwa obywatelskiego zaangażowanych na rzecz demokracji oraz do umacniania — przy pomocy pokojowych i łagodnych środków — aktualnych procesów, które mogą przyczynić się do reform demokratycznych, instytucjonalnych i konstytucyjnych, zagwarantować trwałość tych reform i umocnić zaangażowanie wszystkich irańskich obrońców praw człowieka i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w procesy tworzenia polityki, wzmacniając rolę odgrywaną przez nich w ogólnej debacie politycznej; wyraża poważne zaniepokojenie w związku z faktem, że w roku 2007 w Iranie następowało dalsze pogarszanie sytuacji, jeśli chodzi o przestrzeganie podstawowych praw człowieka, w szczególności wolności wypowiedzi i zgromadzeń; potępia nową kampanię na rzecz obrony moralności rozpoczętą przez władze Iranu na początku kwietnia 2007 r., kiedy to tysiące mężczyzn i kobiet zostało aresztowanych podczas akcji mających na celu „przeciwdziałanie niemoralnym zachowaniom”; potępia coraz częstsze stosowanie kary śmierci przez reżim irański;

82. wyraża ubolewanie z powodu braku rezultatów konsultacji między Unią Europejską i Rosją na temat praw człowieka i apeluje, aby Parlament uczestniczył w takim procesie; popiera starania podejmowane przez Radę i Komisję, które mają spowodować, że konsultacje będą się odbywać na przemian w Rosji i w Unii Europejskiej, że w konsultacjach oprócz Ministerstwa Spraw Zagranicznych będą uczestniczyć także inne rosyjskie ministerstwa i że rosyjska delegacja będzie uczestniczyć w spotkaniach rosyjskich i europejskich organów parlamentarnych lub organizacji pozarządowych organizowanych przy okazji konsultacji; ubolewa, że UE nie odnosi sukcesów w dążeniu do zmian politycznych w Rosji, szczególnie w tak trudnych kwestiach, jak sytuacja w Czeczenii i innych republikach kaukaskich, bezkarność i kwestia niezawisłości wymiaru sprawiedliwości, traktowanie obrońców praw człowieka i więźniów politycznych, w tym Michaiła Chodorkowskiego, niezależność mediów i wolność wypowiedzi, traktowanie mniejszości etnicznych i religijnych, przestrzeganie zasad rządów prawa i ochrona praw człowieka w siłach zbrojnych, dyskryminacja ze względu na orientację seksualną i inne; uważa, że długotrwała debata dotycząca Czeczenii powinna zostać rozszerzona o niepokojącą sytuację w Inguszetii i Dagestanie; wzywa władze rosyjskie, aby zapewniły ochronę mniejszości narodowych w Republice Maryjskiej oraz zapewniły poszanowanie praw człowieka i praw mniejszości zgodnie z konstytucją Republiki Maryjskiej i standardami europejskimi; ubolewa z powodu ciągłego prześladowania dziennikarzy, obrońców praw człowieka, więźniów politycznych i organizacji pozarządowych, na przykład z powodu niedawnych ataków na gazetę „Nowaja Gazeta” i Fundację na rzecz promowania tolerancji w Niżnym Nowogrodzie; wyraża zaniepokojenie w związku z faktem, że w 2007 r., po wejściu w życie w 2006 r. nowej ustawy, ustawodawstwo rosyjskie umożliwia arbitralne i wybiórcze wdrażanie i było wykorzystywane do hamowania, ograniczania i karania zgodnej z prawem działalności organizacji pozarządowych, co przyczynia się do rosnącej niepewności i narażenia organizacji pozarządowych; wyraża również zaniepokojenie, w związku z raportem Amnesty International z grudnia 2007 r., zgodnie z którym prokuratura w dalszym ciągu nie zapewniła Michaiłowi Chodorkowskiemu i jego współnikowi Płatonowi Lebiediewowi prawa do rzetelnego procesu sądowego zgodnie ze standardami międzynarodowymi, wyraża najwyższe zaniepokojenie w związku z odmową ratującego życie leczenia udzieloną Wasilijowi Aleksanianowi, byłemu wiceprezesowi Jukosu, mimo wielokrotnych apeli Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i przewodniczącego Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy; apeluje do Rosji o podjęcie dalszych kroków w celu ochrony wolności wypowiedzi oraz bezpieczeństwa dziennikarzy i obrońców praw człowieka; w związku z tym uważa, że UE powinna priorytetowo traktować współpracę Rosji z mechanizmami OBWE, Rady Europy i ONZ związanymi z prawami człowieka oraz ratyfikację wszystkich właściwych konwencji dotyczących praw człowieka, a zwłaszcza ratyfikację protokołu nr 14 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zmieniającego mechanizm kontrolny konwencji; ubolewa z powodu niechęci Rosji do zapraszania międzynarodowych obserwatorów wyborów w odpowiedniej liczbie i z odpowiednim wyprzedzeniem, aby umożliwić im należyty nadzór nad wyborami zgodnie ze standardami OBWE, co powoduje, że Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE (ODIHR) nie może przeprowadzić zaplanowanej misji obserwacji wyborów zgodnie z mandatem, czuje się zatem zmuszony do kwestionowania demokratycznego charakteru wyborów parlamentarnych w 2007 r. i wyborów prezydenckich w roku 2008; apeluje do Rady i Komisji, aby podnosiły problemy praw człowieka w rozmowach z władzami rosyjskimi na najwyższym szczeblu oraz zawarły te kwestie w nowej umowie ramowej o partnerstwie i współpracy z Rosją; wzywa Komisję do określenia bardziej wyraźnych zobowiązań i do ustanowienia skuteczniejszych mechanizmów kontrolnych jako uzupełnienia klauzuli dotyczącej praw człowieka, aby osiągnąć rzeczywistą poprawę sytuacji w zakresie praw człowieka;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

83. nalega, by Komisja i Rada utworzyły podkomisje ds. praw człowieka i demokracji dla wszystkich krajów objętych polityką sąsiedztwa; ponawia wezwanie, aby parlamentarzyści byli włączeni w przygotowywanie posiedzeń takich podkomisji i byli informowani o ich wynikach; jest zdania, że podczas gdy pierwsza runda spotkań, tak jak to miało miejsce w przypadku Tunezji, może się koncentrować na ustanawianiu trwałości podkomisji i budowaniu wiary i zaufania wśród partnerów, takie podkomisje, jak obecna podkomisja z udziałem Maroka, powinny przechodzić do fazy ukierunkowanej na wyniki, tworząc konkretne punkty odniesienia i wskaźniki postępu, jak również możliwość poruszania poszczególnych przypadków; przypomina, że dyskusje na temat praw człowieka nie mogą być prowadzone wyłącznie w podkomisjach i podkreśla konieczność włączenia tych kwestii w dialog polityczny obejmujący również najwyższy szczebel w celu zwiększenia spójności polityki Unii w tej kwestii i zmniejszenia rozbieżności w oświadczeniach dla prasy na temat sytuacji w dziedzinie praw człowieka wydawanych przez obie strony; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Rady z dnia 16 października 2007 r., zgodnie z którym w ramach rozmów dotyczących przyszłej umowy ramowej między UE a Libią zostaną poruszone między innymi takie kwestie szczegółowe jak współpraca i postępy w dziedzinie praw człowieka;

84. przypomina o pogarszającej się sytuacji w Syrii, gdzie władze reżimu odmawiają przyznania oficjalnego statusu grupom działającym na rzecz praw człowieka, które są prześladowane przez służby bezpieczeństwa, a ich członkowie są pozbawiani wolności za nieposiadanie statusu prawnego; potępia przypadki aresztowań dysydentów i członków partii opozycyjnych oraz apeluje do Rady i Komisji, aby wezwały rząd syryjski do uwolnienia osadzonych dziennikarzy, działaczy na rzecz praw człowieka i niezależnych prawników oraz do zniesienia stanu wyjątkowego;

85. potępia działania władz białoruskich wymierzone w działalność opozycji; zauważa, że przeradzają się coraz częściej w systematyczne próby poniżania i nieludzkiego traktowania jej członków; jako przykład wskazuje niedawne aresztowanie laureata nagrody Sacharowa, Aleksandra Milinkiewicza; zauważa całkowity brak sukcesów Unii Europejskiej na polu poprawy sytuacji w zakresie reform w dziedzinie praw człowieka na Białorusi;

86. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z bardzo poważnym kryzysem humanitarnym w Strefie Gazy; wzywa wszystkie zainteresowane strony do przestrzegania Powszechnej deklaracji praw człowieka; potwierdza treść swojej rezolucji z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy ⁽¹⁾,

87. docenia próby Rady i Komisji dotyczące zorganizowania drugiej rundy dialogu dotyczącego praw człowieka między Unią Europejską i Uzbekistanem w maju 2008 r. i wyraża uznanie dla Komisji w związku z jej działaniami mającymi na celu zorganizowanie seminarium społeczeństwa obywatelskiego na temat wolności mediów, być może w Taszkencie; raz jeszcze zaznacza, że przeprowadzenie dialogu dotyczącego praw człowieka i spotkań ekspertów w sprawie masakry w Andżanie w 2005 r. samo w sobie nie stanowi postępu i nie może być wykorzystane jako powód do zniesienia sankcji; odnotowuje fakt, że brak niezależnego międzynarodowego dochodzenia w sprawie masakry w Andżanie oraz brak jakiegokolwiek poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Uzbekistanie — a takie warunki zniesienia sankcji określiła Unia Europejska — logicznie doprowadziły do przedłużenia sankcji wobec Uzbekistanu; wyraża zadowolenie z faktu, że we wnioskach Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z 15–16 października 2007 r. określono szczególne warunki, które trzeba spełnić w ciągu sześciu miesięcy, aby zawieszenie ograniczeń wizowych zostało utrzymane; wzywa Radę i Komisję do przeprowadzenia dogłębnej oceny skutków decyzji o zawieszeniu na sześć miesięcy niektórych ograniczeń wizowych, które stanowią część sankcji Unii Europejskiej wobec Uzbekistanu i do dokonania przeglądu ogólnej sytuacji w zakresie praw człowieka w tym kraju; ubolewa nad faktem, że Uzbekistan jak dotąd nie dokonał żadnych postępów pod jakimkolwiek względem; wyraża uznanie dla pracy podkomisji ds. praw człowieka polegającej na wnikliwym monitorowaniu co sześć miesięcy sytuacji w zakresie praw człowieka, aby zapewnić Radzie regularne oceny ze strony Parlamentu oraz zalecenia dotyczące kształtowania polityki UE w tym zakresie; jest zbulwersowany wyborami prezydenckimi w dniu 23 grudnia 2007 r. w Uzbekistanie, które, zdaniem Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE (ODIHR) „odbywały się w ściśle kontrolowanych warunkach politycznych, nie pozostawiając miejsca dla żadnego realnego sprzeciwu i (...) generalnie nie spełniały wielu ustaleń Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie dotyczących demokratycznych wyborów”; potępia zamordowanie w Taszkencie, w dniu 9 września 2007 r., Marka Weila, założyciela i dyrektora artystycznego niezależnego teatru Ilkhom oraz dziennikarza i krytyka uzbeckiego reżimu, Alishera Saipova, w kirgiskim mieście Osh w dniu 24 października 2007 r.; ponawia apel o natychmiastowe uwolnienie więźniów politycznych ⁽²⁾;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0064.

⁽²⁾ W szczególności Mutabar Tadjibaewej, przewodniczącej organizacji praw człowieka Plammenoe Serdtse oraz 9 obrońców praw człowieka: Nosima Isakowa, Norboiego Kholjigitowa, Abdusattora Irzaewa, Habibullyego Okpulatowa, Azama Formonowa, Alishera Karamatowa, Mamarajaba Nazarowa, Dilmurada Mukhiddinowa i Rasula Khudainasarowa.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

88. popiera wolę Rady do nawiązania dialogów dotyczących praw człowieka z każdym z czterech pozostałych państw Azji Środkowej; apeluje, aby dialogi były ukierunkowane na wyniki i w pełni odpowiadały wytycznym Unii Europejskiej w sprawie prowadzonych z krajami trzecimi dialogów dotyczących praw człowieka, gwarantując udział społeczeństwa i Parlamentu Europejskiego; apeluje, aby nawiązaniu dialogów towarzyszyły odpowiednie zasoby kadrowe w sekretariatach Rady i Komisji;

89. odnotowuje znaczenie zobowiązań w kwestii procesu przystąpienia Turcji zarówno ze strony Turcji, jak i UE, dla dalszych postępów realizowanych reform w zakresie praw człowieka w Turcji;

90. wyraża nadzieję, że osoby odpowiedzialne za zamordowanie Benazir Bhutto zostaną zidentyfikowane i jak najszybciej postawione przed sądem; odnotowuje pogarszanie się sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Pakistanie przez cały 2007 r., w tym w szczególności zagrożenia dla niezawisłości sądów i wolności mediów; tym samym potępia kampanię oczerniającą prowadzoną wobec Iftikhara Mohammada Chaudhry'ego, byłego przewodniczącego pakistańskiego sądu najwyższego równoległe do pozbawienia go pełnionej funkcji i umieszczenia w areszcie domowym; zwraca się do Rady i Komisji, aby poparły ruch na rzecz demokracji zainicjowany przez środowisko sędziów i adwokatów, w szczególności poprzez zaproszenie jego niektórych przedstawicieli, w tym Iftikhara Chaudhry'ego; wzywa do przywrócenia wszystkich zdymisjonowanych sędziów na stanowiska; odnotowuje przyjęcie nowego dokumentu strategicznego dla Pakistanu i wyraża zadowolenie, że w całym dokumencie zapobieganie konfliktom i prawa człowieka zostały włączone do głównego nurtu polityki; odnotowuje, że pierwsze posiedzenie wspólnej komisji Wspólnota Europejska-Pakistan odbyło się w Islamabadzie dnia 24 maja 2007 r. oraz podkreśla, że prawa człowieka powinny znaleźć się na czele programu wszystkich kolejnych posiedzeń;

Okaleczanie narządów płciowych kobiet i inne szkodliwe tradycyjne praktyki

91. podkreśla, że należy zintensyfikować zarówno w terenie, jak i w ramach procesu tworzenia polityki, działania mające na celu likwidację wszystkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych, aby podkreślić fakt, iż takie okaleczanie stanowi zarówno problem dotyczący płci, jak i łamanie praw człowieka odnoszące się do integralności cielesnej;

92. nalega na zdecydowane uwzględnianie praw kobiet we wszystkich dialogach dotyczących praw człowieka, a w szczególności na zwalczanie i likwidację wszystkich form dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym w szczególności, aborcji ze względu na płeć płodu, wszelkich form szkodliwych, tradycyjnych lub zwyczajowych praktyk, na przykład okaleczania kobiecych narządów płciowych oraz wczesnych lub przymusowych małżeństw, wszelkich form handlu ludźmi, przemocy wobec kobiet i zabijania kobiet, wykorzystywania w pracy i wykorzystywania ekonomicznego oraz odstąpienie przez państwa od powoływania się na wszelkie zwyczaje, tradycje lub względy religijne w celu odsunięcia od siebie spoczywającego na nich obowiązku wyeliminowania takich form przemocy oraz wszelkich praktyk potencjalnie zagrażających życiu kobiet;

93. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania klauzuli dotyczącej praw człowieka w taki sposób, aby zwalczanie wszystkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych uczynić sprawą priorytetową w kontaktach z państwami nieczłonkowskimi, w szczególności z tymi państwami, które mają uprzywilejowane stosunki z Unią Europejską w ramach umowy z Kotonu (obecnie na mocy europejskich umów o współpracy), oraz do wywierania na nie nacisków, aby wprowadziły konieczne mechanizmy legislacyjne, administracyjne, sądowicze i zapobiegawcze w celu położenia kresu tego rodzaju praktykom;

94. przypomina o milenijnych celach rozwoju i podkreśla, że dostęp do oświaty i zdrowia stanowią prawa podstawowe; uważa, że programy w obszarze zdrowia, w tym zdrowia seksualnego, promowania równości płci, umożliwienia kobietom korzystania z pełni ich praw, a także praw dziecka powinny być wiodącymi programami w polityce rozwoju i praw człowieka UE, w szczególności tam, gdzie wszechobecna jest przemoc związana z płcią, kobiety i dzieci są narażone na zakażenie wirusem HIV i zachorowanie na AIDS, lub gdzie odmawia się ludności dostępu do informacji, zapobiegania chorobom lub ich leczenia; nawołuje Komisję do włączenia do polityki rozwoju podstawowego prawa pracy i programu działań na rzecz godnej pracy, zwłaszcza w programach wsparcia dotyczących handlu;

95. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do promowania w szczególności ratyfikacji i wdrażania przez państwa członkowskie Unii Afrykańskiej protokołu Unii Afrykańskiej w sprawie praw kobiet w Afryce;

96. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do zwiększania znaczenia europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka oraz do zapewnienia przydziału środków finansowych na działania dotyczące likwidacji wszelkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Ogólna kontrola działań Rady i Komisji, w tym działalności obu prezydencji

97. ubolewa nad stałym naruszaniem praw człowieka przez juntę wojskową w Birmie oraz popiera zobowiązanie Unii Europejskiej do realizacji ustalonych celów, w szczególności integracyjnego i prawdziwego „dialogu tróstronnego” między reżimem wojskowym, opozycją demokratyczną (tzn. Narodową Ligą na Rzecz Demokracji, która wygrała wybory w 1990 r.) i grupami etnicznymi, aby zapewnić pojednanie narodowe niezbędne do przejścia do demokracji w Birmie oraz ustanowienia prawowitego, demokratycznego cywilnego rządu, który będzie szanował prawa człowieka i przywróci normalne stosunki ze społecznością międzynarodową; wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Radę w listopadzie 2007 r. wspólnego stanowiska przedłużającego dotychczasowe środki ograniczające i wprowadzającego dodatkowe środki ograniczające, ale ubolewa, że wykluczono z tych środków kluczowe sektory, takie jak energia oraz sankcje finansowe i bankowe wobec reżimu wojskowego; uważa w związku z tym, że środkom ograniczającym musi systematycznie towarzyszyć istotne wsparcie ze strony organizacji społeczeństwa obywatelskiego, co nie miało miejsca w Birmie; potępia brutalną reakcję władz Birmy na demonstracje mnichów buddyjskich oraz wszystkich innych pokojowych demonstrantów; wyraża ubolewanie w związku z mającymi miejsce aresztowaniami i pozbawianiem wolności działaczy na rzecz demokracji i dziennikarzy, a także wzywa Komisję, aby nadal podkreślała, że sytuacja w zakresie praw człowieka w Birmie stanowi najwyższy priorytet w RPC ONZ oraz nadal wywierała nacisk na zorganizowanie drugiej wizyty w Birmie Tomasza Ojea Quintany, specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w Birmie, aby mógł dalej badać przypadki łamania praw człowieka w tym kraju; wyraża zadowolenie z mianowania Piero Fassina na specjalnego wysłannika Unii Europejskiej do Birmy i prosi Komisję, aby w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka aktywnie wspierała birmański ruch na rzecz demokracji; potępia zamach na Padoha Mahn Sha, sekretarza generalnego Narodowej Unii Karenów (KNU), który został zamordowany w swoim domu w Tajlandii w dniu 14 lutego 2008 r.; zwraca się o przeprowadzenie śledztwa w sprawie okoliczności jego śmierci i o to, aby UE wyraziła oburzenie działalnością reżimu wojskowego i zaapelowała o zapewnienie lepszej ochrony wygnanym birmańskim przywódcom demokratycznym przebywającym w Tajlandii; wyraża zaniepokojenie w związku z faktem, że birmańscy uchodźcy w Malezji są niezwykle narażeni i że grozi im zatrzymanie, areszt, osadzenie i deportacja przez władze malezyjskie; apeluje do Rady, aby wezwała władze malezyjskie, by położyły kres brutalnemu traktowaniu uchodźców, zachęciła UNHCR do rejestrowania wszystkich uchodźców, aby zapewnić im większą ochronę oraz zaapelowała, aby więcej krajów wyraziło zgodę na przyjęcie birmańskich uchodźców z Malezji celem przesiedlenia;

98. wzywa prezydencję Rady, aby skoncentrowała się na krajach będących przedmiotem szczególnych obaw o prawa człowieka; w szczególności zachęca Radę, aby w całości wprowadzała w życie wytyczne Unii Europejskiej w sprawie obrońców praw człowieka i aby przeznaczyła dodatkowe środki finansowe na projekty w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka, w szczególności na promowanie demokracji na Białorusi, w Birmie, na Kubie, w Erytrei, Laosie, Korei Północnej, Uzbekistanie, Wietnamie i Zimbabwe; uważa, że koncepcja i realizacja tych projektów nie powinny być uzależnione od zgody lub współpracy odnośnych reżimów;

99. wyraża zadowolenie z obchodów w dniu 18 października 2007 r. pierwszego Dnia Walki z Handlem Ludźmi, który ma na celu zwiększenie świadomości na temat problemu handlu ludźmi i podkreślenie wieloletniego zaangażowania Unii Europejskiej w jego likwidację;

100. wyraża zadowolenie z Forum praw człowieka organizacji pozarządowych Unii Europejskiej, zorganizowanego przez prezydencję portugalską i Komisję, które odbyło się w Lizbonie w grudniu 2007 r. i było poświęcone prawom gospodarczym, społecznym i kulturalnym; popiera zalecenia Forum, które potwierdziły niepodzielność i powszechność praw człowieka i którym udało się powiązać zewnętrzne i wewnętrzne aspekty polityk Unii Europejskiej; w związku z powyższym zachęca Radę i Komisję, aby wzmocniły obecne oceny oddziaływania na trwały rozwój przeprowadzana przez DG ds. Handlu Komisji za pomocą odpowiedniej oceny oddziaływania na prawa człowieka;

101. wyraża zadowolenie z czwartego posiedzenia europejskiej sieci punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne, które odbyło się w Hadze w dniach 7–8 maja 2007 r.; odnotowuje prace tego posiedzenia, które było w całości poświęcone Rwandzie oraz prowadzeniu przez państwa europejskie dochodzeń w sprawie rwandyjskich podejrzanych; wyraża ubolewanie w związku z faktem, że podczas prezydencji portugalskiej nie udało się zorganizować piątego posiedzenia sieci; przypomina Radzie o jej zobowiązaniu do organizowania takiego posiedzenia podczas każdej prezydencji;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

102. wzywa prezydencje Rady, aby zajęła się brakiem działania Unii Europejskiej w Darfurze; z zadowoleniem przyjmuje operacje Unii Afrykańskiej i ONZ w Darfurze (UNAMID), jednogłośnie zatwierdzona dnia 31 lipca 2007 r. rezolucja Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1769 (2007), jako maly krok we właściwym kierunku; odnotowuje fakt, że UNAMID zastąpiła misję Unii Afrykańskiej w Sudanie (AMIS) dnia 31 grudnia 2007 r., a jej wstępny mandat wygasa 31 lipca 2008 r.; oczekuje, że licząca 7 000 osób AMIS, która do tej pory odpowiadała za utrzymanie pokoju połączy się z tymi nowymi siłami i że zostaną podjęte wszystkie konieczne środki w celu zagwarantowania zdolności UNAMID do realizacji swego mandatu, z uwzględnieniem okresowego przeglądu liczby rozlokowanych żołnierzy sił pokojowych; niemniej jednak twierdzi, że nakazy aresztowania wydane przez Międzynarodowy Trybunał Karny w związku z Darforem muszą zostać wykonane jak najszybciej; zauważa, że niedostatek działań związanych przeciwdziałaniem klęsce humanitarnej w Darfurze był jedną z przyczyn pogorszenia się sytuacji politycznej i społecznej w Czadzie; wzywa do podjęcia niezwłocznych działań w celu udzielenia szerszej pomocy temu państwu;

103. wyraża zaniepokojenie w związku z ofensywą rebeliantów w stolicy Czadu Ndżamenie na początku lutego 2008 r.; podkreśla znaczenie zaangażowania UE w zwiększenie presji dyplomatycznej, która doprowadzi do zawieszenia broni w Czadzie i zapewni ochronę obłożonych cywilów, jak również we wsparcie dyskusji mających na celu zapewnienie pokoju i pojednania narodowego w tym kraju; potępia pacyfikację opozycji politycznej w Dżamenie przez rząd Czadu po lutowej próbie zamachu stanu; apeluje do Rady o dłożenie wszelkich starań w celu zapewnienia wolności opozycji politycznej w Czadzie; podkreśla poważny charakter kryzysu dotyczącego uchodźców i przesiedleńców wewnętrznych we wschodnim Czadzie, gdzie ponad 400 000 uchodźców i przesiedleńców wewnętrznych przebywa w 12 obozach zlokalizowanych wzdłuż wschodniej granicy Czadu; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie misji pokojowej sił Unii Europejskiej w Republice Czadu i Republice Środkowej Afryki (EUFOR TCHAD/RCA) i jej kluczowy cel, jakim jest ochrona uchodźców, przesiedleńców wewnętrznych i personelu organizacji humanitarnych w tym dotkniętym kryzysem regionie;

104. wyraża zadowolenie z faktu, że Organizacja Narodów Zjednoczonych rozpoczęła prace nad wprowadzeniem jednolitych norm postępowania dla wszystkich kategorii personelu uczestniczącego w misjach pokojowych; odnotowuje fakt, że plan działań grupy roboczej obejmuje wymóg wprowadzenia zbioru sześciu podstawowych zasad do wszystkich kodeksów postępowania Międzyinstytucjonalnego Stałego Komitetu, w tym zakazu kontaktów seksualnych z osobami w wieku poniżej 18 lat, niezależnie od tego, co lokalnie uważa się za wiek dojrzałości lub pełnoletność; wyraża zadowolenie z faktu, że ten kodeks postępowania ma obecnie zastosowanie do całego personelu misji pokojowych i humanitarnych Organizacji Narodów Zjednoczonych; wyraża zadowolenie z utworzenia wydziałów ds. etycznego postępowania w misjach ONZ w Burundi, Wybrzeżu Kości Słoniowej, Demokratycznej Republice Konga i Haiti, które mają badać zarzuty i pomagać ofiarom, w tym w razie potrzeby egzekwować sankcje karne wobec członków personelu, którym udowodniono dokonanie gwałtu na dzieciach lub ich wykorzystywanie seksualne;

105. wyraża zadowolenie z faktu, że Rada ustaliła i okresowo uaktualnia listy krajów zainteresowania, w odniesieniu do których podejmowane są dodatkowe zbiorowe wysiłki w celu wdrożenia wytycznych Unii Europejskiej w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych, w związku z karą śmierci (tzw. „kraje na zakrecie”) i w sprawie obrońców praw człowieka; odnotowuje fakt, że podobne działanie jest także przewidziane w ramach strategii wykonawczej nowych wytycznych Unii Europejskiej w sprawie promowania i ochrony praw dziecka; zachęca Radę i Komisję do rozszerzenia tej dobrej praktyki — która umożliwia Unii Europejskiej między innymi reagowanie w skuteczniejszy sposób przy pomocy protestów, oświadczeń i innych działań — na wytyczne Unii Europejskiej w sprawie tortur; zachęca Radę i Komisję do zaangażowania specjalnych mechanizmów Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz do uwzględniania zaleceń i pilnych rezolucji Parlamentu Europejskiego podczas określania krajów zainteresowania;

106. ponawia swój wniosek, aby wszystkie dotyczące praw człowieka rozmowy z krajami trzecimi, instrumenty, dokumenty oraz sprawozdania roczne w sprawie praw człowieka, wyraźnie odnosiły się do spraw dyskryminacji, w tym do spraw mniejszości etnicznych, narodowych i językowych, wolności wyznania, w tym nietolerancji wobec jakiegokolwiek wyznania i praktyk dyskryminacyjnych wobec mniejszości religijnych, do dyskryminacji opartej na podziale kastowym, kwestii ochrony i propagowania praw mniejszości etnicznych, praw człowieka kobiet, praw dzieci, praw rdzennej ludności, osób niepełnosprawnych, w tym niepełnosprawnych umysłowo, a także osób wszystkich orientacji seksualnych, w stosownych przypadkach angażując w pełni ich organizacje zarówno w UE, jak i w krajach trzecich;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Program pomocy zewnętrznej opracowany przez Komisję i EIDHR

107. wyraża zaniepokojenie w związku z przypuszczalnym sfalszowaniem wyborów prezydenckich w Kenii w grudniu 2007 r., po których w kraju miały miejsce zamieszki, i wzywa w związku z tym do zagwarantowania praw człowieka, w tym wolności wypowiedzi, wolności zgromadzeń i prawa do stowarzyszania się, a także wolnych i uczciwych wyborów; wyraża zaniepokojenie w związku z faktem, że Kenia otrzymała środki unijne w dzień po wyborach w grudniu 2007 r.; apeluje, aby w przyszłości rządowi nie wypłacano środków w tak krótkim czasie po wyborach powszechnych, a w szczególności by płatności takich nie realizowano przed wypłynięciem sprawozdania unijnej misji obserwacji wyborów; w świetle rozmów pokojowych podkreśla znaczenie stałego zaangażowania UE we wspieranie obecnych staran mających zapewnić dobrze funkcjonujący, stabilny i demokratyczny rząd oraz urząd prezydenta w Kenii;

108. przychylnie odnosi się do przyjęcia EIDHR jako instrumentu finansowego służącego udzielaniu pomocy zewnętrznej skierowanej w szczególności na promowanie praw człowieka i demokracji, a także do faktu, że w dokumentach programowych na rok 2007 oraz 2008 uwzględniono priorytety Parlamentu Europejskiego;

109. apeluje o pełną przejrzystość sposobu wydatkowania pieniędzy oraz wyboru i oceny projektów w ramach EIDHR; apeluje o publikację w Internecie wszystkich wybranych projektów, gdy tylko jest to zgodne z zasadami ochrony odbiorcy;

110. wyraża zadowolenie z uruchomienia w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka nowego projektu, który umożliwi podjęcie pilnych działań w zakresie ochrony obrońców praw człowieka; zwraca się do Komisji o szybkie i skuteczne wdrożenie tego nowego projektu;

111. proponuje, aby budżet EIDHR został zwiększony począwszy od 2009 r., aby dysponować w szczególności dodatkowymi funduszami po pierwsze w celu finansowania projektów prowadzonych w krajach określanych jako „trudne”, a po drugie w celu finansowania projektów zarządzanych bezpośrednio przez delegacje Komisji wraz z lokalnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby wszystkie kraje, w których te projekty są wdrażane, miały dostęp do funduszy wspólnotowych;

112. wzywa Komisję do dostosowania poziomu zasobów ludzkich przydzielonych do wdrażania EIDHR do specyfiki i trudności wiążących się z nowym instrumentem, zarówno w siedzibie, jak i delegacjach, aby posiadać niezbędne środki i doświadczenie, biorąc pod uwagę bardzo delikatny charakter projektów wspieranych w ramach instrumentu, konieczność ochrony przedstawicieli organizacji społeczeństwa obywatelskiego realizujących te projekty, lecz również znaczenie celu politycznego instrumentu;

113. zwraca się z wnioskiem o zapewnienie pracownikom delegacji UE w krajach trzecich, w tym pracownikom najwyższego szczebla, specjalnego szkolenia z praw człowieka i demokracji, zwłaszcza w związku z projektami prowadzonymi w ramach wytycznych i potrzeba pilnego wsparcia obrońców praw człowieka; ponadto zwraca się z wnioskiem, aby odbywające się co dwa lata szkolenie szefów delegacji obejmowało część dotyczącą praw człowieka, zwążywszy na nowe funkcje delegacji w tej dziedzinie;

114. wzywa Komisję do zapewnienia spójności między priorytetami politycznymi Unii a projektami i programami, które wspiera, zwłaszcza w ramach programowania dwustronnego z krajami trzecimi; zwraca się również o zapewnienie spójności między programami a instrumentami tematycznymi oraz wzmocnienie tych ostatnich, ponieważ jako jedyne pozwalają Unii prowadzić działania w krajach trzecich bez poparcia odnosnych władz krajowych;

115. zauważa, że środki EIDHR wykorzystane na finansowanie misji obserwatorów wyborów ze strony Unii Europejskiej wyniosły w 2007 r. 23 % całości wykorzystanych funduszy instrumentu (30,1 mln euro) oraz że przeprowadzono 11 takich misji;

116. zauważa, że znaczna część (około 50 %) łącznych funduszy EIDHR przeznaczonych na projekty zakontraktowane w 2007 r. wydano na duże projekty tematyczne, a jedynie niewielki procent (24 %) na krajowe programy wsparcia (równowazne z mikroprojektami); odnotowuje także, że jedynie niewielka część funduszy była przeznaczona dla Azji i proponuje przemyślenie równowagi geograficznej;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

117. odnotowuje, że należy zachować ostrożność podczas finansowania organizacji międzynarodowych finansowanych z naliczonych składek państw członkowskich, jak Międzynarodowy Trybunał Karny, ponieważ dostarczanie środków finansowych takim organizacjom jest równoznaczne z dotowaniem państw-stron, które mają obowiązek zapewnienia finansowania tym organizacjom, i naraza na ryzyko inne projekty i instytucje, które bazują na środkach finansowych pochodzących z EIDHR, jak projekty organizacji pozarządowych, program dziedzictwa i praca w terenie Specjalnego Trybunału dla Sierra Leone;

Pomoc i obserwacja wyborcza

118. stwierdza z zadowoleniem, że Unia Europejska coraz częściej odwołuje się do pomocy i obserwacji wyborczej, aby sprzyjać demokratyzacji w krajach trzecich oraz doprowadzić do uznania jakości i niezależności jej misji;

119. nalega na zachowanie większej ostrożności w odniesieniu do kryteriów stosowanych przy wyborze krajów, w których wprowadza się pomoc/obserwację wyborczą, zgodnie z metodologią i zasadami ustanowionymi na szczeblu międzynarodowym, w szczególności jeżeli chodzi o niezależny charakter misji;

120. uważa, że na obecnym etapie, biorąc pod uwagę zdobyte doświadczenie, należy włączyć pomoc i obserwację wyborczą w ciągły proces, który obejmuje przedwyborczy etap wspierania we wprowadzaniu demokracji i praw człowieka, a przede wszystkim etap powyborczy w celu utrzymania i oceny procesu demokratycznego zmierzającego do wzmocnienia państwa prawa, konsolidacji instytucji demokratycznych, pluralizmu politycznego, niezależności władzy sadowniczej i roli społeczeństwa obywatelskiego;

121. przypomina, że konieczność posiadania polityki powyborczej została uwzględniona w podstawie prawnej EIDHR;

122. zwraca się z wnioskiem, aby proces wyborczy obejmujący etap przedwyborczy i powyborczy został włączony na różnych poziomach dialogu politycznego z zainteresowanymi krajami trzecimi, aby zapewnić spójność polityki Unii Europejskiej na różnych obszarach i potwierdzić zasadniczą rolę demokracji i praw człowieka;

123. przypomina również Radzie i Komisji, że dla każdego kraju należy opracować strategię dotyczące demokracji i praw człowieka, na wzór działań podjętych przez niektóre państwa członkowskie, przy założeniu, że miałyby one być zasadniczymi środkami zapewnienia spójności polityki prowadzonej w różnych obszarach, w tym podczas procesów wyborczych;

124. zwraca się do Komisji Spraw Zagranicznych, aby podsumowała wdrożenie różnych komponentów europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka przed przeglądem śródkresowym;

Wdrażanie klauzul dotyczących praw człowieka i demokracji zawartych w umowach zewnętrznych

125. ubolewa, że klauzula dotycząca praw człowieka i demokracji, zasadniczy element wszystkich umów o partnerstwie i współpracy z krajami trzecimi, nadal nie jest stosowana w konkretny sposób, z powodu braku mechanizmu umożliwiającego jej egzekwowanie;

126. podkreśla raz jeszcze w związku z tym wnioski przedstawione w wyżej wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską; kładzie w szczególności nacisk na konieczność uwzględnienia tej klauzuli we wszystkich umowach zawieranych przez Unię, również w umowach sektorowych;

127. wzywa Radę i Komisję do wykorzystania obecnego kontekstu, jakim jest wygasnięcie umów o partnerstwie i współpracy z szeregiem krajów sąsiadujących z Rosją oraz negocjacji dotyczących nowych umów, aby włączyć prawa człowieka i skuteczny dialog na ten temat do przyszłych umów, w tym poprzez mechanizm dalszych działań;

128. zachęca Komisję, w ramach prowadzonej przez nią unijnej polityki handlowej, inwestycji i rozwoju, do zagwarantowania, że działalność gospodarcza prywatnych firm UE w krajach trzecich jest zgodna z międzynarodowymi standardami praw człowieka, szczególnie w odniesieniu do eksploataowania zasobów naturalnych oraz uznanej na szczeblu międzynarodowym konieczności uprzedniego uzyskania świadomej zgody lokalnej społeczności oraz zainteresowanej ludności autochtonicznej; uważa, że Parlament powinien monitorować postępy poczynione w tej kwestii oraz zdawać z nich sprawozdania;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

129. ponawia swoje wezwanie, aby klauzule praw człowieka były stosowane w drodze bardziej przejrzystej procedury konsultacji między stronami, określającej mechanizmy polityczne i prawne, które będą stosowane w przypadku wniosku o zawieszenie współpracy dwustronnej ze względu na powtarzające się i/lub systematyczne łamanie praw człowieka, będące naruszeniem prawa międzynarodowego; stwierdza, że takie klauzule powinny także zawierać szczegółowe informacje o mechanizmie umożliwiającym czasowe zawieszenie umowy o współpracy, jak również o „mechanizmie ostrzegania”;

130. odnotowuje fakt, że w 2007 r. Unia Europejska nie zawarła żadnych nowych umów zawierających klauzule dotyczące praw człowieka;

131. wyraża zadowolenie z faktu, że Rada i Komisja zawiesiły w czerwcu 2007 r. preferencje handlowe dla Białorusi w ramach Ogólnego systemu preferencji (GSP) wskutek niewykonania przez rząd Białorusi żadnego z zaleceń przedstawionych przez MOP w 2004 r.;

132. jest zdania, że zapewnienie skutecznej demokracji i ochrony praw człowieka na zewnętrznych granicach UE powinno stanowić najwyższy priorytet działań UE mających na celu włączenie praw człowieka do głównego nurtu polityki; wzywa Radę i Komisję, aby dalej umacniały działania mające na celu włączenie praw człowieka do głównego nurtu polityki w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, strategicznego partnerstwa z Rosją oraz stosunków z Turcją i krajami Bałkanów Zachodnich, a także aby w tym celu w pełni wykorzystywały istniejące regionalne ramy współpracy w przedmiotowych regionach; podkreśla konieczność zajęcia się kwestią łamania praw człowieka na obszarach dotkniętych nierozstrzygniętymi konfliktami w przedmiotowych krajach, ponieważ ten stan rzeczy znacznie utrudnia umacnianie państwa prawa i demokracji na obecnych zewnętrznych granicach UE;

Włączanie praw człowieka do głównego nurtu polityki

133. wzywa Komisję, aby nadal ściśle monitorowała przyznawanie preferencji w ramach systemu GSP+ (Ogólnego systemu preferencji) krajom, w których występują poważne braki we wdrażaniu osmiu konwencji MOP dotyczących podstawowych norm pracy, polegające na naruszaniu praw obywatelskich i politycznych lub na wykorzystywaniu pracy więźniów; zwraca się do Komisji o opracowanie kryteriów, na podstawie których preferencje GSP powinny być odbierane ze względu na naruszanie praw człowieka;

134. przypomina o deklaracji o prawie do rozwoju, przyjętej rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 41/128 z dnia 4 grudnia 1986 r., która stwierdza, że prawo do rozwoju jest niezbywalnym prawem człowieka i że podstawowym obowiązkiem państw jest stworzenie warunków sprzyjających realizacji prawa do rozwoju i że muszą one podejmować działania w celu formułowania międzynarodowych polityk rozwojowych, które ułatwiają pełne korzystanie z tego prawa; apeluje o podjęcie działań gwarantujących, że międzynarodowe programy rozwojowe mające obejmować ten obowiązek państw będą uwzględniać osoby niepełnosprawne i będą dla nich dostępne, zgodnie z art. 32 konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, podpisanej przez Wspólnotę Europejską dnia 30 marca 2007 r.;

135. przypomina Radzie o jej zobowiązaniu do włączenia praw człowieka do głównego nurtu polityki w WPZiB i innych obszarach polityki UE, zgodnie z dokumentem zatwierdzonym przez Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa w dniu 7 czerwca 2006 r.; wzywa do poczynienia dalszych postępów we wdrażaniu zaleceń zawartych w tym dokumencie; w szczególności przypomina Radzie o obowiązkach geograficznych grup roboczych dotyczących określenia głównych kwestii w zakresie praw człowieka, priorytetów i strategii w ramach ogólnego planowania oraz zapewnienia bardziej systematycznej wymiany doświadczeń z międzynarodowymi organizacjami pozarządowymi i obrońcami praw człowieka;

136. przypomina, że budżet ogólny Unii Europejskiej na 2008 r. przewiduje kontrole środków przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych w celu zapewnienia, że — jako pomoc wspólnotowa — są one zgodne z art. 32 konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i apeluje, aby te postanowienia budżetowe były ściśle wdrażane i sprawdzane;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

137. wzywa Rade, aby uczyniła wszystko w celu urzeczywistnienia podstawowego prawa do zdrowia w odniesieniu do leczenia bólu i dostępu do analgetyków opioidowych, zwracając uwagę, że Międzynarodowy Organ Kontroli Środków Odurzających zwrócił się do społeczności międzynarodowej o wspieranie przepisywania leków przeciwbólowych, pod warunkiem zapewnienia rygorystycznej kontroli ze strony uznanych krajowych i międzynarodowych organów nadzoru, takich jak rządy krajowe i wyspecjalizowane agendy ONZ, zwłaszcza w krajach biednych, ponieważ w ponad 150 krajach odnotowuje się poważne braki w leczeniu; zwraca się do Rady i Komisji o podjęcie działań na rzecz większej skuteczności i większej uniwersalności programów WHO poprzez zapewnienie wszystkim państwom dostępu do WHO zgodnie z art. 3 jej konstytucji;

138. potępia bezwarunkowo wszystkie formy wyzysku dzieci, zarówno wykorzystywanie seksualne, w tym pornografie dziecięce i turystykę seksualną związaną z wykorzystywaniem dzieci, jak również prace przymusowe i wszystkie rodzaje handlu ludźmi; zwraca się do Komisji i państw członkowskich aby uznały kwestię tysięcy dzieci ulicy i dzieci zmuszanych do zebrać za poważny problem społeczny i problem praw człowieka oraz aby przedsięwzięły środki mające na celu jego rozwiązanie, a także wzywa państwa członkowskie do objęcia sankcjami osób odpowiedzialnych za poniżanie dzieci zmuszanych do zebrać;

139. apeluje do Komisji o dalsze propagowanie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw europejskich i lokalnych; zwraca się do Rady, aby złożyła Parlamentowi sprawozdanie w przypadku otrzymania od specjalnego przedstawiciela ONZ ds. biznesu i praw człowieka informacji wyjaśniających normy odpowiedzialności korporacyjnej przedsiębiorstw w zakresie praw człowieka odnoszące się do korporacji międzynarodowych oraz innych przedsiębiorstw;

140. uznaje, że polityka migracyjna stała się głównym tematem agendy polityki wewnętrznej i zewnętrznej UE oraz że UE stara się w swoich dokumentach łączyć migrację z rozwojem oraz gwarantować poszanowanie praw podstawowych nielegalnych imigrantów; podkreśla jednak, że praktyka w terenie przeczy tym dokumentom; podkreśla konieczność zawierania umów o readmisji imigrantów z krajami trzecimi, które posiadają struktury prawne i instytucjonalne konieczne do kierowania readmisją własnych obywateli i do zapewnienia ochrony ich praw; podkreśla potrzebę zagwarantowania, że wprowadzenie tego rodzaju porozumień o readmisji jest w pełni zgodne z zasadą nieodsylania, oraz potrzebę zapewnienia dostępu do sprawiedliwej procedury azylowej; wzywa do skutecznego monitorowania traktowania osób odesłanych na mocy porozumień o readmisji, w szczególności w odniesieniu do tzw. „odesłan lancuchowych”;

141. wzywa Rade do zagwarantowania, że prawa uchodźców, osób ubiegających się o azyl i migrantów będą w pełni respektowane w praktyce podczas rozszerzania współpracy z krajami trzecimi w sprawie migracji i azylu; podkreśla, że w szczególności mechanizm europejskiej polityki sąsiedztwa powinien być wykorzystywany do monitorowania przestrzegania praw człowieka w tej dziedzinie; wzywa Rade i Komisję do zadbania o to, że w kontekście polityki współpracy dotyczącej działań przeciw nielegalnej migracji podejmuje się wszelkie możliwe działania, aby zagwarantować, że policja i instytucje sądowe w krajach trzecich przestrzegają praw człowieka, oraz wzywa Rade i Komisję do zagwarantowania, że policja i instytucje sądowe w krajach dopuszczających się poważnego i systematycznego łamania praw człowieka i/lub nieskładających sprawozdań dotyczących wykorzystania odpowiednich funduszy, nie będą otrzymywać wsparcia;

142. wzywa Rade i Komisję do podejmowania na szczeblu międzynarodowym inicjatyw Unii Europejskiej mających na celu zwalczanie prześladowania i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, np. poprzez promowanie rezolucji w tej sprawie na szczeblu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz udzielanie wsparcia organizacjom pozarządowym i podmiotom promującym równość i niedyskryminację; potępia fakt, że wiele krajów uznało za przestępstwo zachowanie homoseksualne, że Iran, Arabia Saudyjska, Jemen, Sudan, Mauretania, Zjednoczone Emiraty Arabskie i część Nigerii nakładają karę śmierci za stosunki homoseksualne, że w 77 krajach istnieją przepisy, które umożliwiają władzom państwowym sciganie, a nawet orzekanie kary pozbawienia wolności wobec osób mających stosunki seksualne z osobami tej samej płci i że w wielu krajach, takich jak Pakistan, Bangladesz, Uganda, Kenia, Tanzania, Zambia, Malawi, Niger, Burkina Faso, Sierra Leone, Maledywy i Indie (gdzie właściwe postanowienia kodeksu karnego poddano obecnie kontroli legalności) obowiązują przepisy przewidujące orzeczenie kary pozbawienia wolności od 10 lat do dożywocia; całkowicie popiera zasady Yogyakarta w sprawie zastosowania międzynarodowych przepisów dotyczących praw człowieka w odniesieniu do orientacji seksualnej i tożsamości płciowej; apeluje do państw członkowskich, aby udzielały azylu osobom zagrożonym prześladowaniem w kraju pochodzenia ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

143. wzywa Rade i Komisje, aby w perspektywie planowanego na 2009 r. spotkania Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości zapewniły, że fundusze przekazywane międzynarodowym agencjom, takim jak agencje ONZ dla celów zwalczania nielegalnej produkcji i dystrybucji narkotyków, nigdy nie były przeznaczane na bezpośrednie lub pośrednie wspieranie organów bezpieczeństwa w krajach dopuszczających się poważnego i systematycznego łamania praw człowieka lub stosujących kary śmierci w sprawach dotyczących narkotyków; mając na uwadze zbliżającą się sesję Komisji Narodów Zjednoczonych ds. Środków Odurzających, wzywa również do przygotowania na jej potrzeby dokumentu, który w sposób wyczerpujący i szczegółowy opisywałby najlepsze praktyki dotyczące praw człowieka stosowane przez wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej w odniesieniu do polityki związanej z prawami człowieka i narkotykami;

144. ponownie podkreśla znaczenie polityki wewnętrznej UE propagującej przestrzeganie międzynarodowych przepisów dotyczących praw człowieka oraz konieczność stanowienia przez państwa członkowskie prawa zgodnego m.in. ze zobowiązaniami wynikającymi z konwencji genewskich i protokołów do tych konwencji, konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur, konwencja w sprawie ludobójstwa oraz statutem rzymskim; przyjmuje z zadowoleniem postępy poczynione w stosowaniu jurysdykcji powszechnej w niektórych państwach członkowskich; zachęca Rade, Komisje i państwa członkowskie, aby dążyć do większej spójności polityki wewnętrznej i zewnętrznej, włączyły walkę z bezkarnością w przypadku poważnych zbrodni międzynarodowych do rozwoju wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości UE;

145. ponownie wyraża zaniepokojenie ograniczeniami treści internetowych, zarówno stosowanymi wobec rozpowszechniania, jak i wobec odbioru informacji, które są nakładane przez rządy i nie są zgodne z gwarancją wolności wypowiedzi; w tym względzie wzywa Rade i Komisje do przygotowania wspólnotowych przepisów w sprawie handlu z krajami trzecimi towarami — z uwzględnieniem oprogramowania, sprzętu komputerowego i podobnych przedmiotów, których jedynym zadaniem jest prowadzenie ogólnego nadzoru i ograniczenie dostępu do Internetu w sposób sprzeczny z zasadą wolności słowa — oraz przywozu i wywozu takich towarów, z wyłączeniem towarów, których jedynym zadaniem jest ochrona dzieci; stwierdza, że to samo powinno mieć zastosowanie do technologii nadzoru i/lub wojskowych, przeznaczonych dla krajów, które systematycznie łamią prawa człowieka; wzywa również do opracowania konkretnych rozwiązań, mających zapobiec przekazywaniu tym krajom przez europejskie przedsiębiorstwa danych osobowych, które mogłyby zostać wykorzystane do łamania takich praw, a w szczególności wolności wypowiedzi;

Skuteczność interwencji Parlamentu Europejskiego w sprawach łamania praw człowieka

146. zwraca się do Rady, aby uczestniczyła w debatach dotyczących rezolucji w trybie pilnym w sprawie łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa i apeluje, aby Podkomisji Praw Człowieka przyznać bardziej konstruktywną rolę w rozwijaniu spójnych i przejrzystych kryteriów wyboru pilnych tematów;

147. zaleca, aby rezolucje i inne kluczowe dokumenty dotyczące kwestii związanych z prawami człowieka były tłumaczone na języki obowiązujące na obszarach, do których dokumenty te się odnoszą, a szczególnie na te języki, które nie są uznawane przez organy rządowe odpowiedzialne za łamanie praw człowieka;

148. wyraża głębokie ubolewanie z powodu odrzucenia przez władze Birmy i Kuby wniosku Parlamentu o wyrażenie zgody na wysłanie delegacji, która odwiedziłaby poprzednich laureatów nagrody im. Sacharowa; uważa, że Parlament powinien ułatwić utworzenie sieci laureatów nagrody im. Sacharowa obejmującej organizowanie regularnych spotkań w PE;

149. stanowczo potępia regularne stosowanie przemocy i ponawiane akty prześladowań wobec manifestujących pokojowo laureatów nagrody im. Sacharowa, „Damas de Blanco” (Kobiety w białej) i domaga się uwolnienia ich krewnych więzionych na Kubie od ponad pięciu lat; wzywa swojego przewodniczącego do ponownego zwrócenia się do władz kubaskich o umożliwienie Oswaldo Payi, laureatowi nagrody im. Sacharowa w 2002 r., odbycia wizyty w instytucjach europejskich, które wystosowały do niego zaproszenie, i wyjaśnienia obecnej sytuacji politycznej na Kubie; ponadto wzywa swojego przewodniczącego do przekazania władzom kubaskim, że Parlament wyraża silną wolę i determinację, by w nadchodzących tygodniach przyjąć „Damas de Blanco” w jednej z siedzib Parlamentu w celu oficjalnego wręczenia przyznanej im w 2005 r. nagrody im. Sacharowa;

150. przypomina delegacjom Parlamentu, że powinny systematycznie włączać do programów swoich wizyt w krajach trzecich międzyparlamentarną debatę na temat sytuacji w dziedzinie praw człowieka;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

151. docenia prace komisji tymczasowej Parlamentu do zbadania sprawy rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów oraz sprawozdanie tej komisji, które zaowocowało rezolucją w tej sprawie przyjętą przez Parlament dnia 14 lutego 2007 r. ⁽¹⁾; domaga się od UE i państw członkowskich podjęcia na wszystkich szczeblach wspólnych działań w celu ujawnienia i potępienia praktyki wydawania w trybie nadzwyczajnym obecnie i w przyszłości; w tym kontekście wzywa Komisję, aby poinformował Parlament o odpowiedziach na swoje pismo z dnia 23 lipca 2007 r. wystosowane do rządów Polski i Rumunii, w którym zwrócił się o udzielenie szczegółowych informacji dotyczących wyniku śledztw przeprowadzonych w obu krajach, oraz o wynikach, jakie przyniosło rozesłanie do wszystkich państw członkowskich UE kwestionariusza dotyczącego ich ustawodawstwa antyterrorystycznego, co zapowiedziano na posiedzeniu plenarnym we wrześniu 2007 r.;

*

* *

152. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz państw kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz rządowi państw i terytoriów wymienionych w niniejszej rezolucji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, str. 309.

Misje obserwacji wyborów UE

P6_TA(2008)0194

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie misji obserwacji wyborów UE: cele, praktyka i przyszłe wyzwania (2007/2217(INI))

(2009/C 271 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, w szczególności jego art. 25,
- uwzględniając Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz zobowiązania OBWE uzgodnione w Kopenhadze w 1990 r. i na szczycie w Stambule w 1999 r., podczas którego wszystkie państwa należące do OBWE zobowiązały się do zapraszania międzynarodowych obserwatorów, w szczególności Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE (ODIHR), na organizowane przez siebie wybory,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i narodów oraz Amerykańską konwencję praw człowieka,
- uwzględniając Deklarację zasad międzynarodowej obserwacji wyborów oraz Kodeks postępowania międzynarodowych obserwatorów wyborów przyjęte przez ONZ w Nowym Jorku 27 października 2005 r.,
- uwzględniając wszystkie umowy zawarte między UE i krajami trzecimi oraz klauzule dotyczące praw człowieka i demokracji zamieszczone w tych umowach,
- uwzględniając art. 3, 6 i 11 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 3, 177, 179 i 181a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej ogłoszoną w Strasburgu dnia 12 grudnia 2007 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (Europejski Instrument na rzecz Demokracji i Praw Człowieka, EIDHR) ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, str. 1.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- uwzględniając komunikat Komisji dotyczący pomocy przy organizowaniu wyborów i czynności monitorujących z dnia 11 kwietnia 2000 r. (COM(2000)0191),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego pomocy przy organizowaniu wyborów i czynności monitorujących ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wytyczne UE dotyczące obserwacji wyborów ⁽²⁾ oraz wytyczne UE dotyczące wspólnych kryteriów selekcji obserwatorów wyborów ⁽³⁾,
 - uwzględniając dokument Rady w sprawie pomocy przy organizowaniu wyborów i czynności monitorujących ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego roli Unii Europejskiej we wspieraniu praw człowieka i demokracji w państwach trzecich ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając roczne sprawozdania UE dotyczące praw człowieka,
 - uwzględniając swoje roczne sprawozdania dotyczące praw człowieka na świecie,
 - uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP i UE (WZP AKP-UE) z dnia 21 listopada 2007 r. w sprawie wyborów i procesów wyborczych w krajach AKP i UE ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając decyzje Konferencji Przewodniczących PE: z dnia 8 listopada 2001 r. ustanawiającą Zespół ds. koordynacji wyborów (ECG) ⁽⁷⁾, z 12 maja 2005 r. w sprawie postanowień wykonawczych dotyczących misji obserwacji wyborów ⁽⁸⁾, z dnia 21 września 2006 r. w sprawie postanowień wykonawczych dotyczących działalności delegacji ⁽⁹⁾ oraz z dnia 8 czerwca 2006 r. w sprawie wytycznych dla delegacji misji obserwacji wyborów Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁰⁾,
 - uwzględniając wstępne oświadczenia i sprawozdania końcowe misji obserwacji wyborów UE (EOM) oraz sprawozdania delegacji misji obserwacji wyborów,
 - uwzględniając roczne sprawozdania ECG,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0138/2008),
- A. mając na uwadze, że wybory muszą być organizowane zgodnie z uznanymi standardami międzynarodowymi,
- B. mając na uwadze, że według Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka wszyscy obywatele powinni mieć prawo do swobodnego wyboru przedstawicieli w wyborach tajnych, odbywających się okresowo, rzetelnych, powszechnych i równych, które to prawo gwarantują również wszystkie inne główne instrumenty na rzecz praw człowieka mające charakter międzynarodowy i regionalny, a także stanowi ono zasadniczy element demokracji, do którego UE zobowiązała się w traktatach,
- C. mając na uwadze, że obserwacja wyborów przyczynia się do ogólnego wsparcia i ochrony podstawowych praw człowieka, a w szczególności praw obywatelskich i politycznych; mając także na uwadze, że prawdziwie demokratyczny proces wyborczy zakłada poszanowanie wolności słowa i wolności mediów, zasad państwa prawa, prawa do tworzenia partii politycznych i ubiegania się o urzędy publiczne, niedyskryminacji i równych praw dla wszystkich obywateli oraz innych podstawowych praw człowieka i podstawowych wolności, do ochrony i wspierania których zobowiązały się wszystkie państwa należące do OBWE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 5.12.2001, str. 270.

⁽²⁾ Decyzja Rady 9262/98 — PESC 157 — COHOM 6, 3.6.1998.

⁽³⁾ Decyzja Rady 8728/99 — PESC 165 — COHOM 4, 28.5.1999.

⁽⁴⁾ Dokument Rady 9990/01 — PESC 236 — DEVGEN 103 — COHOM 17, 26.6.2001.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 131 E z 5.6.2003, str. 147.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 58 z 1.3.2008, str. 18.

⁽⁷⁾ PE 309/025/BUR.

⁽⁸⁾ PE 349/329/CPG/DEF.

⁽⁹⁾ PE 375/270/CPG/Rev1.

⁽¹⁰⁾ PE 375/117/CPG.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- D. mając na uwadze, że celem międzynarodowej obserwacji wyborów jest zwiększenie zgodności procesu wyborczego z prawem, zwiększenie zaufania obywateli do wyborów, zwalczanie oszustw wyborczych i ich piętnowanie, a także dokonywanie analiz, sporządzanie sprawozdań i wydawanie zaleceń w celu poprawy wszystkich aspektów procesu wyborczego w pełnej współpracy z krajem goszczącym, rozwiązywania potencjalnych konfliktów i ochrony praw człowieka,
- E. mając na uwadze, że obserwacja wyborów w nowych i rozwijających się demokracjach stanowi priorytet UE, który dowodzi zaangażowania Unii w pomaganie nowym demokracjom i krajom dążącym do demokracji w budowaniu solidnych struktur demokratycznych,
- F. mając na uwadze, że — tak jak stwierdza się w przyjętej dnia 1 kwietnia 1999 r. w Strasburgu rezolucji WZP AKP-UE w sprawie współpracy między krajami AKP i UE, zaangażowania w procesy wyborcze w krajach AKP oraz roli Wspólnego Zgromadzenia ⁽¹⁾ — by osiągnąć główny cel polityki na rzecz rozwoju UE, tzn. ograniczyć ubóstwo, konieczne jest istnienie demokracji uczestniczącej i odpowiedzialnych, nieskorumpowanych rządów,
- G. mając na uwadze, że — jak podkreśla się w Umowie o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisanej w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾ (umowie z Kotonu) — w ramach partnerstwa między krajami AKP a UE należy aktywnie wspierać propagowanie praw człowieka, procesy demokratyzacji, umacnianie rządów prawa i dobre rządy,
- H. mając na uwadze, że Deklarację zasad międzynarodowej obserwacji wyborów oraz Kodeks postępowania międzynarodowych obserwatorów wyborów przyjęto pod auspicjami ONZ w 2005 r. i że zostały one poparte zarówno przez Komisję, jak i Parlament, a także przez 32 inne międzynarodowe organizacje rządowe i pozarządowe,
- I. mając na uwadze, że zasady zapisane w tej deklaracji obejmują pełne relacjonowanie, niezależność i bezstronność, przejrzystość i jawność, profesjonalizm, analizy i doradztwo, poszanowanie suwerenności kraju goszczącego, w tym konieczność otrzymania zaproszenia do obserwacji, współpracę między poszczególnymi organizacjami obserwatorów oraz nieuznawanie wyraźnie niedemokratycznych procesów wyborczych,
- J. mając na uwadze, że od czasu przyjęcia wyżej wspomnianego komunikatu Komisji w dniu 11 kwietnia 2000 r. wysłano ponad 50 EU EOM do 32 krajów w Afryce, Azji i Ameryce Łacińskiej; mając jednak na uwadze zastanawiający fakt, iż znacznie mniej EU EOM wysłano do południowych krajów śródziemnomorskich,
- K. mając na uwadze, że w ramach EIDHR co roku na EU EOM przeznaczają się ponad 30 mln EUR,
- L. mając na uwadze, że w kraju, w którym odbyły się wybory, demokratycznie wybrany parlament ma ograniczoną wartość, jeżeli nie posiada istotnych uprawnień i jest zdominowany przez władzę wykonawczą,
- M. mając na uwadze konieczność podjęcia pewnych wyzwań na przyszłość w dziedzinie obserwacji wyborów przez UE, takimi jak rosnące znaczenie głosowania elektronicznego,
- N. mając na uwadze, że wspomniany powyżej komunikat Komisji z dnia 11 kwietnia 2000 r. stanowił punkt zwrotny w podejściu UE do obserwacji wyborów, ustalając rozległą metodologię, obejmującą cały proces wyborczy, od etapu przedwyborczego do etapu powyborczego, która okazała się wielkim sukcesem i spowodowała, że UE stała się czołową organizacją w dziedzinie międzynarodowej obserwacji wyborów,
- O. mając na uwadze, że wysyłanie EU EOM stanowi kluczowy element polityki zagranicznej UE, a w szczególności, razem z pomocą przy organizowaniu wyborów, zasadnicze narzędzie wspierania wyborów w kontekście zobowiązania UE do promowania wartości, jakimi są demokracja, rozwój i pokój,

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 z 24.9.1999, str. 57.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- P. mając na uwadze, że udane wybory mogą mieć miejsce jedynie w kontekście trwałego zakorzenienia wartości demokratycznych w społeczeństwie, uwzględniających potrzebę osiągnięcia europejskiego porozumienia w sprawie wspierania demokracji, w tym edukacji wyborców i edukacji obywatelskiej, silnych mechanizmów ochrony praw człowieka, istnienia niezależnego i pluralistycznego społeczeństwa obywatelskiego oraz poszanowania rozdziału władzy ustawodawczej i wykonawczej;
- Q. mając na uwadze, że obserwacja wyborów jest długotrwałym procesem obejmującym trzy etapy: etap przedwyborczy, dzień wyborów i etap powyborczy, a także mając na uwadze, że każdą z tych faz powinno się analizować w sposób rygorystyczny i bezstronny na podstawie danych z pierwszej ręki,
- R. mając na uwadze, że mimo tego, iż te trzy etapy obserwacji mogą być przeprowadzane przez różnych obserwatorów, muszą się one uzupełniać i być dobrze skoordynowane,
- S. mając na uwadze, że wartość dodana wynikająca z obecności parlamentarzystów w obserwacji wyborów jest bezsporna i uzupełnia wartość, którą stanowią EU EOM, ale sama w sobie nie może ona stanowić rygorystycznej oceny procesu wyborczego,
- T. mając na uwadze, że Parlament odgrywa kluczową rolę w EU EOM, w których na głównego obserwatora wybiera się członka Parlamentu Europejskiego (MEP), i w większości przypadków ma miejsce pełna integracja delegacji obserwacji wyborów składającej się z posłów do PE ze strukturą EU EOM,
- U. mając na uwadze, że EU EOM wymagają bardziej spójnych i kompleksowych dalszych działań, zarówno w wymiarze technicznym, jak i politycznym,
- V. mając na uwadze, że choć konieczne jest utrzymanie polityki wysyłania EU EOM w warunkach, w których możliwe jest wykonywanie zadań w sposób bezstronny, kompleksowy i przy zapewnieniu bezpieczeństwa zaangażowanego personelu, to jednak UE nie może milczeć, jeżeli chodzi o wybory przeprowadzane w okolicznościach, w których warunki takie nie istnieją,
1. potwierdza swoją determinację do wniesienia wkładu w ewolucję procesów demokratycznych poprzez zwiększenie zaangażowania w obserwację wyborów, kontynuację działań po zakończeniu EU EOM i budowanie potencjału parlamentarnego;
 2. uważa, że w kategoriach bezwzględnych sam fakt organizowania wyborów nie może zostać uznany za jedyną oznakę istnienia demokracji, ma jednak pozytywny wpływ na proces demokratyzacji, mierzony postępami w dziedzinie wolności obywatelskich, pod warunkiem zagwarantowania pluralizmu politycznego, wolności gromadzenia się i stowarzyszania się, wolności słowa, równego dostępu do środków przekazu, tajności głosowania i poszanowania praw człowieka;
 3. podkreśla, że obserwacja wyborów w nowych i rozwijających się demokracjach powinna pozostać priorytetem, ponieważ państwa takie zazwyczaj odnoszą największe korzyści z międzynarodowych misji obserwacji wyborów i wynikających z nich zaleceń;
 4. ubolewa nad faktem, że Unii Europejskiej nadal brakuje wspólnej, kompleksowej strategii wspierania demokracji oraz wzywa wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie do kontynuowania starań na rzecz umożliwienia przyjęcia takiej strategii; w tym kontekście apeluje do wszystkich instytucji UE i państw członkowskich, aby zgodziły się na ustanowienie europejskiego konsensusu na rzecz demokracji;
 5. w tym świetle uważa, że obserwacja wyborów stanowi zaledwie pierwszy krok w kierunku demokracji i że należy ją uzupełniać innymi działaniami na rzecz wspierania demokracji finansowanymi w odpowiedni sposób; dlatego domaga się utrzymania uzgodnionego przez Komisję pułapu budżetowego dla EU EOM w wysokości 25 % EIDHR; dlatego domaga się utrzymania uzgodnionego przez Komisję pułapu budżetowego dla EU EOM w wysokości 25 % EIDHR w siedmioletnich ramach finansowych 2007-2013; zwraca się do Komisji, aby w ramach tych ram budżetowych przeznaczyła zasoby na przygotowania do wyborów, w tym szkolenie miejscowych obserwatorów, edukowanie wyborców i inne działania niezbędne do trwałego ustanowienia wolnych i sprawiedliwych wyborów;
 6. wyraża uznanie dla ODIHR, którego pionierska działalność w dużej mierze zainspirowała autorów metodologii UE w zakresie obserwacji wyborów;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

7. wyraża uznanie dla udziału obserwatorów z krajów trzecich, takich jak Szwajcaria, Norwegia i Kanada, w EU EOM;
8. potwierdza pierwszeństwo EOM organizowanych przez ODIHR na obszarze OBWE, gdzie UE co do zasady nie wysyła EOM; wyraża uznanie dla ODIHR za jakość jego prac i przestrzeganie wysokich standardów przejrzystości i niezależności; wyraża zaniepokojenie deklaracjami i działaniami niektórych państw należących do OBWE, które kwestionują mandat ODIHR i podważają skuteczność jego misji; wzywa państwa należące do OBWE i Radę Europejską do stania na straży pozycji ODIHR jako głównego organu obserwacji wyborów na obszarze OBWE; w szczególności ubolewa nad niedawnym nałożeniem przez niektóre państwa należące do OBWE ograniczeń okresu trwania EOM oraz nad ich odmową wydawania wiz dla obserwatorów lub opóźnianiem ich wydawania, co uniemożliwiło ODIHR wykonywanie swojego mandatu;
9. zwraca uwagę na wartość dodaną, jaką przynosi udział w międzynarodowych misjach obserwacji wyborów na obszarze OBWE wraz z OBWE/ODIHR, Zgromadzeniem Parlamentarnym OBWE, Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy oraz — odpowiednio — ze Zgromadzeniem Parlamentarnym NATO; jest zdania, że powinien kontynuować, a nawet zwiększyć swój udział w tych misjach; podkreśla, że zasadnicze znaczenie ma dokładna polityczna koordynacja zaangażowanych instytucji, w szczególności w odniesieniu do starannej oceny, przestrzegania standardów niezależności, wniosków długotrwałych obserwatorów oraz spójności publicznych oświadczeń;
10. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne wyniki EU EOM we wzmacnianiu procesów demokratycznych, zwiększaniu poszanowania praw człowieka, podstawowych wolności, dobrych rządów i praworządności, a także po części we wzmacnianiu procesów wyborczych na całym świecie;
11. przypomina konkluzje seminarium Komisji Europejskiej i Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2007 r., zgodnie z którymi ze względu na metodologię i widoczność działań oraz kwestie tożsamościowe misje obserwacji wyborów UE muszą wciąż działać niezależnie od innych międzynarodowych i krajowych obserwatorów; uważa, że nie wyklucza to jednakże systematycznej i ścisłej współpracy z innymi działającymi lokalnie organizacjami obserwacyjnymi ani dalszego wsparcia UE na rzecz zwiększania potencjału krajowych i regionalnych organizacji obserwacyjnych;
12. podkreśla sukces metodologii UE, jednak wzywa Komisję do dalszego jej ulepszania i aktualizowania poprzez stosowanie przyjętych praktyk i podejmowanie nowych wyzwań;
13. podkreśla, że sukces ten spowodował, że UE stała się czołową organizacją w dziedzinie międzynarodowej obserwacji wyborów i że nacisk kładziony na profesjonalizm EU EOM w znacznej mierze przyczynia się do pojawiania się dużej liczby wysoko wykwalifikowanych i doświadczonych ekspertów w dziedzinie wyborów; podkreśla znaczenie aktywnego naboru i szkolenia nowych obserwatorów dla zapewnienia ciągłości fachowej wiedzy w zakresie obserwacji wyborów UE; podkreśla również, że profesjonalizm misji obserwacji wyborów UE zwiększa wkład UE w umacnianie trwałej świadomości na temat poszczególnych elementów wchodzących w skład demokratycznego procesu wyborczego; w tym kontekście jest zdania, że docenić można doświadczenia byłych posłów do PE w charakterze krótkotrwałych i długotrwałych obserwatorów;
14. wzywa Komisję, aby przedsięwzięła właściwe środki w celu dalszego wzmacniania odpowiedniego udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego i miejscowych obserwatorów w procesach wyborczych;
15. podkreśla, że istotne jest, by krótko- i długoterminowi obserwatorzy UE nie postępowali w sposób, który mógłby zostać uznany przez ludność lokalną za protekcyjny, wyniosły wobec lokalnej kultury lub nieokazujący jej szacunku; uważa, że, w tym kontekście i tam gdzie to stosowne, obserwatorzy UE powinni nawiązywać współpracę z lokalnymi obserwatorami;
16. z zadowoleniem przyjmuje utrwaloną praktykę mianowania posłów do PE na głównych obserwatorów EU EOM, wzywa do zapewnienia jasności i przejrzystości procesu mianowania, aby zagwarantować wiarygodność głównego obserwatora, oraz podkreśla, że chociaż w czasie pełnienia swojego mandatu pracują oni ściśle z Komisją i innymi instytucjami UE, zawsze powinni utrzymywać wyraźną, jasno określoną i niezakłóconą niezależność;
17. przyjmuje z zadowoleniem przyjętą jako element tej metodologii politykę równości płci prowadzoną przy wyborze obserwatorów, w tym głównego obserwatora, bez względu na stopień trudności misji;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

18. postuluje, aby przy mianowaniu obserwatorów uwzględniano indykatywne kryterium znajomości języka używanego w kraju wyborów (np. hiszpański w Boliwii), ponieważ możliwość bezpośredniego nawiązania kontaktu ułatwi obserwatorom zapoznanie się w pełni z sytuacją społeczno-polityczną w danym kraju;
19. postuluje, aby w okresie przedwyborczym poza spotkaniami z kandydatami i pracownikami komisji wyborczych umożliwić obserwatorom spotkania również z różnymi środowiskami w kraju wyborów;
20. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne doświadczenie swoich delegacji obserwacji wyborów w ramach EU EOM, którym zapewniają one ważną wartość dodaną, nadając ich konkluzjom wagę polityczną i zwiększając ich widoczność, jednak podkreśla, że wiarygodność tych konkluzji zależy od rygorystycznego stosowania metodologii w czasie całego procesu obserwacji;
21. z zadowoleniem przyjmuje wkład Stowarzyszenia Byłych Posłów do Parlamentu Europejskiego w ustanowienie Międzynarodowego Instytutu Obserwatorów Wyborów (IEMI) we współpracy z Kanadyjskim Stowarzyszeniem Byłych Parlamentarzystów i Stowarzyszeniem Byłych Członków Kongresu Stanów Zjednoczonych; odnotowuje fakt, że członkowie Międzynarodowego Instytutu Obserwatorów Wyborów uczestniczyli w obserwacji szeregu wyborów, a także zaznacza, że wszyscy obecni posłowie do PE zasilą kiedyś szeregi byłych posłów, a ich wiedza fachowa będzie bezcenna dla dalszego rozwoju procesów demokratycznych;
22. wzywa posłów do PE uczestniczących w delegacjach misji obserwacji wyborów do dalszego przestrzegania wytycznych ustanowionych dla tego typu delegacji; podkreśla znaczenie kodeksu postępowania międzynarodowych obserwatorów wyborów, który ma także zastosowanie do posłów do Parlamentu Europejskiego;
23. uznaje, że niejednokrotnie delegacje obserwacji wyborów z ramienia PE nie były dość liczne, i jest zdania, że w takich przypadkach pożyteczne może okazać się włączenie do delegacji byłych posłów; apeluje do właściwych organów politycznych Parlamentu Europejskiego o podjęcie działań w odpowiedzi na tę sugestię;
24. zaznacza, że delegacje obserwatorów z grup politycznych nie reprezentują Parlamentu i wzywa te delegacje do unikania podejmowania działań, które mogą podważyć wiarygodność i widoczność oficjalnych delegacji obserwacji wyborów PE oraz EU EOM;
25. zauważa, że koordynacja pomiędzy instytucjami UE i w obrębie Komisji jest ogólnie poprawna; ubolewa jednak, że w kilku przypadkach ucierpiała ona z powodu poważnego braku spójności, co pozostawia dalsze możliwości poprawy;
26. w szczególności podkreśla wagę koordynowania wszystkich oświadczeń publicznych związanych z ustaleniami EU EOM i unikania wydawania oświadczeń przed wydaniem wstępnego oświadczenia EU EOM, oraz kluczową rolę, jaką w zakresie widoczności i wiarygodności odgrywają konferencje prasowe, podczas których po raz pierwszy przedstawiane są wstępne oświadczenia; wzywa, aby zarówno oświadczenia dla prasy, jak i sprawozdania dotyczące ustaleń publikowano zgodnie z harmonogramem uwzględniającym wrażliwe kwestie wyborcze w danym kraju;
27. w celu poprawy stosunków między Parlamentem a Radą proponuje, aby Rada uczestniczyła w spotkaniach ECG i żeby Parlamentowi przyznano status obserwatora podczas posiedzeń Grupy Roboczej Rady ds. Praw Człowieka (COHOM);
28. wzywa Komisję, aby w negocjacjach dotyczących umów o stowarzyszeniu lub partnerstwie strategicznym rozważyła możliwość włączenia do nich wykonalności obserwacji procesów wyborczych w południowych krajach śródziemnomorskich i w krajach Bliskiego Wschodu;
29. uważa, że kontynuacja działań po zakończeniu EU EOM pozostaje głównym wyzwaniem, które należy podjąć, i że należy wprowadzić rozróżnienie kontynuacji działań technicznych i politycznych, w których wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie powinny być zaangażowane na wszystkich szczeblach;
30. sugeruje dokładne monitorowanie wdrażania zaleceń EU EOM, zwłaszcza gdy nie jest świadczona pomoc w organizacji wyborów;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

31. zwraca się do wszystkich instytucji UE, w szczególności Rady, oraz do rządów państw członkowskich o włączenie ustaleń i zaleceń EU EOM do ram swoich dialogów z zainteresowanymi krajami, a także do swoich zabiegów dyplomatycznych, deklaracji, rezolucji i oświadczeń;
32. w szczególności wzywa Komisję do włączenia zaleceń EU EOM do wszystkich planów działania dotyczących krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa, do których wysyłane są EOM;
33. wzywa Komisję do długoterminowego i pełnego wykorzystywania tych zaleceń podczas sporządzania krajowych dokumentów strategicznych/rocznych programów działania w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju i zewnętrznych instrumentów finansowania UE, a w szczególności rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określającego przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽²⁾;
34. potępia wcześniejsze przykłady praktyk polegających na podejściu typu „zwykła sprawa” w odniesieniu do krajów, których procesy wyborcze EU EOM zdecydowanie krytykowały; z drugiej strony ubolewa, że UE nie zawsze uznaje demokratyczne wybory i uważa, że te przykłady niekonsekwencji podważają kruchą ideę demokracji w tych krajach i wizerunek UE;
35. wzywa Komisję do dokonania wnikliwej oceny wyników każdej misji obserwacji wyborów UE, przyswojenia nauki płynącej z nich oraz do wyraźnego określenia w sprawozdaniach końcowych ograniczeń metodologicznych każdej EU EOM; ponadto wzywa Komisję do podjęcia wszelkich działań w celu zagwarantowania, że po zakończeniu procesu wyborczego osiągnięcia demokratyczne EU EOM (metodologia, praktyka techniczna, środki budżetowe, struktury wyborcze itp.) nie będą kwestionowane ani umniejszane;
36. zwraca się do Komisji o zbadanie możliwości wysyłania misji specjalistycznych w celu obserwowania pewnych kluczowych aspektów procesu wyborczego takich jak sporządzanie ram prawnych dotyczących wyborów, rejestracja wyborców, powyborcze skargi i odwołania, których w pewnych przypadkach działania EU EOM nie obejmują w całości;
37. zaleca ustanowienie dialogu politycznego w przypadkach, gdy zalecenia EU EOM nie są wdrażane;
38. zgodnie z powyższym ustępem sugeruje obecność przedstawicieli Parlamentu Europejskiego na posiedzeniu inauguracyjnym nowego parlamentu, do którego wybory były objęte misją obserwacji, oraz wzmocnienie współpracy z nowo wybranym parlamentem;
39. zaleca wprowadzenie specjalnej strategii wsparcia nowo wybranych demokratycznych parlamentów z myślą o trwałym zagwarantowaniu demokracji, państwa prawa i dobrych rządów;
40. sugeruje, by w tym celu Parlament Europejski zbadał, w jaki sposób i za pomocą jakich środków można wesprzeć nowo wybrane parlamenty w ich działaniach, ze szczególnym uwzględnieniem krajów rozwijających się;
41. wzywa Radę i Komisję do stworzenia innych mechanizmów monitorowania procesów wyborczych, w przypadku gdy wysłanie pełnoprawnej EU EOM nie jest możliwe; wzywa Komisję i Radę, aby w takich sytuacjach były przygotowane na niezwłoczne wydanie zdecydowanych oświadczeń publicznych dotyczących wyborów;
42. jest zdania, że w odniesieniu do kontynuacji działań technicznych pomoc przy organizacji wyborów stanowi niezbędne długoterminowe zaangażowanie strategiczne podczas całego cyklu wyborczego, który najlepiej współgra z EU EOM, oraz uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na zwiększenie niezależności i zgodności z prawem organów zarządzających organizacją wyborów oraz na wsparcie utworzenia stałej komisji wyborczej, a nie komisji ad hoc;

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 41.

⁽²⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, str. 1.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

43. podkreśla, że Parlament, jako demokratycznie wybierana instytucja UE, będzie odgrywał szczególną rolę w kontynuacji działań politycznych EU EOM, a w szczególności w procesie budowania potencjału parlamentarnego;
44. wzywa do poważnego uwzględnienia tam, gdzie to możliwe, wartości dodanej procesu konsultacji, współpracy i dzielenia się wiedzą między Parlamentem i delegacjami parlamentarnymi i misjami krajów AKP w szerszym kontekście działań zewnętrznych UE oraz w odniesieniu do innych krajowych i międzynarodowych misji obserwacyjnych; w kontekście nowej strategii UE-Afryka proponuje ustanowienie grup roboczych, aby umożliwić partnerom z Unii Afrykańskiej korzystanie z wiedzy fachowej i doświadczeń w zakresie obserwacji wyborów, podobnie jak UE korzystała z metodologii i doświadczeń ODIHR/OBWE;
45. wzywa do zbadania, na jakich warunkach możliwe byłoby zorganizowanie krótkotrwałych wspólnych delegacji obserwacji wyborów razem z członkami Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, Euro-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego oraz Zgromadzenia Parlamentarnego EU-Ameryka Łacińska;
46. poleca okresowe organizowanie EOM AKP-UE przy okazji wyborów odbywających się na terytorium UE;
47. jest zdania, że głosowanie elektroniczne już obecnie odgrywa w procesach wyborczych kluczową rolę i będzie ją odgrywać w coraz większym stopniu, co potencjalnie mogłoby spowodować powstanie nowego rodzaju oszustwa wyborczego; apeluje do Komisji o przedsięwzięcie właściwych środków, które umożliwią wiarygodną obserwację takiego głosowania, oraz o właściwe szkolenie obserwatorów w tym celu;
48. wzywa Parlament do przyjęcia rocznego sprawozdania w sprawie UE;
49. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz wiceprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, przewodniczącemu Euro-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego, współprzewodniczącym Zgromadzenia Parlamentarnego EuroLat, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE oraz dyrektorowi Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka.

Stosunki handlowe i gospodarcze ze Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN)

P6_TA(2008)0195

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych ze Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) (2007/2265(INI))

(2009/C 271 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie dwustronnych negocjacji handlowych, w szczególności rezolucję z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych z Koreą ⁽¹⁾,
- uwzględniając kartę ASEAN podpisaną w dniu 20 listopada 2007 r. podczas 13. szczytu ASEAN w Singapurze,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie Birmy, z których najnowsze zostały przyjęte w dniach 6 i 27 września 2007 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie CARS 21: ramy prawne podstawą dla zwiększania konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) i dostępu do leków ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0629.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0384 i 0420.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0007.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0353.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- uwzględniając rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie pomocy UE na rzecz handlu ⁽¹⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie regionalnych obszarów wolnego handlu i strategii handlowej Unii Europejskiej ⁽³⁾,
- uwzględniając wniosek w sprawie rozporządzenia Rady ustanawiającego wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (COM(2007)0602),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Globalny wymiar Europy: konkurowanie na światowym rynku. Wkład w strategię wzrostu gospodarczego i zatrudnienia UE” (COM(2006)0567),
- uwzględniając badanie z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie wpływu ewentualnej umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i ASEAN na gospodarkę, opracowane przez CEP-II-CERIM,
- uwzględniając deklarację ministerialną przyjętą dnia 14 listopada 2001 r. podczas czwartej konferencji ministerialnej WTO w Ad-Dausze, a w szczególności jej ustęp 44 dotyczący szczególnego i zróżnicowanego traktowania,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0151/2008),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska powinna nadal priorytetowo traktować oparty na zasadach, wielostronny system handlu, ustanowiony przez Światową Organizację Handlu (WTO), który stwarza najlepsze perspektywy dla sprawiedliwego i równego handlu dzięki opracowywaniu odpowiednich zasad i zapewnianiu ich przestrzegania,
- B. mając na uwadze, że pomyślne, zrównoważone wyniki agendy rozwoju z Ad-Dauhy (DDA) dają największe nadzieje na wsparcie włączenia krajów rozwijających się do międzynarodowego systemu handlu,
- C. mając na uwadze, że międzyregionalne porozumienia handlowe mogą uzupełniać system wielostronny poprzez propagowanie integracji i podejmowanie kwestii, w których w chwili obecnej trudno jest osiągnąć porozumienie wielostronne,
- D. mając na uwadze, że ASEAN, rozpatrywane całościowo, byłoby piątym co do wielkości partnerem handlowym UE, natomiast UE byłaby dla ASEAN drugim pod względem znaczenia partnerem handlowym i wiodącym inwestorem w regionie,
- E. mając na uwadze, że ASEAN obejmuje niezwykle zróżnicowany region — trzy z jego krajów członkowskich zaliczają się do krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC), natomiast w innych dochód na głowę mieszkańca przewyższa dochód osiągany w wielu państwach członkowskich UE,
- F. mając na uwadze, że kraje ASEAN różnią się profilem ekonomicznym i nierówności te odegrają ważną rolę w finalizowaniu porozumienia o wolnym handlu (FTA) między UE a ASEAN,
- G. mając na uwadze, że jak wynika z badań, umowa UE-ASEAN mogłaby przynieść obu stronom istotne korzyści gospodarcze, ale niezbędne może być przyjęcie dodatkowych środków promujących równy podział tych zysków,
- H. mając na uwadze, że warunkiem wstępnym do zawarcia przez Unię z jakimkolwiek krajem umowy o wolnym handlu jest zawarcie umowy o partnerstwie i współpracy zawierającej wykonalne klauzule dotyczące praw człowieka,

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, str. 291.⁽²⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, str. 321.⁽³⁾ Dz.U. C 68 E z 18.3.2004, str. 126.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- I. mając na uwadze, że dostateczny i wzajemny dostęp do rynków UE-ASEAN, przy pełnym respektowaniu różnic w pozycji ekonomicznej członków ASEAN, a w szczególności najuboższych krajów najslabiej rozwiniętych, zwiększy przepływ towarów i usług oraz pobudzi innowacyjność i wzrost gospodarczy obu stron,
- J. mając na uwadze, że trzeba należyście uwzględnić skuteczną ochronę praw własności intelektualnej, w tym oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia, wspierając jednocześnie dostęp do leków i transfer technologii, zwłaszcza w dziedzinie trwałego rozwoju i walki ze zmianami klimatycznymi,
 1. uważa, że ambitna umowa przyniesie znaczną korzyść obu stronom i chociaż dobrej jakości porozumienie jest ważniejsze niż szybka realizacja harmonogramu, wyraża jednak zaniepokojenie powolnym tempem negocjacji; podkreśla znaczenie dla przedsiębiorstw UE osiągnięcia konkretnych wyników dzięki lepszemu dostępowi do rynku;
 2. uważa, że pomyślny wynik DDA nadal stanowi priorytet Unii w zakresie handlu i pragnie, aby negocjacje z ASEAN stanowiły jej uzupełnienie; uważa, że umowa o wolnym handlu musi w pełni przestrzegać zasad WTO;
 3. wzywa obie strony, by podczas negocjacji potraktowały priorytetowo konieczność stabilizacji cen towarów, a zwłaszcza cen żywności, oraz ze szczególną ostrożnością podjęły kwestię paliw pochodzenia rolniczego;
 4. jest przekonany, że porozumienia międzyregionalne mogą korzystnie przyczynić się do uzupełnienia systemu wielostronnego, pod warunkiem że będą szeroko zakrojone i ambitne, a ich zakres będzie znacznie wychodził poza obniżkę taryf, i obejmować warunki jakościowe powiązane z handlem, łącznie ze skutecznymi przepisami w dziedzinie praw człowieka oraz norm społecznych i ekologicznych; uważa, że gdyby porozumienie międzyregionalne okazało się niewykonalne, negocjacje dwustronne musiałyby mieć wspólne ramy, różniąc się jedynie zakresem porozumienia i okresami przejściowymi;
 5. podkreśla, że przyszły wzrost przemysłowy Unii jest uzależniony od otwarcia na handel zagraniczny i inwestycje zagraniczne, podlegającego uczciwym zasadom;
 6. ubolewa nad faktem, że na szczycie UE-ASEAN, który odbył się w Singapurze w listopadzie 2007 r., niektóre postanowienia dotyczące praktyk i postępowania biznesowego nie zostały wystarczająco gruntownie potraktowane, hamując tym samym inwestycje UE w krajach ASEAN;
 7. podkreśla znaczenie zacieśnienia regionalnej integracji gospodarczej wśród krajów ASEAN oraz wzywa Komisję do udzielania pomocy technicznej i ewentualnego dalszego wsparcia na rzecz tego zacieśnienia;
 8. wzywa strony do stopniowego zmniejszania lub usuwania wszystkich przeszkód dotyczących handlu towarami i usługami przy jednoczesnym pełnym respektowaniu różnic w pozycji ekonomicznej występujących wśród krajów regionu ASEAN oraz potrzeby zapewnienia wszystkim powszechnych, dostępnych, trwałych i wysokiej jakości usług użyteczności publicznej po przystępnych cenach;
 9. wzywa Komisję do zapewnienia w umowie UE-ASEAN przejrzystości i skutecznych przepisów dotyczących zamówień publicznych, konkurencji i inwestycji, praw własności intelektualnej, pomocy państwa i innych dotacji; podkreśla znaczenie usług w stosunkach handlowych UE-ASEAN;
 10. podkreśla, że umowa z ASEAN powinna zapewniać:
 - i) poprawę i uproszczenie zasad pochodzenia,
 - ii) harmonizację norm, w tym w zakresie bezpieczeństwa produktów, ochrony dzieci i dobrostanu zwierząt,
 - iii) przejrzystość przepisów i uproszczone procedury biurokratyczne,
 - iv) zniesienie dyskryminacyjnych podatków;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Kwestie sektorowe

11. uważa, że bariery pozacelne mają nie mniejsze znaczenie niż obniżanie taryf i jest szczególnie zaniepokojony ograniczeniami nakładanymi na usługi gospodarcze, gdy zmniejszenie nieuzasadnionych ograniczeń mogłoby spowodować, że przedsiębiorstwa z krajów ASEAN będą miały dostęp do tańszych, sprawniejszych usług bankowych, ubezpieczeniowych i prawniczych;

12. podkreśla znaczenie praw własności intelektualnej i wzywa do nadania priorytetu ich skutecznemu wdrażaniu, w szczególności w zakresie projektowania, rejestracji dźwięku i innych dóbr kultury, jak również oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia; zwraca się do Komisji o rozwiązanie kwestii przeszkód bez uszczerbku dla prawa poszczególnych krajów do regulowania sektorów, np. sektora audiowizualnego, które odgrywają kluczową rolę w zachowaniu różnorodności kulturowej;

13. szczególne znaczenie nadaje zwalczaniu podróbek farmaceutyków, które tworzą nieuczciwą konkurencję i narażają konsumentów na niebezpieczeństwo; podkreśla równocześnie, że żadne z postanowień umowy nie powinno tworzyć prawnych ani praktycznych przeszkód dla maksymalnego wykorzystania elastycznych rozwiązań określonych w deklaracji w sprawie porozumienia TRIPS i dostępu do leków oraz wzywa negocjatorów Komisji, aby w pełni uwzględnili problemy ujęte w wyżej wspomnianej rezolucji w tej sprawie z dnia 12 lipca 2007 r.;

14. przypomina o zobowiązaniu UE do wspierania deklaracji z Ad-Dauhy oraz wykorzystywania możliwości oferowanych przez porozumienie TRIPS na rzecz zdrowia publicznego i dostępu do leków w krajach rozwijających się; w związku z tym wzywa Komisję do zaniechania wszelkich działań, które mogłyby zaszkodzić staraniom rządu Tajlandii na rzecz zapewnienia dostępu do leków wszystkim mieszkańcom tego kraju;

15. jest przekonany, że postanowienia umowy dotyczące zamówień publicznych powinny uwzględniać różny poziom rozwoju krajów członkowskich ASEAN i szanować prawo wszystkich uczestników do regulowania usług publicznych, zwłaszcza usług związanych z zaspokajaniem podstawowych potrzeb;

16. uważa, że w umowie należy starać się promować większą przejrzystość i odpowiedzialność w odniesieniu do inwestycji poczynionych przez niezależne fundusze inwestycyjne;

17. wyraża zaniepokojenie z powodu skutków wyższych cen ryżu, szczególnie dla biedniejszych gospodarstw domowych w krajach ASEAN importujących ryż;

18. uważa, że należy szczegółowo zająć się przemysłem połowowym, a zwłaszcza sektorem tuńczyka, z uwagi na silny wpływ społeczno-gospodarczy, jaki na ten wrażliwy sektor wywarłoby pełne i natychmiastowe uwolnienie ceł, co znalazło wyraz w dotyczącym tego sektora badaniu Komisji przygotowanym na wniosek Parlamentu;

19. podkreśla znaczenie przestrzegania w przemyśle połowowym norm higieniczno-sanitarnych jako sposobu na osiągnięcie lepszego i większego rozwoju branży w tych krajach, jak również uczciwej konkurencji z przemysłem połowowym UE; wzywa Komisję do zapewnienia koniecznej pomocy technicznej, aby umożliwić przemysłowi połowowemu w krajach ASEAN osiągnięcie tych celów;

20. domaga się rozszerzenia międzyregionalnej współpracy gospodarczej na kwestie makroekonomiczne, w tym również współpracę w dziedzinie podatków i statystyki, a także przyjęcia międzynarodowych norm audytu i księgowości oraz środków mających na celu zwalczanie korupcji i prania pieniędzy;

21. wzywa Unię i ASEAN do wzmocnienia współpracy w zwalczaniu handlu ludźmi, turystki seksualnej oraz podrabiania; z radością przyjmuje zobowiązania członków ASEAN do walki z narkotykami, wzywając ich do utrzymania moratorium ONZ na wykonywanie kary śmierci; chwali Filipiny za zniesienie kary śmierci;

22. wzywa Unię i ASEAN do wzmocnienia współpracy w dziedzinie zdrowia publicznego, a zwłaszcza zwalczania takich chorób, jak AIDS, SARS i grypa ptaków, oraz do rozwiązywania problemu zmian klimatycznych, a także promowania bezpieczeństwa żywności;

23. uważa, że konkurencyjność Unii wobec krajów ASEAN zależy od poprawy kształcenia, szkoleń i badań w Unii, a także od tworzenia innowacyjnych produktów i usług;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

24. uważa, że porozumienia o handlu, inwestycjach oraz badaniach naukowych powinny poruszać zagadnienia dotyczące poszczególnych sektorów, takie jak:

- i) żarówki energooszczędne,
- ii) certyfikacja produktów z drewna wyprodukowanych zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju i pozyskanych w sposób zgodny z prawem,
- iii) zapobieganie klęskom żywiołowym i podnoszenie się po nich,
- iv) sektor turystyczny, ze szczególnym uwzględnieniem małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP),
- v) swobodny przepływ badaczy, przedsiębiorców i turystów,
- vi) współpraca między ośrodkami badawczymi w Unii i w krajach ASEAN oraz wymiana rezultatów badań naukowych,
- vii) dozowniki aerozolu;

25. zaleca, aby polityka Unii w dziedzinie energetyki dotycząca krajów ASEAN koncentrowała się na:

- i) unikających dyskryminacji warunkach koncesjonowania i handlu dotyczących produktów energetycznych,
- ii) zwiększaniu produkcji energii i możliwości eksportu,
- iii) rozwoju infrastruktury transportowej służącej produktom energetycznym,
- iv) dywersyfikacji źródeł energii,
- v) likwidacji opłat granicznych na produkty energetyczne,
- vi) wspólnych porozumieniach dotyczących oszczędzania energii, łagodzenia zmian klimatycznych i zmniejszania emisji gazów cieplarnianych, w tym potencjalnych wzajemnych rozwiązań w zakresie handlu emisjami, aby uniknąć szkód dla gałęzi przemysłu w Unii;

26. z zadowoleniem przyjąłby rozwój wspólnych projektów badawczych prowadzonych przez instytucje badawcze w Unii i w krajach ASEAN oraz nalega, aby Komisja podjęła kroki umożliwiające takie działania;

27. przypomina o potrzebie ochrony przemysłu w Unii przed dumpingiem ze strony eksporterów z ASEAN i zniechęcania do takiego dumpingu poprzez wczesną interwencję negocjatorów handlowych ze strony Unii;

Kwestie związane z poszczególnymi krajami

28. podkreśla, że każdy harmonogram obniżania taryf musi w pełni uwzględniać różnice w sytuacji gospodarczej krajów członkowskich ASEAN;

29. uważa, że uboższe, nienależące do najsłabiej rozwiniętych kraje członkowskie ASEAN winny odnosić korzyści z elastycznych rozwiązań, które w szerokim rozumieniu odpowiadają rozwiązaniom oferowanym w umowach o partnerstwie gospodarczym krajom o podobnym poziomie dochodów;

30. wzywa Komisję, aby na odpowiednim etapie negocjacji zwróciła się do Kambodży i Laosu o wskazanie, czy pragnęłyby zostać objęte umową i, w przypadku pozytywnej odpowiedzi, aby wystąpiła do Rady o zmianę mandatu negocjacyjnego, która by umożliwiła taki krok;

31. jest przekonany, że obecna sytuacja w Birmie uniemożliwia objęcie tego kraju umową;

32. uważa, że dla zapewnienia konkretnych perspektyw dla umowy o wolnym handlu między regionami zasadnicze znaczenie ma rozwiązanie problemu tajemnicy bankowej w Singapurze, który blokuje zawarcie umowy o partnerstwie i współpracy;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Trwały rozwój

33. uważa, że ambitny rozdział dotyczący trwałego rozwoju stanowi zasadniczą część każdej umowy i podkreśla, że niezbędne jest egzekwowanie tych uzgodnionych standardów; jest zdania, że aby to osiągnąć, rozdział ten musi podlegać standardowemu mechanizmowi rozstrzygania sporów;

34. postuluje, aby każda umowa zawierała wiążące klauzule społeczne i ekologiczne, zobowiązujące strony do ratyfikacji podstawowych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (ILO) i zapewnienia ich skutecznego wdrażania, zwłaszcza jeżeli chodzi o kwestie pracy dzieci i pracy przymusowej, których likwidacja stanowi dla ILO główne wyzwanie, podkreślone w jej sprawozdaniu zatytułowanym „Koniec z pracą dzieci: nasz realistyczny cel” opublikowanym po raz pierwszy w 2006 r.;

35. zwraca się do Komisji, aby rozważyła sposoby stworzenia zachęt dla krajów dokonujących poprawy warunków pracy, tak aby zagwarantować, że rozszerzenie umów o wolnym handlu nie zmniejszy atrakcyjności uzyskania statusu GSP+, badając jednocześnie możliwość wprowadzenia klauzuli o ratyfikacji podstawowych konwencji ONZ i Międzynarodowej Organizacji Pracy (ILO) dotyczących praw człowieka i praw pracy, zwłaszcza jeżeli chodzi o kwestie pracy dzieci i pracy przymusowej;

36. podkreśla, że kiedy porozumienie o wolnym handlu między EU a ASEAN wejdzie w życie, należy przyjąć środki, które pozwolą uniknąć pomniejszenia korzyści w zakresie dostępu produktów do rynków UE będących udziałem krajów najsłabiej rozwiniętych;

37. wyraża przekonanie, że forum handlu i trwałego rozwoju, złożone z przedstawicieli organizacji pracowników i pracodawców oraz społeczeństwa obywatelskiego, mogłoby wnieść cenny wkład w zagwarantowanie, że szersze otwarcie rynku będzie wiązało się z coraz wyższymi standardami ekologicznymi i społecznymi;

38. proponuje ustanowienie mechanizmu, w ramach którego uznane organizacje pracowników i pracodawców mogłyby przedstawiać wnioski dotyczące działań, rozpatrywane w określonym terminie i prowadzące do podjęcia stałych działań następczych i przyjęcia przepisów w zakresie przeglądu, w celu podtrzymania oporu przeciw naruszaniu praw pracowniczych;

39. oczekuje na szybką publikację oceny wpływu na trwały rozwój, która musi zostać udostępniona w terminie, aby umożliwić pełne konsultacje społeczne i ich wpływ na wynik negocjacji, w szczególności w odniesieniu do środków, jakie mogą okazać się niezbędne w celu złagodzenia negatywnego wpływu na niektóre grupy czy sektory;

40. uważa, że w ocenie wpływu na trwały rozwój należy zwrócić szczególną uwagę na wpływ liberalizacji handlu na równość płci, zwłaszcza w takich sektorach, jak rolnictwo, branża tekstylna i przetwórstwo eksportowe;

41. wzywa Komisję i przedstawicieli krajów ASEAN do zwracania szczególnej uwagi na skutki umowy dla drobnych rolników w regionie i do dopilnowania, aby rodzina i zrównoważone rolnictwo uległy wzmocnieniu, a nie osłabieniu;

42. uważa, że środki mające na celu przeciwdziałanie wylesianiu oraz ochronę i odnowę lasów tropikalnych mają ogromne znaczenie w zwalczaniu zmian klimatycznych, a także przyczyniają się do zachowania różnorodności biologicznej; jest zatem zdania, że umowa o partnerstwie i współpracy powinna popierać handel jedynie tymi biopaliwami, które nie naruszają równowagi środowiska, oraz że krajom ASEAN należy pomóc w staraniach o wyeliminowanie nielegalnego wyrębu;

43. wzywa partnerów negocjacji do dopilnowania, aby umowa zawierała mechanizmy ochrony tradycyjnych i zwyczajowych praw społeczności rodzimych i lokalnych do korzystania z ich lasów przy wdrażaniu systemów gospodarki leśnej i udzielania odnośnych zezwoleń oraz do zwiększenia zdolności parlamentów krajowych i społeczeństwa obywatelskiego, w tym społeczności lokalnych i tubylców, w zakresie uczestnictwa w procesie decyzyjnym dotyczącym ochrony i wykorzystania zasobów naturalnych oraz zarządzania nimi, a także do wytyczania granic i obrony praw do ziemi;

44. uważa, że zarówno w przypadku produktów przyjaznych dla środowiska, jak i towarów pochodzących z tzw. sprawiedliwego handlu należy wcześniej obniżyć stawki celne niż w przypadku innych towarów i że należy je szybko wprowadzić do obrotu na rynku UE; wnosi, aby Komisja rozważyła dokonanie aktualizacji nomenklatury celnej uwzględniającej te konkretne produkty;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Czynniki polityczne

45. uznaje rosnące znaczenie ASEAN jako siły napędowej stabilności i dobrobytu w regionie; z radością przyjmuje ponowne nawiązanie stosunków między UE a ASEAN w 2007 r. na szczycie w Singapurze; wierzy, że przed Unią i ASEAN — oboma organizacjami zaangażowanymi w integrację regionalną — leżą wielkie możliwości współpracy;

46. zauważa, że działania mające na celu wzmocnienie stosunków gospodarczych i handlowych między Unią a ASEAN pomogą skonsolidować ogólne relacje między obydwojma regionami i umożliwią dalsze postępy w zakresie współpracy politycznej i bezpieczeństwa, szerzenia demokracji i praw człowieka, w dziedzinie energii i zmian klimatycznych oraz środowiska naturalnego, a także w dziedzinie działalności społeczno-kulturalnej oraz współpracy i rozwoju;

47. z radością przyjmuje postęp w integracji krajów ASEAN oraz podpisanie karty ASEAN w nadziei, że jej postanowienia jak najszybciej wejdą w życie;

48. przypomina, że prawa człowieka i demokracja to podstawowe wartości UE i domaga się, aby stanowiły one integralny element negocjacji z ASEAN, zwłaszcza w przypadku umów o partnerstwie i współpracy; przypomina, jaką wagę Parlament Europejski przywiązuje do reform politycznych i reform w zakresie praw obywatelskich oraz z zadowoleniem przyjmuje utworzenie organu ds. praw człowieka w karcie ASEAN oraz wyraźne zobowiązanie do wzmocnienia demokracji, poprawy w zakresie dobrych sposobów rządzenia i praworządności, jak również do propagowania i ochrony praw człowieka i podstawowych swobód; oczekuje wobec tego, że ASEAN w sposób konstruktywny przyczyni się do szerzenia tych wartości w regionie;

49. wyraża radość z powodu wyborów w Tajlandii, które doprowadziły do przywrócenia demokracji; wzywa do wiarygodnego procesu demokratyzacji i pojednania narodowego w Birmie, który musi się charakteryzować pełnym udziałem opozycji i grup etnicznych, oraz apeluje o natychmiastowe uwolnienie Aung San Suu Kyi i wszystkich więźniów politycznych, a także domaga się umożliwienia normalnej działalności partii politycznych; wspiera wysiłki ONZ i specjalnych przedstawicieli UE; zwraca się do Rady z prośbą o utrzymanie restrykcyjnych środków skierowanych przeciwko rządowi Birmy, o dokładne monitorowanie sytuacji oraz o poddanie wspomnianych środków rewizji, jeżeli wymagać tego będzie rozwój sytuacji w kraju; zwraca się do członków ASEAN oraz Chin i Indii z prośbą o wywieranie nacisków na Birnę;

50. podkreśla znaczenie istniejącej współpracy w zakresie walki z terroryzmem i zarządzania kryzysowego czy też klęsk żywiołowych i z radością przyjmuje współpracę w ramach niedawno przeprowadzonej misji obserwacyjnej w Aceh;

51. w celu wspierania dobrego sprawowania rządów, przejrzystości i zasad państwa prawa Parlament pragnie, aby państwa członkowskie i Komisja interweniowały w przypadkach, w których istnieją niezbite dowody prawne na to, że urzędnicy z krajów ASEAN są uwikłani w korupcję związaną z zasobami naturalnymi; zwraca się do Komisji o przedkładanie Parlamentowi sprawozdań dotyczących wszelkich działań podjętych przez nią w tym względzie;

Rola PE

52. oczekuje na wejście w życie traktatu lizbońskiego przed zakończeniem negocjacji, co usunie wszelkie wątpliwości co do konieczności uzyskania zgody Parlamentu na zawarcie tego rodzaju umowy; wzywa Komisję do rozszerzenia dostępu Parlamentu do mandatu negocjacyjnego i do systematycznego zasięgania opinii Parlamentu w toku negocjacji, aby zagwarantować, że ich wyniki zyskają szerokie poparcie;

*

* *

53. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów ASEAN oraz sekretarzowi generalnemu ASEAN.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Zarządzanie głębinowymi zasobami rybnymi

P6_TA(2008)0196

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie zarządzania głębinowymi zasobami rybnymi (2007/2110(INI))

(2009/C 271 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie przeglądu systemu zarządzania głębinowymi zasobami rybnymi (COM(2007)0030),
 - uwzględniając wniosek w sprawie rozporządzenia Rady dotyczącego ustanowienia wspólnotowych ram dla gromadzenia danych, zarządzania danymi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz wsparcia doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybackiej (COM(2007)0196),
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0103/2008),
- A. mając na uwadze, że Międzynarodowa Rada Badań Morza (ICES) w swoich obu zaleceniach w sprawie morskich gatunków głębinowych, przyjętych w 2002 oraz 2004 r.; zwraca uwagę na fakt, że liczebność większości gatunków znajduje się poniżej granicy bezpieczeństwa biologicznego; mając na uwadze, że UE ograniczyła swoją działalność połowową w znacznie mniejszym stopniu niż Międzynarodowa Rada Badań Morza domagała się w swoich zaleceniach; mając ponadto na uwadze, że dokładniejsze podstawowe dane biologiczne mają istotne znaczenie dla ustalenia kwot gwarantujących zrównoważony charakter połowów,
- B. mając na uwadze, że działalność rybacka flot dalekomorskich prowadzących działalność na wodach krajów trzecich, na obszarach podlegających regulacjom danej regionalnej organizacji rybackiej lub na nieobjętych regulacjami obszarach na pełnym morzu, powinna być prowadzona w sposób racjonalny i odpowiedzialny, zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o Prawie Morza, porozumieniem w sprawie stosowania przepisów tej Konwencji dotyczących ochrony i zarządzania międzystrefowymi stadami rybnymi oraz stadami rybnymi masowo migrującymi, a także zgodnie z Kodeksem Postępowania FAO dla odpowiedzialnego rybołówstwa, oraz zważywszy na to, że zarówno porozumienie ONZ o zasobach rybnych, jak i kodeks postępowania FAO wymagają stosowania zasady ostrożności,
- C. mając na uwadze, że na szczycie w Johannesburgu w 2002 r. UE zobowiązała się do zapewnienia zrównoważonego rybołówstwa na świecie oraz do utrzymania lub odnowy zasobów, zwłaszcza nadmiernie eksploatowanych stad, do poziomu maksymalnej zrównoważonej wydajności, w miarę możliwości przed 2015 r.,
- D. mając na uwadze, że ochrona środowiska morskiego i prowadzenie zrównoważonego rybołówstwa może być skuteczne tylko przy konsensie i współpracy wszystkich zainteresowanych państw,
- E. mając na uwadze, że systematyczne gromadzenie wiarygodnych danych stanowi kamień węgielny oceny stad i doradztwa naukowego, w związku z czym ma ono zasadnicze znaczenie dla stosowania wspólnej polityki rybackiej (WPRyb); mając na uwadze, że Komisja uznała w swoim wyżej wymienionym komunikacie brak wystarczających danych, aby naukowo ocenić stan stad ryb głębinowych, a także rozbieżności co do ich definicji,
- F. mając na uwadze sprawozdanie opublikowane w kwietniu 2007 r. przez Komitet Doradczy ds. Rybołówstwa i Akwakultury (ACFA) dotyczące zmian kalendarza prezentacji sprawozdań naukowych i poprawy ich jakości,

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- G. mając na uwadze konieczność podjęcia odpowiednich środków społeczno-gospodarczych, aby zrekompensować rybakom koszty ograniczenia działalności związane z planami odnowy zasobów niektórych stad,
- H. mając na uwadze rezolucję z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie Strategii tematycznej na rzecz ochrony i zachowania środowiska morskiego ⁽¹⁾, w której opowiedziano się za szeregiem środków mających na celu promowanie zrównoważonego wykorzystania mórz oraz zachowania ekosystemów morskich,
1. wyraża zadowolenie z prób realizowania przez flotę wspólnotową zrównoważonej polityki rybołówstwa i stwierdza pewne dysproporcje między sytuacją przedstawioną w komunikacie Komisji a rzeczywistością;
 2. zauważa, że zanim przyjęte zostaną nowe środki zarządzania, należy przeanalizować powody, dla których istniejące środki nie są stosowane, a także przyczyny powodujące, że państwa członkowskie nie wypełniają swoich obowiązków lub robią to z opóźnieniem albo różniącymi się metodami, co utrudnia analizę czynników wywierających wpływ na te łowiska;
 3. ostrzega, że stałe zmiany przepisów i zgłaszanie nowych propozycji zanim wdrożone zostaną te już istniejące, a otrzymane informacje zostaną odpowiednio przetworzone, szkodzi wiarygodności WPRyb, a istniejące ograniczenia nakładu połowowego są lepiej dostosowane do niektórych gatunków niż do innych;
 4. zgadza się z Komisją, że systematyczne gromadzenie wiarygodnych danych jest kamieniem węgielnym oceny stad i opinii naukowych; zwraca się do Komisji, państw członkowskich oraz sektora gospodarki rybnej o wypełnienie istniejących luk, aby móc dostosować środki kontroli nakładu połowowego do każdego rodzaju połowów, uwzględniając fakt, że większość połowów głębinowych to połowy mieszane;
 5. przypomina Komisji, że wprowadzie z powodu niewielkiej wiedzy biologicznej ogólne dopuszczalne połowy (TAC) i ograniczenia nakładu dla danych połowów ustalono w sposób arbitralny, należy jednak stosować ostrożne podejście do każdego danego gatunku głębinowego i przestrzegać zasad jego eksploatacji oraz odpowiednio ustalić wielkość ogólnych dopuszczalnych połowów w oparciu o dokładne badania naukowe;
 6. zauważa, że rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾ 1 wymaga stosowania ostrożnego podejścia, zgodnie z którym w myśl definicji z art. 3 „brak odpowiednich informacji naukowych nie powinien być usprawiedliwieniem dla odkładania lub niepodejmowania środków zarządzania dla ochrony docelowego gatunku, gatunków pokrewnych lub zależnych oraz gatunków niedocelowych i ich środowiska”;
 7. podkreśla konieczność wprowadzenia zakazu odrzutów w połowach głębinowych, co umożliwiłoby naukowcom dokładniejsze badanie złożonej różnorodności gatunków przywożonych na ląd, z których wiele to gatunki niejadalne;
 8. uważa, że w ramach środków mających na celu zmniejszenie przyłówów i eliminację odrzutów Komisja powinna dostosować poziom nakładów połowowych w zależności od gatunków docelowych oraz gatunków, które są tylko przyłowami, przy jednoczesnym wzmocnieniu procedur nadzoru i kontroli;
 9. twierdzi, że liczne gatunki głębinowe są poławiane jako przyłów, i dlatego wzywa Komisję do położenia większego nacisku na kontrolę nakładu połowowego służącą zmniejszeniu przyłówów; zauważa jednak, że ograniczenia dotyczące rozmiaru oczek sieci są niewłaściwe z uwagi na kształty i rozmiary gatunków głębinowych;
 10. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie społeczno-gospodarczej oceny połowów gatunków głębinowych oraz analizy wpływu, jakie miałyby nowe ograniczenia nakładu połowowego dla sektora, a także wpływu stałego uszczuplania zasobów rybnych, od których zależą połowy; zaznacza, że zasadnicze znaczenie ma osiągnięcie równowagi między wymogami społeczno-gospodarczymi a środowiskiem naturalnym;
 11. przypomina, że ponieważ wiele stad jest przedmiotem zarządzania na wodach międzynarodowych, wymagana jest koordynacja działań poszczególnych organizacji rybackich, tak aby przyjęte środki uwzględniały wszystkie floty prowadzące tego rodzaju połowy; uważa, że UE powinna działać na rzecz zapewnienia pełnego i skutecznego wdrożenia rezolucji 61/105 Zgromadzenia Ogólnego ONZ w odniesieniu do połowów głębinowych oraz dennych na pełnym morzu; jest zdania, że wszelkie ograniczenia należy nakładać na rybaków wszystkich umawiających się stron, tak aby uniknąć stwarzania niekorzystnych sytuacji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, str. 131.

⁽²⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

12. proponuje, aby nie zezwalać na połowy na obszarach głębinowych, na których dotąd nie prowadzono żadnej działalności połowowej, do czasu, gdy obszary te zostaną zbadane, a wyniki naukowe potwierdzą, że zrównoważone rybołówstwo nie grozi uszczupleniem różnorodności biologicznej lub wyrządzeniem szkód w siedliskach, oraz wprowadzone zostaną odpowiednie środki administracyjne;
13. zwraca się do Komisji o wprowadzenie nowych programów gromadzenia informacji naukowych przy użyciu, w razie konieczności, statków badawczych; uważa, że za przykład mogłoby posłużyć działanie hiszpańskiej administracji rybackiej w strefie regulowanej przez Komisję Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku, polegające na sporządzeniu mapy strefy „Hatton Bank”, gdzie prowadzi się połowy ryb głębinowych, w przypadku której badania skoncentrowały się na poznaniu rozmieszczenia gór podwodnych, koralowców zimnowodnych i kominów hydrotermalnych w celu wyznaczenia wrażliwych stref na obszarze działalności flot połowowych;
14. zgadza się z Komisją co do konieczności przyjęcia podejścia ekosystemowego do tego rodzaju połowów, lecz ostrzega, że środki powinny mieć minimalną wiarygodność i nie powinny być stosowane w sposób ogólny, lecz na podstawie oceny oddziaływania na środowisko, aby uniknąć zamykania stref, w których nie istnieje żadne zagrożenie, a jednocześnie zamknąć dla połowów dennych strefy, w których występują lub prawdopodobnie występują wrażliwe ekosystemy morskie lub w których liczebność stad rybnych jest niższa od bezpiecznej biologicznej granicy; badania kartograficzne dna morskiego, badanie wzajemnego oddziaływania elementów składających się na ekosystemy i poznanie naturalnych zasobów oceanów powinny być priorytetem, jeżeli celem ma być urzeczywistnienie nowej europejskiej polityki morskiej;
15. powtarza, że należy słuchać rybaków i reprezentujących ich stowarzyszeń oraz włączyć ich do uczestnictwa w określaniu środków ochrony środowiska morskiego, zarządzania zasobami i odtwarzania stad;
16. zgadza się z Komitetem Doradczym ds. Rybołówstwa i Akwakultury (ACFA), co do konieczności przeznaczenia większych środków ludzkich i finansowych na analizę biomasy i śmiertelności według rodzaju połowów na prawie wszystkich łowiskach; jednocześnie uważa, że aby opinie naukowe spotkały się z akceptacją wszystkich stron, należy wyznaczyć jasny kierunek strategiczny, który pozwoli uniknąć powielania prac i braku synergii;
17. wyraża zaniepokojenie nieskutecznością i niedostatecznym wdrożeniem obowiązujących obecnie rozporządzeń dotyczących WPRyb; wzywa Komisję do lepszego monitorowania i kontroli procedur w państwach członkowskich;
18. podkreśla znaczenie rozwoju nowych technik w celu zagwarantowania sprawnie funkcjonującego systemu kontroli i monitoringu; wzywa Komisję do dalszej pracy nad technikami kontroli, zwracając w związku z tym uwagę na możliwość wykorzystania elektronicznych dzienników połowowych;
19. podkreśla korzyści wynikające z ustanowienia sieci chronionych obszarów morskich w ramach sieci NATURA 2000 i uważa, że taki krok będzie miał korzystne skutki dla nadmiernie eksploatowanych zasobów rybnych; zachęca państwa członkowskie do wykorzystania wszystkich możliwości elementów programu Natura 2006 dotyczących środowiska morskiego;
20. nalega, aby Komisja dołożyła wszelkich starań w celu zapewnienia wdrożenia i ewentualnie ulepszenia istniejących porozumień międzynarodowych w sprawie połowów głębinowych;
21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwinięcia wspólnych wytycznych, wymiany najlepszych praktyk, lepszego wykorzystania dostępnej technologii wspólnotowej oraz zaangażowania niezależnych ośrodków badawczych i organizacji pozarządowych, aby skuteczniej wdrożyć środki mające na celu zmniejszenie nielegalnych połowów i ich sprzedaż na rynkach europejskich;
22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania bardziej ekologicznych metod połowowych, niepowodujących szkód dla środowiska ani ekologicznej różnorodności biologicznej w wyniku niepożądanych połowów i niepotrzebnych szkód wśród innych żywych organizmów;
23. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Ramy dla działalności lobbystów w instytucjach europejskich

P6_TA(2008)0197

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie określenia ram dla działalności grup interesu (lobbystów) w instytucjach europejskich (2007/2115(INI))

(2009/C 271 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 9 ust. 4 Regulaminu,
 - uwzględniając zieloną księgę zatytułowaną „Europejska inicjatywa na rzecz przejrzystości” przedstawioną przez Komisję (COM(2006)0194),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zielona księga Europejska inicjatywa na rzecz przejrzystości — działania następne” (COM(2007)0127),
 - uwzględniając projekt kodeksu postępowania dla grup interesu, wprowadzony przez Komisję dnia 10 grudnia 2007 r.,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 17 lipca 1996 r. w sprawie zmiany Regulaminu (lobbying w Parlamencie) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 13 maja 1997 r. w sprawie zmiany Regulaminu (kodeks postępowania dotyczący lobbystów) ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Prawnej, jak również Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0105/2008),
- A. mając na uwadze, że wraz z poszerzeniem kompetencji Parlamentu Europejskiego nastąpił znaczny rozwój lobbyingu w Parlamencie,
- B. mając na uwadze, że celem lobbyingu jest uzyskanie wpływu nie tylko na politykę i decyzje legislacyjne, ale także na przydział środków finansowych Wspólnoty oraz monitorowanie wdrażania prawodawstwa,
- C. mając na uwadze, że wraz z oczekiwaną ratyfikacją traktatu lizbońskiego zwiększą się uprawnienia Parlamentu, który będzie współprawodawcą w ramach prawie całej zwykłej procedury legislacyjnej, co przyciągnie uwagę jeszcze większej liczby grup lobbystów,
- D. mając na uwadze, że grupy interesu odgrywają kluczową rolę w otwartym i wielostronnym dialogu, na którym zasadza się system demokratyczny, a także stanowią istotne źródło informacji dla posłów podczas wykonywania ich mandatu,
- E. mając na uwadze, że grupy lobbystów nie tylko prowadzą działalność lobbygową wśród posłów, ale próbują również wywierać wpływ na decyzje Parlamentu poprzez lobbying wśród urzędników pracujących w sekretariatach komisji parlamentarnych, personelu grup politycznych i asystentów posłów,
- F. mając na uwadze szacunkowe dane o ok. 15 000 lobbystów indywidualnych i 2 500 organizacji lobby-stycznych w Brukseli,
- G. mając na uwadze propozycję Komisji utworzenia wspólnego rejestru grup interesu w instytucjach UE w ramach europejskiej inicjatywy na rzecz przejrzystości, podjętej przez Komisję,

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 9.9.1996, str. 75.

⁽²⁾ Dz.U. C 167 z 2.6.1997, str. 20.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- H. mając na uwadze, że Parlament posiada własny rejestr lobbystów ⁽¹⁾ od 1996 r., a także kodeks postępowania ⁽²⁾, który obejmuje zobowiązanie lobbystów do postępowania zgodnego z najwyższymi normami etycznymi,
- I. mając na uwadze, że w Parlamencie zarejestrowanych jest obecnie ok. 5 000 lobbystów,
- J. mając na uwadze, że wśród grup lobbystów znajdują się organizacje lokalne i krajowe, których działalność regulują państwa członkowskie,

Zwiększenie przejrzystości Parlamentu

1. uznaje wpływ grup lobbystów na proces decyzyjny na szczeblu UE i w związku z tym uważa, że istotne jest, by posłowie do Parlamentu znali nazwy organizacji reprezentowanych przez grupy lobbystów; podkreśla, że przejrzysty i równy dostęp do wszystkich instytucji UE jest absolutnym warunkiem wstępnym legitymacji Unii oraz zaufania wśród jej obywateli; podkreśla, że przejrzystość ma charakter dwukierunkowy — jest potrzebna zarówno w pracy samych instytucji, jak i wśród lobbystów; podkreśla, że równy dostęp grup lobbystów do instytucji UE przyczynia się do poszerzenia kompetencji dostępnych do celów kierowania Unią; uważa, że istotne jest, aby przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego mieli dostęp do instytucji UE, a przede wszystkim do Parlamentu;
2. jest zdania, że posłowie do Parlamentu sami są odpowiedzialni za zapewnienie sobie dopływu wyważonych informacji; podkreśla, że posłowie muszą być uznawani za zdolnych do podejmowania politycznych decyzji niezależnie do lobbystów;
3. uznaje, że sprawozdawca — jeśli uzna to za stosowne — może (dobrowolnie) skorzystać ze „śladu legislacyjnego”, tj. orientacyjnego wykazu (dołączanego do sprawozdań Parlamentu) zarejestrowanych grup interesu, z którymi konsultowano się w czasie prac nad przygotowaniem sprawozdania i które miały istotny wkład w ten proces; uważa, że szczególnie wskazane jest włączanie takiego wykazu do sprawozdań legislacyjnych; niemniej jednak podkreśla, że równie ważne jest, by Komisja dołączała taki „ślad legislacyjny” do swoich inicjatyw legislacyjnych;
4. podkreśla, że Parlament musi całkowicie niezależnie decydować o tym, w jakiej mierze uwzględni opinie wywodzące się ze społeczeństwa obywatelskiego;
5. odnotowuje obecnie obowiązujące przepisy, zgodnie z którymi posłowie mają obowiązek składać oświadczenie majątkowe; zwraca się do Prezydium, aby na podstawie wniosku kwestorów opracowało plan dalszej poprawy wdrażania i kontroli przepisów Parlamentu, zgodnie z którymi poseł musi złożyć oświadczenie na temat udzielonego mu wsparcia finansowego lub wsparcia w postaci udostępnienia personelu lub sprzętu ⁽³⁾;
6. odnotowuje obecnie obowiązujące przepisy w sprawie intergrup, zawierające wymóg składania oświadczeń dotyczących finansowania; wzywa do zwiększenia przejrzystości intergrup, tj. zamieszczenia na stronie internetowej Parlamentu wykazu wszystkich istniejących — zarejestrowanych i niezarejestrowanych — grup międzypartyjnych wraz z pełnym oświadczeniem na temat wsparcia z zewnątrz dla działalności intergrup, a także deklaracją ogólnych celów danej grupy; podkreśla jednak, że grupy międzypartyjne w żadnym razie nie powinny być traktowane jako organy Parlamentu;
7. wzywa Prezydium, w oparciu o wnioski Kwestorów, do zbadania możliwości ograniczenia nieautoryzowanego dostępu do poziomów, na których w budynkach Parlamentu znajdują się biura posłów, podczas gdy dostęp do sal posiedzeń komisji powinien zostać ograniczony jedynie w nadzwyczajnych okolicznościach;

Wniosek Komisji

8. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji stworzenia konkretniejszych ram dla działalności grup interesu, co stanowi element europejskiej inicjatywy na rzecz przejrzystości;
9. zgadza się z przedstawioną przez Komisję definicją, zgodnie z którą lobbying to „działania mające na celu wywarcie wpływu na procesy kształtowania polityki i podejmowania decyzji przez instytucje UE”; uważa, że definicja ta jest zgodna z art. 9 ust. 4 Regulaminu;

⁽¹⁾ Art. 9 ust. 4 Regulaminu.

⁽²⁾ Art. 3 Załącznika IX do Regulaminu.

⁽³⁾ Art. 2 Załącznika I do Regulaminu.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

10. podkreśla, że wszystkie podmioty spoza instytucji UE — w tym również publiczne i prywatne grupy interesu — które podlegają tej definicji i często wywierają wpływ na te instytucje, należy uznawać za lobbystów oraz traktować w taki sam sposób: zawodowych lobbystów, lobbystów zatrudnionych przez przedsiębiorstwa, organizacje pozarządowe, zespoły ekspertów, stowarzyszenia branżowe, związki zawodowe i organizacje pracodawców, organizacje nastawione i nienastawione na zysk, a także prawników, jeżeli ich zamiarem jest wywieranie wpływu na politykę, a nie świadczenie pomocy lub występowanie w charakterze obrońców w postępowaniach sądowych albo też udzielanie porad prawnych; jednak podkreśla również, że regiony i gminy państw członkowskich, a także partie polityczne działające na szczeblu krajowym i europejskim oraz te organy, które na mocy traktatów posiadają status prawny, nie podlegają tym przepisom, jeżeli pełnią rolę oraz wykonują zadania takich organów, jak przewidziano w traktatach;

11. zasadniczo z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji jednorazowej rejestracji, podczas której lobbysci mogliby się zarejestrować zarówno w Komisji, jak i w Parlamencie, i wzywa do zawarcia porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie wspólnego obowiązkowego rejestru (jak ma to już miejsce *de facto* w Parlamencie) między Radą, Komisją i Parlamentem, który miałby zastosowanie we wszystkich instytucjach i zawierałby pełne informacje finansowe, wspólny mechanizm skreślenia z rejestru oraz wspólny kodeks etycznego postępowania; przypomina jednak, że między Radą, Komisją i Parlamentem jako instytucjami istnieją zasadnicze różnice; dlatego zastrzega sobie prawo do oceny wniosku Komisji po zakończeniu prac nad nim i dopiero wtedy do podjęcia decyzji o jego ewentualnym poparciu;

12. przypomina, że liczbę lobbystów mających dostęp do Parlamentu należy utrzymać w rozsądnych granicach; w związku z tym proponuje przyjęcie systemu, w ramach którego lobbysci muszą się rejestrować tylko raz we wszystkich instytucjach, a każda z nich może decydować o udzieleniu zgody na wstęp do swoich budynków, dzięki czemu Parlament będzie mógł nadal ograniczać do czterech liczbę przepustek wydawanych dla jednej organizacji lub firmy;

13. wzywa Radę, Komisję i Parlament do wzajemnego uznania oddzielnych rejestrów w przypadku, gdy nie zostanie zrealizowana koncepcja wspólnego rejestru; proponuje, aby w przypadku braku uzgodnienia przez instytucje wspólnego rejestru lobbystów rejestry poszczególnych instytucji, umieszczane w Internecie, zawierały odnośniki do innych rejestrów, tak aby możliwe było porównywanie informacji podawanych przez lobbystów; wzywa Sekretarza Generalnego do przeniesienia wykazu akredytowanych przedstawicieli grup interesu w bardziej dostępne miejsce na stronie internetowej Parlamentu;

14. proponuje, aby jak najszybciej powołać wspólną grupę roboczą, w skład której wejdą przedstawiciele Rady, Komisarze i posłowie do Parlamentu Europejskiego mianowani przez Konferencję Przewodniczących i której celem będzie przeanalizowanie do końca 2008 r. konsekwencji wspólnego rejestru dla wszystkich lobbystów, którzy chcą mieć dostęp do Rady, Komisji lub Parlamentu, a także opracowanie wspólnego kodeksu postępowania; zobowiązuje Sekretarza Generalnego do podjęcia odpowiednich kroków w tym celu;

15. apeluje do Rady, aby przyłączyła się do tworzenia ewentualnego wspólnego rejestru; jest zdania, że w kontekście kwestii związanych z procedurą współdecyzji szczególną uwagę należy zwrócić na działalność lobbystów skierowaną wobec Sekretariatu Rady;

16. odnotowuje decyzję Komisji o uruchomieniu dobrowolnego rejestru i ocenie systemu po upływie roku, lecz wyraża obawy, że całkowicie dobrowolny system umożliwi mniej odpowiedzialnym lobbystom unikanie przestrzegania jego zasad; wzywa te trzy instytucje do przeglądu zasad regulujących działalność grup interesu najpóźniej po trzech latach od wprowadzenia wspólnego rejestru, tak aby ocenić, czy zmieniony system zapewni konieczną przejrzystość działań lobbystów; jest świadomy faktu, że w traktacie lizbońskim przewidziano podstawę prawną dla obowiązkowego rejestru, a w międzyczasie wyraża wolę współpracy z instytucjami w formie porozumienia międzyinstytucjonalnego na podstawie istniejących rejestrów; uważa, że wymóg obowiązkowej rejestracji powinien dotyczyć lobbystów, którzy chcą uzyskać możliwość regularnego wstępu do instytucji, jak ma to już miejsce *de facto* w Parlamencie;

17. wyraża przekonanie, że ze względu na dalsze ewoluowanie praktyk lobbingowych, wszelkie odnośne uregulowania winny być na tyle elastyczne, by umożliwić płynne dostosowywanie się do zachodzących zmian;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

18. odnotowuje opracowany przez Komisję projekt kodeksu postępowania dla grup interesu; przypomina Komisji, że od ponad 10 lat Parlament posiada taki kodeks i wzywa Komisję do negocjacji z Parlamentem na temat opracowania wspólnych przepisów; jest zdania, że każdy kodeks zawiera silny element kontroli postępowania lobbystów; podkreśla, że lobbysci, którzy naruszają kodeks postępowania, powinni podlegać sankcjom; podkreśla, że należy przeznaczyć wystarczające zasoby (personel i środki finansowe) w celu weryfikowania informacji zawartych w rejestrze; uważa, że w odniesieniu do rejestru Komisji sankcje mogą obejmować zawieszenie rejestracji, a w poważniejszych przypadkach wykreślenie z rejestru; jest zdania, że po ustanowieniu wspólnego rejestru wszelkie niezgodnie z nim postępowanie lobbystów powinno prowadzić do nałożenia sankcji zabraniających wstępu do wszystkich instytucji, których dotyczy rejestr;

19. podkreśla, że rejestr musi być przyjazny dla użytkownika i łatwo dostępny przez Internet; obywatele muszą mieć możliwość łatwego wyszukiwania informacji w rejestrze i musi on zawierać nie tylko nazwy organizacji prowadzących działalność lobbingsową, ale również nazwiska samych lobbystów;

20. podkreśla, że rejestr powinien zawierać oddzielne kategorie, w których lobbysci powinni być rejestrowani zgodnie z rodzajem reprezentowanych przez nich interesów (np. stowarzyszenia zawodowe, przedstawiciele przedsiębiorstw, związki zawodowe, organizacje pracodawców, kancelarie prawne, organizacje pozarządowe itd.);

21. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji dotyczącą wymogu ujawniania przez grupy interesu, które wpisują się do rejestru, następujących informacji finansowych:

- obrotów specjalistycznych firm doradczych i kancelarii prawnych zaangażowanych w lobbing wśród instytucji UE, a także względnego udziału ich najważniejszych klientów;
- szacunkowego kosztu związanego z bezpośrednią działalnością lobbingsową wśród instytucji UE, ponoszonego przez lobbystów zatrudnionych przez przedsiębiorstwa oraz stowarzyszenia branżowe;
- kwoty budżetu ogółem oraz w podziale na główne źródła finansowania organizacji pozarządowych i zespołów ekspertów;

22. podkreśla, że wymóg ujawniania informacji finansowych musi w równym stopniu obowiązywać wszystkie zarejestrowane grupy interesu;

23. zwraca się do wyżej wymienionej grupy roboczej o przedstawienie szczegółowych kryteriów zawierających wymóg ujawniania informacji finansowych, na przykład wykazywania wydatków na działalność lobbingsową w przybliżonej wysokości (bez konieczności podawania dokładnych danych);

24. wzywa komisję przedmiotowo właściwą do przygotowania wszelkich niezbędnych poprawek do Regulaminu Parlamentu;

*

* *

25. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Biała księga na temat sportu

P6_TA(2008)0198

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie białej księgi na temat sportu (2007/2261(INI))

(2009/C 271 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 6 Traktatu EU oraz art. 149 Traktatu WE zmieniony Traktatem Lizbońskim, dotyczące wkładu UE we wspieranie europejskich przedsięwzięć w zakresie sportu, a jednocześnie biorąc pod uwagę szczególny charakter sportu, jego struktury oparte na działalności wolontariackiej oraz jego funkcję społeczną i wychowawczą,
- uwzględniając białą księgę na temat sportu (COM(2007)0391),

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- uwzględniając sprawozdanie z Helsinek z grudnia 1999 r. oraz deklarację z Nicei z grudnia 2000 r., dotyczącą cech charakterystycznych sportu i jego społecznej roli w Europie,
- uwzględniając inicjatywę Prezydencji brytyjskiej w sprawie europejskiej piłki nożnej, zakończoną sporządzeniem „Niezależnego studium na temat europejskiego sportu 2006”,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Trybunału Pierwszej Instancji oraz decyzje Komisji w sprawach związanych ze sportem,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾, która zabrania wszelkich form dyskryminacji rasowej w dziedzinie zatrudnienia, edukacji, ubezpieczeń społecznych, opieki zdrowotnej i dostępu do towarów i usług,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucje z dnia 13 czerwca 1997 r. w sprawie roli Unii Europejskiej w obszarze sportu ⁽³⁾ oraz z dnia 5 czerwca 2003 r. w sprawie kobiet i sportu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zawodowej piłki nożnej w Europie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie roli sportu w edukacji ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie zwalczania dopingu w sporcie ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję z 14 marca 2006 r. w sprawie zwalczania rasizmu w piłce nożnej, ⁽⁸⁾
- uwzględniając Światowy Kodeks Antydopingowy z 2003 r. i jego przegląd przeprowadzony w 2007 r.,
- uwzględniając sprawozdanie i wnioski pierwszej europejskiej konferencji w sprawie zarządzania w sporcie, zatytułowanej „Zasady gry” (Bruksela, 26-27 lutego 2001 r.),
- uwzględniając Protokół ustaleń podpisany przez Komisję i Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (FIFA) w 2006 r., dotyczący wykorzystania piłki nożnej do celów rozwoju państw regionu Afryki, Karaibów i Pacyfiku,
- uwzględniając doświadczenie, jakie przyniósł Europejski Rok Edukacji przez Sport (2004), oraz zalecenie 2006/962/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽⁹⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0149/2008),

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, str. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, str. 16.

⁽³⁾ Dz.U. C 200 z 30.6.1997, str. 252.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 68 E z 18.3.2004, str. 605.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, str. 232.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0503.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, str. 590.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, str. 143.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, str. 10.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- A. mając na uwadze integracyjną rolę sportu oraz jego potencjalny wkład w działania na rzecz spójności społecznej oraz wewnętrznej spójności regionów,
- B. mając na uwadze, że europejski sport stanowi nieodłączną część europejskiej tożsamości, kultury i obywatelstwa; mając na uwadze, że europejski sport opiera się na zaangażowaniu i entuzjazmie milionów sportowców, wolontariuszy i kibiców, którzy udzielają się w wielu klubach i federacjach sportowych, a to ogromne zaangażowanie wydało znaczną liczbę wybitnych sportowców i drużyn sportowych oraz uczyniło sport wartościowym aspektem życia społecznego, w którym wydarzenia sportowe cieszą się ogromną popularnością,
- C. mając na uwadze, że sport odgrywa bardzo ważną rolę w europejskim społeczeństwie, jednak niektóre elementy rywalizacji sportowej są konfrontowane z nowymi zagrożeniami i wyzwaniem, takimi jak naciski handlowe, wykorzystywanie młodych zawodników i sportowców, doping, rasizm, przemoc, ustawianie meczów, korupcja, oszustwa w zakładach sportowych i pranie pieniędzy,
- D. mając na uwadze, że sport odgrywa specjalną rolę w społeczeństwie jako narzędzie aktywizacji i integracji społecznej; mając na uwadze, że sport stanowi ważne narzędzie promowania dialogu międzykulturowego i w znacznym stopniu przyczynia się do rozwoju i promocji istotnych wartości społecznych, kulturalnych i wychowawczych, takich jak uczciwość, tolerancja i wzajemne poszanowanie, solidarność, przestrzeganie reguł, duch współpracy zespołowej oraz samodyscyplina; mając na uwadze, że sport ma w społeczeństwie europejskim szczególnie duże znaczenie dla zdrowia, edukacji, integracji społecznej i wartości kulturowych, dzięki organizacjom opartym na zasadzie wolontariatu,
- E. mając na uwadze, że na mocy art. 149 Traktatu WE zmienionego Traktatem Lizbońskim działania UE mają na celu rozwój europejskiego wymiaru sportu, poprzez popieranie uczciwości i dostępności we współzawodnictwie sportowym oraz współpracy między podmiotami odpowiedzialnymi za sport, jak również przez ochronę integralności fizycznej i psychicznej sportowców, w szczególności najmłodszych; mając na uwadze, że działania na szczeblu UE powinny stanowić uzupełnienie działań podejmowanych przez inne podmioty, nie zmieniając obecnego podziału kompetencji,
- F. mając na uwadze, że w związku z ratyfikacją traktatu lizbońskiego i art. 149 należy nadać roli sportu w Europie strategiczny kierunek poprzez sprecyzowanie zasad stosowania prawa wspólnotowego do sportu; mając na uwadze, że indywidualne podejście w poszczególnych przypadkach stosowane do rozwiązywania szczególnych kwestii związanych ze sportem jest niezadowalające z punktu widzenia organizacji sportowych, gdyż wzmacnia istniejącą niepewność prawną; mając na uwadze, że konieczne są dalsze działania związane ze sportem prowadzone na szczeblu UE, przy jednoczesnym poszanowaniu autonomii, szczególnego charakteru i samorządności organizacji sportowych,
- G. mając na uwadze, że art. 149 Traktatu WE zmieniony Traktatem Lizbońskim wzywa Wspólnotę do wspierania uczciwości i otwartości w zawodach sportowych; mając na uwadze, że zastosowanie reguł konkurencji do sportu powoduje coraz większy rozdział między klubami sportowymi na korzyść tych najbogatszych lub najpopularniejszych, co szkodzi bezstronnemu przebiegowi zawodów sportowych i dlatego jest sprzeczny z celem określonym w tym artykule,
- H. mając na uwadze, że należy uwzględnić niezależność organizacji sportowych i reprezentatywnych organów, takich jak organizatorzy zawodowych mistrzostw, oraz fakt, że odpowiedzialność organizacyjna spoczywa głównie na zarządach organizacji sportowych oraz w pewnym zakresie na państwach członkowskich i partnerach społecznych,
- I. mając na uwadze, że sport zawodowy stale zyskuje na znaczeniu i przyczynia się do umocnienia roli sportu w społeczeństwie; mając na uwadze, że prawo konkurencji i przepisy dotyczące rynku wewnętrznego stosują się do sportu zawodowego o tyle, o ile stanowi on działalność gospodarczą,
- J. mając na uwadze, że sport należy do zakresu obowiązywania prawa UE, szczególnie zasady przedstawicielskiej demokracji bezpośredniej w organach decyzyjnych europejskich instytucji sportowych oraz art. 13 traktatu WE, który zakazuje dyskryminacji ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, religię lub wyznanie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną; mając na uwadze, że w niektórych sytuacjach, związanych ze szczególną charakterystyką oraz istotnymi i wyjątkowymi cechami sportu, nie może on być porównywany ze zwykłą działalnością gospodarczą,

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- K. mając na uwadze, że działalność wolontariacka w sporcie umacnia spójność i integrację społeczną oraz wspiera lokalną demokrację i aktywne obywatelstwo, a także ma pośrednią wartość ekonomiczną, gdyż bez wolontariuszy działalność sportowa kosztowałaby znacznie więcej i wiele działań socjalnych związanych ze sportem zniknęłoby, mając na uwadze potrzebę promowania dobrowolnych struktur sportowych i zachęcania do wolontariatu w sporcie poprzez działania zapewniające właściwą ochronę wolontariuszom i doceniając ich rolę społeczną i ekonomiczną,
- L. mając na uwadze, że brak ruchu sprzyja otyłości i pojawianiu się chorób chronicznych, takich jak choroby układu krążenia i cukrzyca, a w konsekwencji ma negatywny wpływ na budżet służby zdrowia państw członkowskich,
- M. mając na uwadze, że w ostatnim dziesięcioleciu liczba godzin wychowania fizycznego spadła zarówno w szkołach podstawowych, jak i średnich, zaś między państwami członkowskimi widać duże różnice w zakresie infrastruktury sportowej i stanu wyposażenia, mając na uwadze, że sport daje młodym ludziom atrakcyjne możliwości udziału i osobistego zaangażowania w życiu społecznym oraz może pomóc w odwodzeniu ich od przestępczości,
- N. mając na uwadze, że doping przynosi szkodę przejrzystemu i uczciwemu współzawodnictwu, poddając równocześnie sportowców nieuzasadnionej presji,
- O. mając na uwadze, że Światowy Kodeks Antydopingowy z 2003 r. umożliwił ustanowienie normy służącej zagwarantowaniu harmonizacji ustawodawstw krajowych na szczeblu ogólnosiwiatowym; mając jednak na uwadze, że starania Światowej Agencji Antydopingowej (WADA) są głównie skoncentrowane na sporcie najwyższej klasy,
- P. mając na uwadze, że korzystne dla UE byłoby ustanowienie lepiej skoordynowanej strategii walki z dopingiem, szczególnie poprzez przyjęcie wspólnych stanowisk wobec WADA, UNESCO i Rady Europy oraz poprzez wymianę informacji i najlepszych rozwiązań między rządami oraz krajowymi organizacjami i laboratoriami antydopingowymi,
- Q. mając na uwadze, że pomimo pewnych postępów poczynionych na szczeblu europejskim w sferze równouprawnienia nierówności między kobietami i mężczyznami w sporcie wciąż istnieją; mając na uwadze, że programy szkoleniowe przeznaczone dla młodych utalentowanych sportowców powinny być otwarte dla wszystkich i nie mogą prowadzić do dyskryminacji obywateli i mieszkańców UE ze względu na narodowość lub płeć,
- R. mając na uwadze, że wszyscy obywatele muszą mieć dostęp do sportu i że należy w związku z tym rozpatrzyć szczególne potrzeby niektórych grup, takich jak osoby niepełnosprawne, migranci i osoby w niekorzystnej sytuacji mając w szczególności na uwadze, że sportowcy niepełnosprawni nie mogą być dyskryminowani względem swych pełnosprawnych kolegów w sferze równego dostępu do sportu w państwach członkowskich,
- S. mając na uwadze, że sport dotyczy wszystkich obywateli, niezależnie od płci, rasy, wieku, stopnia sprawności, religii i wyznania, orientacji seksualnej i sytuacji społecznej czy ekonomicznej; mając na uwadze, że sport może być motorem integracji społecznej; mając na uwadze, że Parlament Europejski i Komisja wielokrotnie potępiły wszelkie formy przemocy, rasizmu i ksenofobii,
- T. mając na uwadze, że przemoc w trakcie wydarzeń sportowych pozostaje nierozwiązanym problemem i może przybierać różnorodne formy; mając na uwadze, że wielkie wydarzenia sportowe przyciągają prostytutkę oraz handel kobietami i dziećmi w trakcie trwania tych wydarzeń,
- U. mając na uwadze, że w świetle badania przedstawionego podczas prezydencji austriackiej w 2006 r. sport wytworzył w 2004 r. wartość dodaną w wysokości 407 mld EUR, czyli 3,7 % PKB Unii, i zapewnił miejsca pracy dla 15 mln osób, czyli dla 5,4 % siły roboczej; mając na uwadze, że w związku z tym sport przyczynia się do realizacji celów lizbońskich w zakresie wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy oraz jest instrumentem rozwoju lokalnego, regionalnego i rozwoju obszarów wiejskich; mając na uwadze, że sport może również współdziałać z rozwojem turystyki poprzez modernizację infrastruktury i powstawanie nowych partnerstw na rzecz finansowania obiektów sportowych i wypoczynkowych,
- V. mając na uwadze, że rosnące piractwo cyfrowe (a zwłaszcza nieautoryzowane transmisje na żywo i retransmisje wydarzeń sportowych) stanowi duże zagrożenie dla branży sportowej, choć niewielka jest świadomość istnienia tego problemu,

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- W. mając na uwadze, że zdecydowana większość działalności sportowej odbywa się na zasadzie niezarobkowej, a w przypadku wielu spośród tych działań ich powszechna dostępność zależy od wsparcia finansowego; mając na uwadze, że pomoc finansowa jest ważna dla sportu na poziomie najbliższym obywatelom oraz dla powszechności sportu, z zastrzeżeniem zgodności z prawem wspólnotowym; mając na uwadze, że zorganizowane dyscypliny sportu w prawie wszystkich państwach członkowskich opierają się na specyficznych nienastawionych na zysk strukturach zarządzania, które na poziomie najbliższym obywatelom silnie zależą od zaangażowania wolontariuszy, posiadają specyficzne formy osobowości prawnej lub status zapewniający wstępne warunki niezbędne do uzyskania szeregu finansowych i podatkowych korzyści,
- X. mając na uwadze, że państwa członkowskie nie określiły jasno pojęcia sportu i nie sprecyzowały, czy stanowi on usługę użyteczności publicznej, co mogłoby uzasadniać szczególne korzyści finansowe (np. zwolnienia podatkowe),
- Y. mając na uwadze, że zmniejsza się liczba datków i funduszy rządowych; mając na uwadze, że aby przetrwać, większość organizacji sportowych nienastawionych na zysk musi pozyskiwać środki finansowe za pomocą działalności handlowej, umożliwiającej skuteczne osiąganie celów społecznych, w związku z czym organizacje te podlegają prawu UE,
- Z. mając na uwadze, że organizacje sportowe dysponują wieloma źródłami dochodów, jak składki członków i sprzedaż biletów, reklamę i sponsorowanie, loterie, prawa audiowizualne, rozdział dochodów w obrębie federacji i lig sportowych, sprzedaż produktów pochodnych oraz pomoc publiczną itp., a dochody z państwowych lub posiadających państwową licencję loterii i usług hazardowych są zdecydowanie najważniejszym źródłem dochodu w wielu państwach członkowskich,
- AA. mając na uwadze, że prawa audiowizualne do retransmisji stały się dla sportu zawodowego w Europie jednym z głównych źródeł dochodów, które to dochody są inwestowane m.in. w szkolenia u podstaw, obiekty i lokalne projekty, a także że wydarzenia sportowe stanowią one dla licznych operatorów mediów popularne źródło przekazywanych treści,
- AB. mając na uwadze, że organizacje sportowe w Unii Europejskiej uważają za konieczny wkład w finansowanie sportu amatorskiego przez loterie państwowe i licencjonowane zakłady bukmacherskie działające na rzecz interesu publicznego; mając na uwadze, że jak na razie nie zaproponowano ani nie poddano pod poważną dyskusję żadnego innego, trwałego rozwiązania, które politycznie byłoby możliwe do zrealizowania i miałyby na celu złagodzenie znaczących strat dyskontowanych z tych źródeł finansowania, gdyby przedsiębiorców zmierzających do zysku dopuszczono do działalności w państwach członkowskich, które do tej pory prowadziły restrykcyjną politykę dotyczącą gier i zakładów,
- AC. mając na uwadze, że działalność w dziedzinie zakładów sportowych rozwinęła się w sposób niekontrolowany (szczególnie transgraniczne zakłady w Internecie); mając na uwadze, że coraz więcej meczów jest ustawianych; mając na uwadze, że w państwach członkowskich wybuchły ostatnio skandale związane z zakładami, zagrażające uczciwości sportu i rywalizacji sportowej,
- AD. mając na uwadze, że wspólne dla większości państw członkowskich procesy gospodarcze i społeczne, z uwagi na wzrastającą komercjalizację, zachęcanie do zwiększenia finansowania ze środków publicznych oraz zwiększającą się liczbę uczestników przy niezmienniej liczbie wolontariuszy, stworzyły nowe wyzwania dla organizacji sportu w Europie,
- AE. mając na uwadze, że drużyny narodowe odgrywają istotną rolę, nie tylko tworząc własną wiarygodność, ale również zapewniając solidarność ze sportem na poziomie najbliższym obywatelom, i z tego względu zasługują na wsparcie,
- AF. mając na uwadze, że rozwój prawdziwego europejskiego rynku zawodników i sportowców oraz wzrost poziomu płac w niektórych dziedzinach sportu zawodowego spowodowały zwiększoną działalność agentów zawodników; mając na uwadze, że z tego względu niezbędne jest w państwach członkowskich specjalne szkolenie menedżerów sportowych i agentów zawodników,
- AG. mając na uwadze, że duże umiędzynarodowienie prowadzi do transgranicznej korupcji w sektorze sportu; gdy organy zarządzające stają wobec problemów transgranicznej korupcji na skalę europejską, powinny mieć w razie potrzeby możliwość zwrócenia się o pomoc do Komisji,
- AH. mając na uwadze, że systemy licencji, zatwierdzone przez odpowiednich organizatorów zawodów, zmierzają do zagwarantowania, że kluby zawodowe przestrzegają tych samych podstawowych zasad w dziedzinie zarządzania finansowego i przejrzystości; mając na uwadze, że systemy te muszą być zgodne z zasadami konkurencji i rynku wewnętrznego i nie mogą wykraczać poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia uzasadnionych celów związanych z właściwą organizacją i właściwym funkcjonowaniem sportu,

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- AI. mając na uwadze, że ze względu na sam charakter sportu zorganizowanego, struktury sportowe na szczeblu europejskim są zasadniczo rozwinięte słabiej niż na szczeblu krajowym i międzynarodowym, przy czym sport na szczeblu europejskim europejski jest zorganizowany kontynentalnie, nie zaś na szczeblu UE,
- AJ. mając na uwadze, że w białej księdze w sprawie sportu często wspomina się o objęciu sportu europejskimi programami finansowania; mając na uwadze, że Unia powinna uwzględniać także aspekty sportowe w swych działaniach, w szczególności aby respektować autonomię, specyfikę i samorządność organizacji sportowych i wspierać sport na szczeblu europejskim, mając na uwadze, że wyniki ustrukturyzowanego dialogu prowadzonego między wszystkimi zaangażowanymi podmiotami mają duże znaczenie dla zrozumienia szczególnego charakteru sportu,
- AK. mając na uwadze, że Komisja zdecydowała uczynić pozytywną dla zdrowia aktywność fizyczną kamieniem węgielnym swych działań związanych ze sportem; mając na uwadze, że Rada Europy wykazała się innowacyjnym i skutecznym dialogiem z ruchem sportowym w Europie, zapraszając rządowe i pozarządowe zainteresowane podmioty na swe posiedzenia,
- AL. mając na uwadze, że dialog społeczny na poziomie europejskim może rozwiązać wątpliwości pracodawców i sportowców oraz objąć ocenę porozumień dotyczących stosunków między nimi oraz warunków pracy w tej branży,
- AM. mając na uwadze, że sport może mieć wkład w różne aspekty stosunków zewnętrznych UE w kontekście programów pomocy zewnętrznej, przyczyniając się do dialogu z krajami partnerskimi w ramach publicznej dyplomacji UE,
- AN. mając na uwadze, że europejskie organizacje sportowe, podmioty organizujące wydarzenia sportowe oraz wszelkie właściwe organy same powinny ustalić cele w zakresie środowiska naturalnego, z myślą o zagwarantowaniu równowagi ekologicznej swojej działalności,

Organizacja sportu

1. wyraża zadowolenie z publikacji białej księgi na temat sportu i ma nadzieję, że posłuży ona za podstawę owocnego i stałego dialogu między światem sportu a Komisją; docenia znaczenie, jakie Komisja nadaje sportowi, przyjmując tę białą księgę;
2. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że państwa członkowskie oficjalnie ujęły sport w nowym traktacie lizbońskim w celu umożliwienia powstania spójnej europejskiej polityki w tej dziedzinie, uwzględniając przy tym szczególnie charakter sportu, jego struktur oparte na działalności wolontariackiej oraz jego funkcję społeczną i wychowawczą, a jednocześnie umożliwiając Komisji wspieranie i uzupełnianie — ale nie regulowanie — działań państw członkowskich i organizacji sportowych; zauważa, że istniejące w Europie struktury sportowe mają charakter krajowy;
3. uważa, że dodatkowy zakres uprawnień dotyczących sportu zawarty w art. 149 Traktatu WE, zmienionym traktatem lizbońskim, Komisja powinna wykorzystywać biorąc pod uwagę zasadę pomocniczości, respektując autonomię organizacji sportowych i odpowiednich organów zarządzających, oraz z należyтым uwzględnieniem specyfiki sportu;
4. zwraca się do Komisji, aby należycie szanowała szczególnie charakter sportu poprzez niestosowanie indywidualnego podejścia w poszczególnych przypadkach oraz aby zapewniła większą pewność prawną poprzez opracowanie jasnych wytycznych dotyczących zastosowania prawa europejskiego do sportu w Europie oraz poprzez wspieranie badań i seminariów dotyczących konkretnego zastosowania wspólnotowego dorobku prawnego do sportu; zwraca się do Komisji o zapewnienie jasności, spójności i publicznej widoczności przepisów UE, tak aby usługi sportowe użyteczności publicznej mogły spełniać swe cele i przyczyniać się do poprawy jakości życia obywateli europejskich; zwraca się też do Komisji o monitorowanie i regularny przegląd stosowania prawa UE zgodnie z traktatem WE w celu uwzględnienia nowych okoliczności, tak aby identyfikować i rozwiązywać nierozstrzygnięte lub nowo powstałe problemy;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

5. zgadza się z punktem widzenia Komisji, w myśl którego większość istniejących problemów może być rozwiązana przy zastosowaniu samoregulacji zgodnej z zasadą właściwego zarządzania, pod warunkiem przestrzegania prawa wspólnotowego; uważa, że zorganizowane partnerstwo i dialog między Komisją i ruchem sportowym jest kluczowy dla dobrego zarządzania sportem i unikania niepewności prawnej pod względem autonomii i samorządności organizacji sportowych; zgadza się z Komisją co do prowadzenia ustrukturyzowanego dialogu składającego się z dwóch elementów: a) dorocznego forum sportu europejskiego z udziałem wszystkich podmiotów działających w dziedzinie sportu oraz b) dyskusji tematycznych z udziałem ograniczonej liczby podmiotów;

6. z zadowoleniem przyjmuje udział następujących podmiotów w proponowanym ustrukturyzowanym dialogu:

- europejskich federacji sportowych,
- europejskich sportowych organizacji interdyscyplinarnych, w szczególności europejskich komitetów olimpijskich, Europejskiego Komitetu Paraolimpijskiego (EPC), olimpiad specjalnych oraz europejskich sportowych organizacji pozarządowych,
- krajowych sportowych organizacji oraz krajowych komitetów olimpijskich i paraolimpijskich,
- innych podmiotów zaangażowanych w sport, reprezentowanych na szczeblu europejskim, w tym partnerów społecznych,
- innych organizacji europejskich i międzynarodowych, w szczególności sportowych organów Rady Europy oraz instytucji ONZ takich jak UNESCO i WTO;

7. uważa, że organy sportowe posiadają pełną swobodę regulowania swej dyscypliny, pod warunkiem że regulacje te są czysto sportowe, jednak jeżeli zawierają one ograniczenia, ograniczenia te muszą być proporcjonalne, czyli w uzasadniony sposób konieczne do osiągnięcia celu(-ów) sportowego(-ych), w ramach prawa UE;

8. uznaje rolę głównych podmiotów w drużynowym sporcie zawodowym, czyli klubów jako podmiotów podstawowych, które zatrudniają zawodników i tworzą główne powiązania z kibicami, związków zawodniczych jako przedstawicieli pracowników, lig będących organizatorami zawodów na szczeblu krajowym i — obok klubów — przedstawicielami pracodawców, a także organów zarządzających jako strażników sportu i zasad gry, jako że te cztery grupy pracują nad osiągnięciem dobrej sytuacji, integralności i solidarności w sporcie;

9. zaleca, by wszystkie właściwe kluby zrzeszające różne kategorie osób zaangażowanych w sport (zawodników, trenerów, arbitrów itd.) były odpowiednio reprezentowane w organach decyzyjnych federacji międzynarodowych i krajowych;

10. jest zdania, że wobec znacznego przepływu kapitałów, powodowanego transferami, transakcje finansowe powinny odbywać się w sposób jawny i przejrzysty między wszystkimi zainteresowanymi stronami, i uważa, że zależnie od dyscypliny sportu system ten powinien być sterowany przez właściwy organ zarządzający;

11. podkreśla znaczenie pracy wolontariuszy w dziedzinie sportu w tym sensie, że oddziałuje ona jako główny czynnik w stymulowaniu i wspieraniu integracji społecznej oraz szerszej wiedzy u młodych ludzi; wzywa państwa członkowskie i Komisję, aby w większym stopniu zachęcały do oddolnych inicjatyw w sporcie i organizacjach sportowych w kontekście decyzji politycznych na szczeblu krajowym i europejskim;

12. wzywa państwa członkowskie i organy zarządzające sportem do aktywnego promowania społecznej i demokratycznej roli kibiców poprzez wsparcie w zakresie tworzenia i rozwijania federacji kibiców oraz promowanie ich zaangażowania w zarządzanie i administrowanie zawodami; uważa, że inicjatywa brytyjskiej grupy fanów futbolu „Supporters Direct” stanowi w tym kontekście przykład dobrej praktyki i wzywa Komisję, państwa członkowskie i władze sportowe do jej promowania i szerzenia;

13. wzywa Komisję, aby wspierała większe zaangażowanie pozarządowych organizacji sportowych w dialog między państwami członkowskimi i Komisją poprzez organizację posiedzeń rządowych z udziałem pozarządowych organizacji sportowych, na kształt posiedzeń ministerialnych bądź posiedzeń dyrektorów ds. sportu lub posiedzeń grup roboczych Komisji;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

14. przyjmuje z zadowoleniem memorandum podpisane przez Francję i Holandię w sprawie białej księgi na temat sportu i zachęca Komisję do wyjaśnienia statusu sportu w prawie UE w szczególnych kwestiach, takich jak skład drużyn, status agentów zawodników, prawa audiowizualne itd.;

15. wzywa Komisję, aby w ramach nowego ustrukturyzowanego dialogu poświęciła szczególną uwagę Komitetowi Regionów, uwzględniając jego wkład na szczeblu regionalnym i lokalnym w monitorowanie i realizację działań przewidzianych w Białej księdze na temat sportu;

16. wzywa międzynarodowe, europejskie i krajowe federacje sportowe do przyjęcia w ich statutach prawa do odwoływania się do zwykłych sądów, ale przyznaje, że zasada samoregulacji przez władze krajowe, ligi i organizatorów zawodów jest podstawą i uzasadnia istnienie struktury europejskiego modelu sportu oraz podstawowych zasad rządzących organizacją zawodów sportowych;

17. zachęca Komisję do wspierania wdrażania i usprawniania systemu licencyjnego opartego na zasadzie samoregulacji na szczeblu krajowym i europejskim, tak aby wzmocnić dobre zarządzanie oraz stworzyć równe warunki konkurencji w zakresie przejrzystości i stabilności finansowej; zaleca przyjęcie środków mających na celu osiągnięcie przejrzystości finansowej i kontroli kosztów w sporcie europejskim, zagwarantowanie nie tylko stabilności, lecz również równych warunków konkurencji wśród europejskich podmiotów działających w branży sportowej; uznaje użyteczność udzielania licencji klubom zawodowym przez organizatorów zawodów na szczeblu krajowym i europejskim, które to licencje zagwarantują, że kluby sportowe będą miały niezbędną strukturę i będą spełniały warunki materialne uczestnictwa w zawodach;

18. wzywa krajowych i europejskich organizatorów zawodów sportowych, by zapewnili, aby ich procedury przyznawania licencji dla związków sportowych pozostawały w zgodzie z podstawowymi zasadami przejrzystości finansowej, nie miały dyskryminacyjnego charakteru oraz były zgodne z podstawowymi przepisami i zasadami dotyczącymi rynku wewnętrznego, tak aby powstrzymać zakłócenia konkurencji; jest zdania, że organizacje sportowe muszą zapewniać przestrzeganie wymogów dotyczących przejrzystości i licencjonowania oraz karanie ich nieprzestrzegania;

19. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji zorganizowania konferencji z udziałem UEFA, EPFL, Fifpro, krajowych związków i krajowych organów właściwych dla organizacji wydarzeń w dziedzinie zawodowej piłki nożnej, aby przedyskutować porozumienia w sprawie licencjonowania i dobre wzorce w tej konkretnej dziedzinie; wzywa także Komisję do zaproszenia na tę konferencję innych zainteresowanych stowarzyszeń przedstawicielskich;

Doping

20. zwraca się do państw członkowskich o uzgodnienie wspólnego podejścia ustawodawczego do problemu dopingu, tak aby zapewnić podobną traktowanie prawne we wszystkich państwach członkowskich i zdefiniować wspólne stanowiska wobec WADA, UNESCO i Rady Europy; wzywa państwa członkowskie, które nie podpisały jeszcze konwencji UNESCO w sprawie zwalczania dopingu w sporcie, do jej podpisania;

21. zachęca Unię — będącą członkiem WADA — z myślą o walce z dopingiem, przede wszystkim do wzmocnienia istniejących sieci współpracy, a dopiero wówczas do tworzenia nowych partnerstw między służbami odpowiedzialnymi za przestrzeganie prawa, laboratoriami akredytowanymi przy WADA i Interpolem, co umożliwiłoby wymianę we właściwym czasie i w sposób pewny informacji na temat nowych środków dopingowych i metod ich stosowania;

22. zachęca Komisję do realizacji działań nr 4 i 5 z planu działań „Pierre de Coubertin” i promowania rozwoju partnerstw między organami ścigania państw członkowskich, laboratoriami akredytowanymi przy WADA i Interpolem, co umożliwiłoby wymianę we właściwym czasie i w sposób pewny informacji na temat nowych środków dopingowych i metod ich stosowania, oraz do ułatwiania i aktywnego wspierania tworzenia sieci krajowych organizacji antydopingowych w państwach członkowskich;

23. nakłania państwa członkowskie do traktowania handlu nielegalnymi środkami dopingowymi w ten sam sposób, co handel narkotykami oraz do odpowiedniego przystosowania ustawodawstw krajowych; zwraca się do Komisji o rozważenie sposobów realizacji tego zalecenia, ujętego dalej w białej księdze;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

24. wzywa do polityki zmierzającej do zapobiegania i przeciwdziałania dopingowi, w tym do unikanie nadmiernie napiętych harmonogramów, stawiających zawodników pod presją; podkreśla potrzebę walki z nieprawidłowościami poprzez kontrole, badania, testowania, długookresowe monitorowanie przez niezależnych lekarzy oraz poprzez edukację, a jednocześnie zapobieganie i szkolenie; wzywa kluby zawodowe i organizacje sportowe do podjęcia zobowiązania do zwalczania dopingu i monitorowania jego przestrzegania poprzez wewnętrzne i zewnętrzne niezależne kontrole;

25. zwraca się o opracowanie planu działania w sprawie zwalczania dopingu w okresie poprzedzającym kolejne Igrzyska Olimpijskie, które mają odbyć się w UE (Londyn w 2012 r.);

26. zwraca się o udostępnienie funduszy na badania nad dopingiem z programu ramowego w dziedzinie badań i programu działania w dziedzinie zdrowia publicznego;

27. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia młodym zawodnikom obszerniejszej informacji i edukacji w sprawie środków dopingujących, przepisanych w receptach leków, które mogą je zawierać, oraz skutków tych środków dla zdrowia;

Edukacja, młodzież i zdrowie

28. podkreśla rolę sportu w edukacji, kształtowaniu wśród młodzieży wartości tolerancji i wzajemnego poszanowania, uczciwości i poszanowania zasad fair play, a także profilaktyce ochrony zdrowia, w szczególności w walce z otyłością;

29. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący promowania sportu i ćwiczeń fizycznych jako istotnych czynników w standardach edukacyjnych, aby uczynić szkoły bardziej atrakcyjnymi i polepszyć standardy teoretyczne; popiera zalecenia Komisji dla państw członkowskich dotyczące opracowania strategii na poziomie krajowym, których celem jest poprawa i zwiększenie aktywności fizycznej dzieci i uczniów od najwcześniejszych lat w ramach programów edukacyjnych; uważa, że aktywność fizyczna w szkołach ma zasadnicze znaczenie dla rozwoju psychologicznego i fizycznego najmłodszych dzieci, a także podkreśla, że jej finansowanie ma ogromne znaczenie oraz stanowi główny instrument opieki zdrowotnej dla dzieci i młodzieży;

30. wzywa państwa członkowskie, aby zachęcały do dalszego podejmowania środków na rzecz promocji sportu i aktywności fizycznej jako ważnego czynnika w podnoszeniu krajowych standardów edukacyjnych oraz aby w pełni skorzystały z możliwości, jakie stwarzają programy wspólnotowe dotyczące mobilności na wszystkich szczeblach edukacji, kształcenia zawodowego i uczenia się przez całe życie;

31. zaleca państwom członkowskim uznanie konieczności przewidzenia szkoleń umożliwiających „podwójną — sportową i akademicką — karierę” młodym sportowcom, tak aby od początku pozwolić młodym sportowcom zawodowym zaistnieć na rynku pracy w ramach uprawianego zawodu — z poświęceniem szczególnej uwagi kształceniu najmłodszych — przy czym dla tego celu wymagane są ściślejsza kontrola i regularne przeglądy szkoleń, tak aby zagwarantowana była ich jakość, oraz posiadanie lokalnych ośrodków szkoleniowych wysokiej jakości w celu ochrony ich interesów moralnych, edukacyjnych i zawodowych;

32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do intensyfikacji środków zapobiegawczych oraz kontroli stanu zdrowia młodych sportowców oraz do zapewnienia poszanowania wszystkich praw ustanowionych w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka;

33. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący przyznawania nagrody europejskiej dla szkół, które aktywnie wspierają i promują aktywność fizyczną jako część programu nauczania;

34. zgadza się z Komisją, że inwestowanie w młodych utalentowanych sportowców jest kluczowe dla trwałego rozwoju sportu, i uważa, że prawdziwym wyzwaniem dla ruchu sportowego jest zapewnienie lokalnych ośrodków szkolenia zawodników; uważa, że zasady UEFA dotyczące własnych wychowanków mogą posłużyć za przykład dla innych federacji, lig i klubów;

35. odwołuje się w tym zakresie do zadania powierzonego Unii w traktacie lizbońskim i dotyczącego ochrony w szczególności integralności fizycznej i psychicznej najmłodszych sportowców;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

36. wzywa Komisję, aby uznała legalność środków sprzyjających promowaniu zawodników wywodzących się z ośrodków szkoleniowych, takich jak np. minimalna liczba zawodników wyszkolonych na gruncie lokalnym wśród zawodowców, niezależnie od ich obywatelstwa;

37. zwraca się do Komisji, aby biorąc pod uwagę szczególny charakter sportu wspierała działania organizacji sportowych mające na celu ochronę młodych sportowców, poprzez otwarte opowiadanie się za bardziej rygorystycznym stosowaniem regulacji UEFA, które zabraniają w UE transferów zawodników poniżej 16 roku życia oraz poprzez zaaprobowanie zasady, że pierwszy kontrakt zawodowy zawodnika zawierany jest z klubem, który go wyszkolił;

38. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwalczania wykorzystywania dziewczynek i chłopców w sporcie oraz handlu dziećmi, ściśle stosując istniejące prawo i przepisy; sugeruje, że pożądane jest większe bezpieczeństwo prawne, szczególnie w stosowaniu zasady dotyczącej wychowanków danego klubu (ang. „home-grown players rule”);

39. wyraża ubolewanie z powodu stosowanej przez rządy państw członkowskich praktyki sprzedawania boisk szkolnych na tereny pod zabudowę; uważa, że należy zachęcać państwa członkowskie do zapewniania dzieciom wystarczającej ilości obiektów do uprawiania sportu i wysiłku fizycznego w szkołach; zwraca się do państw członkowskich o ułatwienie swobodnego dostępu osób poniżej 14 roku życia do wszystkich krajowych i międzynarodowych zawodów sportowych;

40. biorąc pod uwagę potrzebę przyjęcia horyzontalnego podejścia do kwestii dotyczących ochrony środowiska naturalnego i zdrowia, zaleca Komisji zachęcanie do promowania ochrony środowiska naturalnego i zdrowia podczas wydarzeń sportowych o zasięgu europejskim; wyraża zadowolenie z podjętej przez Komisję decyzji dotyczącej promowania ekologicznej polityki zakupów w ramach prowadzonego przez nią dialogu politycznego z państwami członkowskimi i innymi zainteresowanymi stronami;

41. uznaje znaczenie sportu dla przyczyniania się do ochrony zdrowia i z tego powodu zaleca, aby właściciele praw do transmisji przyczyniali się do promowania sportu z tą myślą;

42. zwraca uwagę, że związek między sportem a zdrowiem stanowi istotną kwestię, dlatego coraz częstszą praktyką jest współpraca organizacji sportowych lub klubów z kasami chorych i lekarzami, co w rezultacie oznacza ogromne korzyści dla opieki zdrowotnej i równocześnie prowadzi do zmniejszenia kosztów; uważa za kluczową edukację młodzieży mającą na celu uświadomienie jej znaczenia zdrowej żywności i związku między odżywianiem i aktywnością fizyczną poprzez ogólnoeuropejskie wydarzenia, takie jak Dzień Żywności bez Dodatków Typu E (ang. „E-free Food Day”);

43. podkreśla znaczenie ruchu i sportu w zwalczaniu otyłości i eliminowaniu niezdrowych nawyków, ponieważ taka aktywność ma z jednej strony wyraźny pozytywny wpływ na zdrowie obywateli, a z drugiej strony przyczynia się do zmniejszenia kosztów kas chorych; wyraża jednak obawę z powodu faktu, że ogólne wydłużenie godzin pracy i obecnych warunków zatrudnienia zniechęca pracowników do regularnego ruchu i uprawiania sportu z większą determinacją; wzywa Komisję do opracowania i wspólnego wydania wraz z federacjami sportowymi europejskich wytycznych i zaleceń dotyczących aktywności fizycznej do końca 2008 r.;

44. zwraca się do państw członkowskich, aby stworzyły ramy dla organizacji europejskich mistrzostw szkół i europejskich mistrzostw uniwersytetów, z myślą o przygotowaniu młodzieży do rywalizacji sportowej i promowaniu dialogu międzykulturowego;

Integracja społeczna i przeciwdziałanie dyskryminacji

45. podkreśla, że sport jest jednym z najskuteczniejszych instrumentów integracji społecznej i jako taki powinien być w większym wymiarze promowany i wspierany przez Unię Europejską, np. poprzez specjalne programy dla organizatorów europejskich, krajowych i lokalnych imprez sportowych i rekreacyjnych; uważa, że w szczególności możliwości takie powinny być udostępnione organizatorom wydarzeń sportowych o charakterze integracyjnym z udziałem osób niepełnosprawnych; jest zdania, że w kontekście Europejskiego Roku Dialogu Międzykulturowego 2008 należy poświęcić szczególną uwagę znaczeniu sportu jako jedynej w swoim rodzaju przestrzeni międzykulturowego współistnienia oraz podwaliny dialogu i współpracy z krajami trzecimi;

46. wskazuje na znaczenie zachęcania ludzi do uprawiania sportu poprzez zapewnienie wszystkim równych szans i dostępu do sportu poprzez inwestowanie w szkolenie nauczycieli i trenerów oraz budowę publicznych obiektów sportowych;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

47. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby sport traktowały nie tylko jako przywilej ludzi o pełnej sprawności fizycznej, lecz również jako istotne narzędzie rehabilitacji i integracji społecznej ludzi niepełnosprawnych; w tym kontekście wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wspierały praktyczne środki i inicjatywy mające na celu promowanie większego udziału osób niepełnosprawnych w tradycyjnych dyscyplinach sportowych;

48. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji zachęcania organizacji sportowych i państw członkowskich do przystosowania infrastruktury sportowej i szkolnej do potrzeb osób niepełnosprawnych oraz domaga się łatwiejszego dostępu do studiów z zakresu kinetoterapii i terapii fizycznej dla nauczycieli wychowania fizycznego, umożliwiających im pracę z częściowo niepełnosprawnymi uczniami, stosownie do ich warunków fizycznych;

49. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji i państw członkowskich o wsparciu dalszych środków na rzecz osób niepełnosprawnych; wzywa Komisję do zagwarantowania, aby wszelkie uprawnienia socjalne przyznawane sportowcom były w nie mniejszym stopniu dostępne sportowcom niepełnosprawnym;

50. z zadowoleniem przyjmuje wyczerpującą białą księgę Komisji na temat sportu; wyraża jednak żal, że aspekt płci nie został w niej odpowiednio uwzględniony, szczególnie jeżeli chodzi o równe wynagrodzenie za te same osiągnięcia oraz fakt, że zawodniczki zarabiają mniej niż zawodnicy;

51. wyraża zadowolenie z powodu okazywanej przez Komisję woli włączenia kwestii równości płci do wszystkich dziedzin związanych ze sportem ze szczególnym uwzględnieniem dostępu do sportu dla imigrantek i kobiet należących do mniejszości etnicznych, dostępu kobiet do stanowisk kierowniczych w sporcie oraz pokazywania w mediach kobiet zaangażowanych w sport;

52. wzywa państwa członkowskie do nadawania również wartości dokonaniom sportowym kobiet, przyznając im gratyfikacje finansowe, oraz do przyjęcia przepisów prawnych zakazujących organizowania zawodów sportowych, w których nagrody pieniężne lub inne trofea przyznawane kobietom miałyby niższą wartość;

53. wzywa państwa członkowskie do zachęcania do przekazu medialnego z kobiecych zawodów sportowych, co pozwoli na promowanie kobiecych osobistości sportu (tzw. role model) i na zwalczanie stereotypów opartych na płci, a także umożliwi kobietom karierę w obszarach związanych ze światem sportu, w tym na stanowiskach decyzyjnych;

54. zachęca państwa członkowskie do zdwojenia wysiłków zmierzających do przystosowania infrastruktury sportowych do potrzeb osób niepełnosprawnych, zwłaszcza dzieci, ale również osób starszych i kobiet, aby zwiększyć średnią długość aktywności zawodowej oraz znaczenie sportu we wspieraniu zdrowia fizycznego i umysłowego, umożliwiając im w ten sposób dostęp do nich, oraz uczyć się na podstawie najlepszych wzorców w tej dziedzinie; wzywa państwa członkowskie do monitorowania wykorzystywania środków publicznych przeznaczonych na aktywność sportową, weryfikując, czy są one równo rozdzielane z uwzględnieniem wymagań sportowców obu płci;

55. podkreśla szczególne znaczenie sportu dla integracji społecznej osób ze środowisk znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, w szczególności imigrantów; w związku z tym wzywa państwa członkowskie, aby włączyły działalność sportową i programy dotyczące sportu do inicjatyw, które są finansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego, tak aby doprowadzić do społecznej integracji i udziału w społeczeństwie tych osób, które należą do grup w niekorzystnej sytuacji;

56. pozytywnie ocenia stanowisko Komisji, która dostrzega znaczenie sportu jako użytecznego narzędzia integracji imigrantów oraz — w sensie ogólniejszym — jako narzędzia integracji społecznej; proponuje, by dostęp do sportu i społecznej infrastruktury sportowej uznano za wskaźnik integracji społecznej oraz czynnik w analizie zjawiska wykluczenia społecznego;

57. podkreśla rolę regionów i samorządów lokalnych w realizacji imprez sportowych o charakterze profesjonalnym oraz rekreacyjnym, w rozwoju infrastruktury oraz promocji sportu i zdrowego trybu życia wśród obywateli UE, w szczególności młodzieży szkolnej;

58. wzywa organizacje sportowe i państwa członkowskie do podjęcia jak najsurowszych kroków w celu zwalczania rasizmu i dyskryminacji w sporcie; uważa, że arena sportowa jest miejscem pracy zawodowych sportowców, i wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, aby ich miejsce pracy było wolne od dyskryminacji;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

59. wzywa Komisję i wszystkie państwa członkowskie do skutecznej transpozycji i wdrożenia dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾ oraz dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽²⁾;

60. wzywa zawodowe organizacje sportowe i kluby sportowe do lansowania kampanii zwalczania wszelkich form dyskryminacji, rasizmu i ksenofobii występujących przed zawodami sportowymi, w ich trakcie i po ich zakończeniu, na stadionach i poza nimi;

Sport i kraje trzecie

61. nalega, aby rozwój poprzez sport nigdy nie prowadził do odpływu sportowców z krajów o niższym poziomie rozwoju (ang. „muscle drain”), oraz wzywa Unię do rozwiązania tego problemu w dialogu politycznym i współpracy z krajami partnerskimi;

62. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby poszerzyły zakres dialogu i współpracy z krajami trzecimi do takich spraw jak transfery zawodników międzynarodowych, wykorzystywanie zawodników małoletnich, doping, pranie pieniędzy w sporcie oraz bezpieczeństwo w trakcie wielkich, międzynarodowych wydarzeń sportowych;

63. wzywa państwa członkowskie, aby stworzyły więcej infrastruktury dla przyjęcia sportowców z krajów trzecich zgodnie z niedawnymi deklaracjami dotyczącymi cyklicznej imigracji, porozumieniami partnerskimi z krajami trzecimi w sprawie mobilności i polityki dotyczącej legalnej imigracji z 2005 r.;

64. zachęca Komisję i państwa członkowskie do skoordynowania swoich działań z istniejącymi programami Organizacji Narodów Zjednoczonych, państw członkowskich, władz lokalnych i organizacji prywatnych podczas rozpatrywania kwestii sportu w ramach obszarów polityki rozwoju UE;

Zapewnienie porządku publicznego podczas wydarzeń sportowych

65. zwraca się do państw członkowskich o zachęcanie do wymiany przez służby policyjne, organizacje kibiców, lokalne grupy przeciwdziałające przemocy, ekspertów i władze sportowe dobrych praktyk i możliwych do wykorzystania informacji na temat kibiców stwarzających zagrożenie, w celu zapobiegania przemocy, rasizmowi i ksenofobii podczas wydarzeń sportowych i reagowania na takie zjawiska; wzywa wszystkie zainteresowane strony, aby odgrywały aktywną rolę, wprowadzając natychmiastowe i bardziej surowe kary za rasizm i przemoc, czy to na boisku czy też na trybunach, oraz aby wykorzystywały istniejące doświadczenia organizatorów zawodów i klubów w tej dziedzinie na szczeblu krajowym i europejskim w celu zagwarantowania osiągnięcia wysokich minimalnych standardów przez władze publiczne i organizatorów zawodów podczas wdrażania procedur i planów ochrony meczów; podkreśla potrzebę stworzenia warunków dla bardziej kompleksowego podejścia, obejmującego wszystkie zainteresowane strony strategii mającej na celu wzmocnienie nierepresyjnych aspektów reakcji na wyzwania, z silnym naciskiem na edukację i szkolenie;

66. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wdrażania opartej na informacji polityki w zakresie transgranicznej współpracy policyjnej w dziedzinie sportu, w tym do wymiany informacji i informacji wywiadowczych między służbami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo, zapewniając poszanowanie wolności, praw podstawowych i zasad ochrony danych;

67. zwraca szczególną uwagę na cenne doświadczenia zdobyte w ramach sieci narodowych punktów informacyjnych dla piłki nożnej (NFIPs), które odpowiedzialne są za koordynację i ułatwianie transgranicznej wymiany informacji policyjnych, w tym oceny ryzyka i danych o szczególnie niebezpiecznych kibicach, oraz na podręcznik dotyczący międzynarodowej współpracy policyjnej, które mogą odgrywać kluczową rolę w omawianej polityce opartej na informacji; wzywa też Komisję i państwa członkowskie do nasilenia współpracy oraz do dalszego rozwijania i aktualizowania tego podejścia w razie potrzeby;

68. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji zapobiegania przemocy podczas wydarzeń sportowych i zaleca opracowanie środków mających na przeciwdziałanie przemocy w sporcie uprawianym w szkołach;

69. z zadowoleniem przyjmuje rozwijanie systemów licencji dla klubów na poziomie krajowym i europejskim oraz wierzy, że systemy te powinny także zawierać przepisy dotyczące zapobiegania aktom rasizmu, ksenofobii i przemocy oraz ochrony niepełnoletnich i poszanowania praw podstawowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, str. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, str. 16.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Aspekty gospodarcze

70. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia ustawodawstwa i/lub wzmocnienia istniejących przepisów oraz do nadania znaczącej roli poszanowaniu praw własności intelektualnej w ogłoszeniach handlowych i wykorzystywaniu marek, praw do obrazu, nazw, praw medialnych i wszelkich innych ubocznych produktów imprez sportowych prowadzonych przez organizatorów, tak aby chroniona była ekonomia sportu zawodowego, przy jednoczesnym przestrzeganiu prawa krótkiego reportażu określonego w dyrektywie 2007/65/WE⁽¹⁾ (dyrektywa w sprawie medialnych usług audiowizualnych) oraz samowystarczalnemu i zrównoważonemu rozwojowi sportu, bez ryzykowania zachwiania właściwej równowagi między uzasadnionymi oczekiwaniami organizacji sportowych i potrzebami publiczności w zakresie możliwości dostępu i tworzenia obiektywnych, bogatych i aktualnych informacji w formie pisemnej, graficznej lub audiowizualnej; podkreśla, że ważne jest również zagwarantowanie beneficjentom możliwości dostępu na odległość do transgranicznych wydarzeń sportowych w Unii Europejskiej; zwłaszcza problemy związane z tzw. podstępny marketingiem (ang. „ambush marketing”), piractwem internetowym i nielegalnymi zakładami sportowymi powinny zostać rozwiązane na zasadzie priorytetu przez państwa członkowskie i Komisję;

71. uznaje prawo wszystkich środków przekazu do dostępu do organizowanych wydarzeń sportowych cieszących się dużym zainteresowaniem społeczeństwa i do ich przekazywania, tak aby zagwarantowano prawo ogółu do otrzymywania takich wiadomości i informacji oraz programów informacyjnych; uznaje prawo państw członkowskich do możliwości podjęcia środków mających na celu ochronę prawa do informacji i zapewnienie szerokiego dostępu widzom do telewizyjnej relacji wydarzeń krajowych lub zagranicznych o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, takich jak igrzyska olimpijskie, puchar świata i mistrzostwa Europy w piłce nożnej;

72. ponownie wyraża swoje poparcie dla państw członkowskich, które sporządzają wykaz wydarzeń o kluczowym znaczeniu dla ogółu, które to zdarzenia powinny być dostępne dla telewizji niekodowanej zgodnie z art. 3a ww. dyrektywy o usługach audiowizualnych, oraz potępia działania sądowe FIFA w tej sprawie;

73. zaleca, aby państwa członkowskie oraz krajowe federacje i ligi sportowe wprowadziły zbiorową sprzedaż praw medialnych (jeżeli jeszcze tak się nie dzieje); uważa, że w interesie solidarności konieczna jest sprawiedliwa redystrybucja dochodu między klubami sportowymi, w tym najmniejszymi, w ramach i między ligami oraz między sportem zawodowym i amatorskim, tak aby zapobiec sytuacji, w której jedynie duże kluby korzystałyby z praw medialnych;

74. przyznaje, że prawa w sporcie wymagają takiej samej ochrony, jak inne prawa medialne; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja uznała łączną sprzedaż praw do transmisji za środek do osiągnięcia większej solidarności w dziedzinie sportu oraz że należało na utworzenie i utrzymanie mechanizmów solidarności; wzywa do wprowadzenia takich mechanizmów te ligi, które ich nie przewidują oraz wzywa Komisję, aby zaakceptowała łączną sprzedaż praw do transmisji jako generalnie zgodną ze wspólnymi przepisami o konkurencji, ewentualnie ustanawiając zestaw wyjątków dla łącznej sprzedaży praw do transmisji w dziedzinie sportu, zapewniając w ten sposób pewność prawną zarówno dla organizatorów wydarzeń sportowych, jak i podmiotów inwestujących w transmisje;

75. stwierdza, że sport musi zapewniać wzajemną zależność zawodników i potrzebę zagwarantowania niepewności co do wyników zawodów, co mogłoby uzasadniać wprowadzenie przez organizacje sportowe specyficznych zasad ramowych dotyczących rynków organizacji i sprzedaży wydarzeń sportowych; uważa jednak, że te szczególne cechy nie uzasadniają automatycznego zwolnienia dowolnej działalności gospodarczej związanej ze sportem z unijnych przepisów o konkurencji;

76. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o dalsze wzmocnianie praw własności intelektualnej w sektorze sportu oraz domaga się konkretnych działań chroniących prawa własności intelektualnej organizatorów wydarzeń sportowych do wyników i organizowanego przez nich wydarzenia jako całości, bez uszczerbku dla wolności prasy

77. wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na piractwo sportowe w jej strategii dotyczącej sektora dostarczającego treści on-line i zwalczania piractwa; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia praw sektora sportowego w kontekście Światowej Organizacji Praw Własności Intelektualnej (WIPO) i ich dialogu z krajami trzecimi;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, str. 27).

Czwartek, 8 maja 2008 r.

78. zauważa, że często występuje dysproporcja między podażą a popytem w przypadku biletów na ważne imprezy sportowe, co jest niekorzystne dla konsumentów; podkreśla, że interes konsumentów powinien być w pełni uwzględniany przy organizacji dystrybucji biletów i że należy zapewnić niedyskryminującą i sprawiedliwą sprzedaż biletów na wszystkich poziomach;

79. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby utworzyły europejską metodę statystycznego pomiaru wpływu sportu na gospodarkę, stanowiącą podstawę statystyk krajowych w zakresie sportu, co mogłoby doprowadzić do powstania europejskiego rachunku satelitarne sportu;

80. wzywa Komisję, aby w zakres swoich planów na najbliższą przyszłość włączyła oszacowanie bezpośredniego wkładu sportu w PKB, rozwój i zatrudnienie, a także jego pośredni wkład w agendę lizbońską poprzez edukację, rozwój regionalny i zwiększenie atrakcyjności UE;

81. zaleca państwom członkowskim skuteczniejsze wykorzystywanie stwarzanych przez sport możliwości w dziedzinie tworzenia miejsc pracy, sprzyjania wzrostowi gospodarczemu i ożywienia szczególnie regionów znajdujących się w niekorzystnym położeniu oraz aby państwa członkowskie i Unia odpowiednio wspierały sport poprzez istniejące unijne programy finansowania, oraz podkreśla w tym kontekście ważną rolę, jaką sport może odgrywać w dziedzinie integracji społecznej; docenia rolę wpływów z transmisji w mediach i innych praw własności intelektualnej we wzroście wydatków na projekty lokalne i projekty rewitalizacji;

82. wzywa państwa członkowskie, aby z pomocą Komisji zorganizowały między sobą i federacjami sportowymi wymianę najlepszych wzorców dotyczących organizacji wielkich wydarzeń sportowych w celu wsparcia trwałego rozwoju gospodarczego, konkurencji i zatrudnienia;

83. proponuje stworzenie skutecznego mechanizmu na rzecz wspierania współpracy transgranicznej i międzyregionalnej w celu lepszego wykorzystania inwestycji w infrastrukturę dokonywanych w związku z organizacją wydarzeń sportowych; ponadto proponuje, aby zachęcano do promowania sportu w ramach europejskich ugrupowań współpracy terytorialnej, jak przewiduje to rozporządzenie (WE) nr 1082/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie europejskich ugrupowań współpracy terytorialnej⁽¹⁾;

84. popiera działania na rzecz wzmocnienia solidarności między sportem zawodowym a amatorskim, które przyczyniają się do wspierania małych klubów, propagowania sportu w szkołach i tworzenia odpowiedniej infrastruktury lokalnej; z zadowoleniem przyjmuje fakt uznania przez Komisję szczególnych wyzwań, jakie stoją przed sportem amatorskim i niedochodowym, a także sportem opartym na zasadzie wolontariatu, oraz domaga się, aby znalazło to odzwierciedlenie we wszystkich ekonomicznych aspektach przyszłej polityki dotyczącej sportu;

85. zwraca uwagę na sport niezawodowy, który jest często niedoceniany; podkreśla potrzebę zapewnienia większego wsparcia finansowego, lepszych warunków pracy oraz innych zachęt i korzyści niezawodowym dziedzinom sportu, w tym klubom nienastawionym na zysk, ich zawodnikom, zarządzającym, trenerom/personelowi technicznemu, a także sędziom amatorom i sędziom pracującym na zasadzie wolontariatu;

86. podkreśla ponadto konieczność zagwarantowania, że państwo podejmować będzie zadania związane z zapewnieniem bezpieczeństwa w czasie zawodów amatorskich organizowanych przez jednostki non-profit;

87. wzywa Komisję, aby w celu utrwalenia źródeł finansowania sportu amatorskiego udzieliła pomocy w utrzymaniu obecnego systemu finansowania sportu amatorskiego ze środków publicznych przez wkład loterii państwowych i licencjonowanych zakładów bukmacherskich działających na rzecz interesu publicznego;

88. z zainteresowaniem oczekuje na wyniki niezależnych badań dotyczących publicznego i prywatnego finansowania w państwach członkowskich sportu na poziomie najbliższym obywatelom i sportu dla wszystkich, a także wpływu obecnych zmian, jakie dokonują się w tej branży;

89. wyraża zaniepokojenie związane z ewentualną liberalizacją rynku gier hazardowych i loterii; za właściwe uważa wykorzystywanie zysków pochodzących z takich loterii do celów użyteczności publicznej, w tym do ciągłego finansowania sportu zawodowego i amatorskiego; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia środków regulacyjnych, które zagwarantują, że sport będzie chroniony przed wszelkimi szkodliwymi naciskami związanymi z zakładami sportowymi, zapewnią zgodność wydarzeń sportowych z przepisami oraz poszanowanie praw własności intelektualnej organizatorów zawodów; wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy, jakie potencjalne skutki dla społeczeństwa i sportu mogłaby wywołać całkowita liberalizacja rynku zakładów i loterii oraz jakie rodzaje mechanizmów kontrolnych można by było zastosować na rzecz ochrony konsumentów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, str. 19.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

90. zwraca się do Komisji o przedłożenie wniosku zapewniającego uczciwość sektora zakładów sportowych w Unii zapobiegającego nadużyciom i korupcji oraz respektującego prawa organizatorów wydarzeń sportowych; zwraca się do Komisji i państw członkowskich do przeanalizowania wraz z działaczami sportowymi i bukmacherami możliwości stworzenia wykonalnego, sprawiedliwego i trwałego systemu w celu uwolnienia wszystkich dyscyplin sportu w Unii Europejskiej od nielegalnych praktyk bukmacherskich i utrzymania publicznego zaufania w uczciwy charakter działalności sportowej;

91. zwraca uwagę, że stosowane w państwach członkowskich dyskryminacyjne stawki podatkowe faworyzujące sportowców mogą prowadzić do zakłócenia konkurencji;

92. wraz z Komisją podkreśla, że nadal należy stwarzać możliwość zmniejszenia podatku VAT dla działalności sportowej z uwagi na istotną rolę społeczną, jaką spełnia ta działalność, oraz jej ścisły związek ze wspólnotą lokalną;

93. zachęca organizacje sportowe do ponownego inwestowania części dochodów uzyskiwanych ze sprzedaży praw medialnych i przedsięwzięć rynkowych związanych z daną dyscypliną sportową oraz do przekazywania tych inwestycji bezpośrednio na finansowanie oraz wspieranie wolontariackich i niedochodowych sektorów tej dyscypliny;

94. jest zdania, że ważne jest uznanie szczególnego charakteru organizacji sportowych nienastawionych na zysk i utrzymuje, że w ramach prawa wspólnotowego należy uwzględnić różnicę istniejącą między organizacjami wolontariackimi, organizacjami nienastawionymi na zysk i przedsiębiorstwami, dla których zysk jest celem; wzywa państwa członkowskie, aby we współpracy z Komisją określiły podstawowe problemy związków sportowych o charakterze niezarobkowym oraz zasadniczy charakter świadczonych przez nie usług;

Kwestie związane z zatrudnieniem sportowców

95. uznaje za niepożądane, że sportowcy zawodowi posiadają mniej praw niż inni pracownicy kontraktowi, i z tego względu uważa za istotne przyznanie tym sportowcom szeroko rozumianych i przejrzystych praw, takich jak prawa innych pracowników, w tym prawa do zawierania lub odmowy zawarcia układów zbiorowych oraz członkostwa w związkach zawodowych, a także prawa odwołania się do sądów powszechnych;

96. potwierdza, że prawodawstwo UE w zakresie walki z dyskryminacją jest podstawowym prawem stosowanym w odniesieniu do sportu w Europie, oraz wzywa Komisję do zagwarantowania, że wszelkie odstępstwa związane ze specyficznym charakterem sportu będą zarówno zgodne z prawem, jak i ograniczone pod względem zakresu obowiązywania; jest zdania, że istnieją pewne sytuacje, wobec specyficznej charakterystyki sportu, kiedy ograniczone i proporcjonalne restrykcje swobodnego przepływu mogą być pożyteczne i niezbędne w celu wspierania sportu w państwach członkowskich,

97. wzywa państwa członkowskie do czuwania nad przystosowaniem ustawodawstw krajowych w sposób gwarantujący przestrzeganie prawa wspólnotowego we wszystkich przepisach dotyczących transferów w kontekście europejskim, z należyty uwzględnieniem specyfiki sportu i innych podstawowych zasad, takich jak przestrzeganie umów i stabilność zawodów sportowych;

98. wzywa państwa członkowskie i stowarzyszenia sportowe, aby nie wprowadzały nowych zasad prowadzących do bezpośredniej dyskryminacji ze względu na narodowość (takich jak zaproponowana przez FIFA zasada 6 + 5 sprzeczną z bardziej proporcjonalną i niedyskryminującą zasadą UEFA dotyczącą priorytetowego traktowania wychowanków klubów danego kraju (ang. „Home grown players scheme”); opowiada się za dialogiem politycznym między państwami członkowskimi jako środkiem zwalczania dyskryminacji w sporcie w drodze zaleceń, ustrukturyzowanego dialogu z podmiotami zaangażowanymi w sport oraz — w razie potrzeby — procedur w sprawie naruszeń;

99. wzywa państwa członkowskie oraz odpowiednie organy regulacyjne do zbadania zarzutów korupcji i wykorzystywania podczas naboru i zatrudniania sportowców, szczególnie małoletnich sportowców spoza Unii;

100. wyraża dezaprobatę wobec nielegalnych działań niektórych agentów reprezentujących sportowców zawodowych, które to działania posuwają się do korupcji, prania pieniędzy i wykorzystywania zawodników i sportowców małoletnich, i wyraża opinię, że działania takie szkodzą sportowi jako takiemu; wyraża przekonanie, że obecne realia ekonomiczne odnoszące się do agentów zawodników wymagają od organów zarządzających sportem na wszystkich szczeblach, w porozumieniu z Komisją, poprawy zasad, na jakich funkcjonują agenci zawodników; w związku z tym wzywa Komisję do wspierania wysiłków organów zarządzających sportem do wprowadzania regulacji dotyczących agentów zawodników, w razie konieczności poprzez przedstawienie wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie agentów zawodników; popiera partnerstwo publiczno-prywatne między organami reprezentującymi interesy sportu a władzami odpowiedzialnymi za zwalczanie korupcji, które przyczyni się do opracowania skutecznych strategii zapobiegania i karania umożliwiających stawienie jej czoła;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

101. zauważa, że uznawalność kwalifikacji zawodowych agentów zawodników obejmuje dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾, w przypadku, gdy zawód jest przedmiotem regulacji na szczeblu krajowym;

102. podkreśla, że prawo imigracyjne musi zawsze być przestrzegane w odniesieniu do naboru młodych talentów z zagranicy i wzywa Komisję do zajęcia się problemem handlu dziećmi w kontekście ramowej decyzji Rady 2002/629/JHA z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi ⁽²⁾ lub w kontekście wykonania dyrektywy Rady 94/33/WE z dnia 22 czerwca 1994 r. w sprawie ochrony pracy osób młodych ⁽³⁾;

103. wzywa państwa członkowskie i związki sportowe do współpracy w zakresie ochrony zdrowia umysłowego i fizycznego młodych ludzi poprzez informację dotyczącą obowiązującego prawa, ubezpieczenia zdrowotne dla sportowców, ustanowienie minimalnych standardów i wymianę najlepszych wzorców;

104. wzywa organy zarządzające sportem i kluby do zaangażowania się w zwalczanie handlu ludźmi poprzez:

- podpisanie się pod europejską kartą na rzecz solidarności w sporcie, która zobowiązuje sygnatariuszy do przestrzegania dobrych wzorców przy wyszukiwaniu, zatrudnianiu i przyjmowaniu młodych sportowców z zagranicy;
- utworzenie funduszu solidarności w celu finansowania programów prewencyjnych w krajach najbardziej dotkniętych handlem ludźmi;
- dokonanie przeglądu art. 19 rozporządzenia FIFA w sprawie statusu i transferu zawodników w odniesieniu do ochrony osób niepełnoletnich;

105. z zadowoleniem przyjmuje zachętę do ustanowienia europejskich komisji ds. dialogu społecznego w branży sportowej; popiera starania podejmowane przez pracodawców i pracowników w tej dziedzinie oraz wzywa Komisję, aby nadal prowadziła otwarty dialog w tej sprawie ze wszystkimi organizacjami sportowymi;

106. podkreśla znaczenie dialogu społecznego promowanego przez Komisję jako wartościowej platformy służącej wspieraniu konsultacji społecznych i trwałych relacji między pracodawcą i przedstawicielami pracowników i zapewnieniu pewności prawnej i przestrzegania umów w sporcie; w tym zakresie przyjmuje z zadowoleniem fakt, że EPFL i Fifpro, wzajemnie uznając się za partnerów społecznych, wspólnie wystąpiły do Komisji Europejskiej o oficjalne powołanie unijnej komisji dialogu społecznego w sektorze zawodowej piłki nożnej, z udziałem klubów UEFA jako równorzędnych partnerów;

107. uważa, że agenci zawodników powinni uczestniczyć we wzmocnionym dialogu społecznym w dziedzinie sportu, który w połączeniu z lepszymi uregulowaniami i europejskim systemem udzielania licencji dla agentów zapobiegałby również przypadkom nierzetelnych działań ze strony agentów;

Finansowanie sportu w UE

108. składa wniosek o stworzenie w budżecie na rok 2009 specjalnej pozycji budżetowej na działania przygotowawcze w dziedzinie sportu; zważywszy, że art. 149 Traktatu WE zmienionego Traktatem Lizbońskim przewiduje środki wspierające w dziedzinie sportu oraz skoro specjalny, wspólnotowy program finansowania prawdopodobnie nie zostanie uruchomiony przed 2011 r. — przy założeniu, że traktat lizboński zostanie ratyfikowany przez 27 państw członkowskich — uznaje konieczność przygotowania programu za pomocą działań przygotowawczych poczynając od 2009 r.;

109. zwraca się o rozpoczęcie procesu wdrażania wielokierunkowych działań, o których mowa w planie działań „Pierre de Coubertin”;

110. z zadowoleniem przyjmuje pomysł programu polityki sportowej UE przewidziany w ramach postanowień Traktatu Lizbońskiego oraz oczekuje na stosowny wniosek Komisji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, str. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 203 z 1.8.2002, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.1994, str. 12.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

111. wzywa Komisję do zainicjowania działań przygotowawczych w dziedzinie integracji społecznej i sportu, skupiając się na projektach o wyraźnej europejskiej wartości dodanej, oraz wzywa Komisję do wspierania projektów wspierających ten cel, takich jak inicjatywa sportów zunifikowanych w ramach olimpiad specjalnych; wzywa Komisję do poświęcenia części wszelkich przyszłych akcji przygotowawczych w zakresie sportu zagadnieniu ochrony niepełnoletnich;

112. zachęca Komisję i państwa członkowskie do wzięcia pod uwagę możliwości utworzenia programów wsparcia dla studentów o szczególnych potrzebach fizycznych;

113. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich, aby w ramach strategii trwałego rozwoju przewidziały finansowanie infrastruktury i projektów związanych ze sportem z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz umożliwiły dostęp do nowych instrumentów finansowania w tym JEREMIE i JESSICA);

114. nalega na Komisję, aby należycie włączała sport do istniejących dziedzin polityki UE i programów finansowych UE oraz aby składała sprawozdanie w sprawie postępów w tym procesie kilka razy na rok;

*

* *

115. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich, a także europejskim, międzynarodowym i krajowym federacjom sportowym, jak również krajowym ligom i organizatorom rozgrywek.

Mikrokredyt

P6_TA(2008)0199

Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego w sprawie mikrokredytu

(2009/C 271 E/08)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 116 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że mikrokredyt stanowi formę pożyczki, której kwota jest niewielka i która jest dostępna dla osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji,
- B. przypominając, że mikrokredyt umożliwił, z wielkim powodzeniem, prowadzenie niezależnych projektów w dziedzinie zatrudnienia, pozwalając jednocześnie na poprawę warunków życia, oraz że stanowi on istotny czynnik emancypacji kobiet,
- C. mając na uwadze, że mikrokredyt jest zasadniczym narzędziem walki z ubóstwem, a także instrumentem celów milenijnych,
 1. zwraca się do Rady i Komisji o uznanie znaczenia mikrokredytu w ramach procesu barcelońskiego i polityki sąsiedztwa oraz rozwoju;
 2. zachęca je do udzielenia większego wsparcia projektom mikrofinansującym, a także do wzmocnienia programów na rzecz kobiet w tym kontekście;
 3. zwraca się o udostępnianie zasobów ludzkich i ekonomicznych na projekty mikrokredytu w krajach rozwijających się i krajach śródziemnomorskich;
 4. sugeruje utworzenie wspólnego stowarzyszenia mikrokredytu, którego zadaniem będzie poświadczanie wiarygodności projektów;
 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia, wraz z nazwiskami sygnatariuszy, Radzie i Komisji;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Lista sygnatariuszy

Adamos Adamou, Vittorio Agnoletto, Vincenzo Aita, Gabriele Albertini, Jan Andersson, Georgs Andrejevs, Alfonso Andria, Laima Liucija Andrikienė, Emmanouil Angelakas, Roberta Angelilli, Kader Arif, Stavros Arnaoutakis, Francisco Assis, Elspeth Attwooll, Marie-Hélène Aubert, Margrete Auken, Inés Ayala Sender, Liam Aylward, Peter Baco, Maria Badia i Cutchet, Mariela Velichkova Baeva, Enrique Barón Crespo, Alessandro Battilocchio, Katerina Batzeli, Edit Bauer, Jean Marie Beaupuy, Zsolt László Becsey, Angelika Beer, Ivo Belet, Irena Belohorská, Monika Beňová, Rolf Berend, Giovanni Berlinguer, Sebastian Valentin Bodu, Herbert Bösch, Vito Bonsignore, Josep Borrell Fontelles, Victor Boștinaru, Costas Botopoulos, Bernadette Bourzai, John Bowis, Emine Bozkurt, Iles Braghetto, Frieda Brepoels, Hiltrud Breyer, André Brie, Elmar Brok, Wolfgang Bulfon, Udo Bullmann, Nicodim Bulzesc, Ieke van den Burg, Philip Bushill-Matthews, Cristian Silviu Bușoi, Philippe Busquin, Simon Busuttil, Jerzy Buzek, Luis Manuel Capoulas Santos, Marco Cappato, Marie-Arlette Carloti, Carlos Carnero González, Paulo Casaca, Michael Cashman, Carlo Casini, Françoise Castex, Giusto Catania, Alejandro Cercas, Jorgo Chatzimarkakis, Giulietto Chiesa, Ole Christensen, Philip Claeys, Luigi Cocilovo, Carlos Coelho, Richard Corbett, Giovanna Corda, Thierry Cornillet, Jean Louis Cottigny, Paul Marie Coûteaux, Michael Cramer, Corina Crețu, Gabriela Crețu, Brian Crowley, Magor Imre Csibi, Joseph Daul, Antonio De Blasio, Arūnas Degutis, Véronique De Keyser, Panayiotis Demetriou, Gérard Deprez, Proinsias De Rossa, Marie-Hélène Descamps, Albert Deß, Nirj Deva, Mía De Vits, Giorgos Dimitrakopoulos, Alexandra Dobolyi, Beniamino Donnici, Brigitte Douay, Avril Doyle, Mojca Drčar Murko, Bárbara Dührkop Dührkop, Árpád Duka-Zólyomi, Constantin Dumitriu, Christian Ehler, Saïd El Khadraoui, Maria da Assunção Esteves, Edite Estrela, Harald Ettl, Robert Evans, Richard Falbr, Carlo Fatuzzo, Szabolcs Fazakas, Emanuel Jardim Fernandes, Francesco Ferrari, Anne Ferreira, Elisa Ferreira, Ilda Figueiredo, Petru Filip, Věra Flasarová, Hélène Flautre, Alessandro Foglietta, Nicole Fontaine, Glyn Ford, Juan Fraile Cantón, Armando França, Monica Frassoni, Duarte Freitas, Ingo Friedrich, Urszula Gacek, Michael Gahler, Kinga Gál, Milan Gaľa, Gerardo Galeote, Vicente Miguel Garcés Ramón, Iratxe García Pérez, Giuseppe Gargani, Jean-Paul Gauzès, Evelyne Gebhardt, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Claire Gibault, Adam Gierek, Robert Goebbels, Bogdan Golik, Bruno Gollnisch, Ana Maria Gomes, Donata Gottardi, Hélène Goudin, Genowefa Grabowska, Vasco Graça Moura, Ingeborg Gräßle, Luis de Grandes Pascual, Martí Grau i Segú, Louis Grech, Lissy Gröner, Françoise Grossetête, Lilli Gruber, Ignasi Guardans Cambó, Umberto Guidoni, Zita Gurmai, Catherine Guy-Quint, Fiona Hall, David Hammerstein, Benoît Hamon, Małgorzata Handzlik, Gábor Harangozó, Marian Harkin, Rebecca Harms, Joel Hasse Ferreira, Satu Hassi, Adeline Hazan, Christopher Heaton-Harris, Anna Hedh, Gyula Hegyi, Jacky Hénin, Erna Hennicot-Schoepges, Edit Herczog, Esther Herranz García, Jens Holm, Mary Honeyball, Richard Howitt, Ján Hudacký, Stephen Hughes, Alain Hutchinson, Jana Hybášková, Mikel Irujo Amezaga, Marie Anne Isler Béguin, Lily Jacobs, Mieczysław Edmund Janowski, Livia Járóka, Elisabeth Jeggle, Rumiana Jeleva, Karin Jöns, Romana Jordan Cizelj, Madeleine Jouye de Grandmaison, Jelko Kacin, Filip Kaczmarek, Gisela Kallenbach, Othmar Karas, Sajjad Karim, Ioannis Kasoulides, Piia-Noora Kauppi, Tunne Kelam, Glenys Kinnock, Evgeni Kirilov, Ewa Klamt, Christa Klač, Eija-Riitta Korhola, Magda Kósáné Kovács, Miloš Koterec, Sergej Kozlík, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Ģirts Valdis Kristovskis, Urszula Krupa, Wiesław Stefan Kuc, Helmut Kuhne, Sepp Kussstatscher, André Laignel, Alain Lamassoure, Jean Lambert, Stavros Lambrinidis, Alexander Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, Carl Lang, Stéphane Le Foll, Jörg Leichtfried, Jo Leinen, Jean-Marie Le Pen, Bogusław Liberadzki, Marcin Libicki, Eva Lichtenberger, Marie-Noëlle Lienemann, Kartika Tamara Liotard, Alain Lipietz, Pia Elda Locatelli, Antonio López-Istúriz White, Andrea Losco, Patrick Louis, Caroline Lucas, Sarah Ludford, Astrid Lulling, Nils Lundgren, Marusya Ivanova Lyubcheva, Linda McAvan, Arlene McCarthy, Mary Lou McDonald, Edward McMillan-Scott, Jamila Madeira, Eugenijus Maldeikis, Vladimír Maňka, Erika Mann, Thomas Mann, Mario Mantovani, Marian-Jean Marinescu, Helmuth Markov, Sérgio Marques, David Martin, Jean-Claude Martinez, Miguel Angel Martínez Martínez, Jan Tadeusz Masiel, Antonio Masip Hidalgo, Maria Matsouka, Mario Mauro, Manolis Mavrommatis, Hans-Peter Mayer, Manuel Medina Ortega, Íñigo Méndez de Vigo, Emilio Menéndez del Valle, Willy Meyer Pleite, Rosa Miguélez Ramos, Marianne Mikko, Miroslav Mikolášik, Gay Mitchell, Nickolay Mladenov, Claude Moraes, Javier Moreno Sánchez, Luisa Morgantini, Philippe Morillon, Elisabeth Morin, Roberto Musacchio, Pasqualina Napoletano, Cătălin-Ioan Nechifor, Catherine Neris, Angelika Niebler, Lambert van Nistelrooij, Ljudmila Novak, Raimon Obiols i Germà, Vural Öger, Cem Özdemir, Péter Olajos, Jan Olbrycht, Gérard Onesta, Josu Ortuondo Larrea, Siiri Oviir, Reino Paasilinna, Justas Vincas Paleckis, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Marco Pannella, Pier Antonio Panzeri, Dimitrios Papadimoulis, Atanas Paparizov, Neil Parish, Ioan Mircea Pașcu, Aldo Patriciello, Béatrice Patrie, Vincent Peillon, Alojz Peterle, Maria Petre, Tobias Pflüger, Rihards Pīks, João de Deus Pinheiro, Józef Pinior, Mirosław Mariusz Piotrowski, Umberto Pirilli, Lapo Pistelli, Gianni Pittella, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Zita Pleštinská, Rovana Plumb, Zdzisław Zbigniew Podkański, Bernard Poignant, José Javier Pomés Ruiz, Mihaela Popa, Miguel Portas, Bernd Posselt, Christa Prets, Pierre Pribetich, Vittorio Prodi, Jacek Protasiewicz, John Purvis, Luís Queiró, Reinhard Rack, Bilyana Ilieva Raeva, Poul Nyrup Rasmussen, Karin Resetarits, José Ribeiro e Castro, Teresa Riera Madurell, Giovanni Rivera, Marco Rizzo, Michel Rocard, Zuzana Roithová, Raúl Romeva i Rueda, Wojciech Roszkowski, Dagmar Roth-Behrendt, Mechtild Rothe, Libor Rouček, Martine Roure, Paul Rübig, Leopold Józef Rutowicz, Eoin Ryan, Tokia Saifi, Aloyzas Sakalas, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, María Isabel Salinas García, Antolín

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Sánchez Presedo, Manuel António dos Santos, Jacek Saryusz-Wolski, Gilles Savary, Luciana Sbarbati, Pierre Schapira, Karin Scheele, Lydia Schenardi, Agnes Schierhuber, Frithjof Schmidt, Jürgen Schröder, Elisabeth Schroedter, Inger Segelström, Adrian Severin, José Albino Silva Peneda, Peter Skinner, Nina Škottová, Alyn Smith, Csaba Sógor, Bogusław Sonik, María Sornosa Martínez, Sérgio Sousa Pinto, Jean Spautz, Bart Staes, Peter Šťastný, Petya Stavreva, Catherine Stihler, Theodor Dumitru Stolojan, Daniel Strož, Margie Sudre, László Surján, Eva-Britt Svensson, Hannes Swoboda, József Szájer, Konrad Szymański, Antonio Tajani, Salvatore Tatarella, Britta Thomsen, Silvia-Adriana Țicău, Gary Titley, Patrizia Toia, László Tóké, Ewa Tomaszewska, Jacques Toubon, Kyriacos Triantaphyllides, Evangelia Tzampazi, Feleknas Uca, Vladimir Urutchev, Nikolaos Vakalis, Johan Van Hecke, Anne Van Lancker, Ioannis Varvitsiotis, Alejo Vidal-Quadras, Philippe de Villiers, Dominique Vlasto, Johannes Voggenhuber, Sahra Wagenknecht, Henri Weber, Renate Weber, Åsa Westlund, Anders Wijkman, Iuliu Winkler, Bernard Wojciechowski, Corien Wortmann-Kool, Francis Wurtz, Luis Yañez-Barnuevo García, Anna Záborská, Zbigniew Zaleski, Mauro Zani, Tomáš Zatloukal, Dushana Zdravkova, Gabriele Zimmer

Czwartek, 8 maja 2008 r.

II

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wykonywanie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji

P6_TA(2008)0189

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie zawarcia przez Parlament Europejski i Komisję porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE (C6-0009/2008 — 2008/2002(ACI))

(2009/C 271 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego PE z dnia 27 marca 2008 r. w sprawie przekazania porozumienia międzyinstytucjonalnego w formie przyjętej przez Konferencję Przewodniczących w dniu 12 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając art. 202 traktatu WE,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/512/WE z dnia 17 lipca 2006 r. zmieniającą decyzję 1999/468/WE ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾,
- uwzględniając projekt porozumienia między Parlamentem Europejskim i Komisją w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE (zwanego dalej „porozumieniem”),
- uwzględniając art. 81 i art. 120 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0107/2008),
- A. mając na uwadze, że niestety Komisja nie wzięła pod uwagę niektórych przepisów porozumienia między Parlamentem Europejskim i Komisją w sprawie warunków wykonania decyzji Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾ (porozumienie z roku 2002), np. przepisu mówiącego, że Parlament otrzymuje różne dokumenty z procedury komitologii równocześnie z członkami komitetów i na tych samych zasadach, ponieważ dokumenty te prawie zawsze przesyła się z opóźnieniem, a w każdym razie nie w tym samym czasie co członkom komitetu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 256 z 10.10.2000, str. 19.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

- B. mając na uwadze, że warunki wykonania decyzji Rady 1999/468/WE były w znacznym stopniu niezadowalające, z wyjątkiem nowej procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, i nadal takie są, między innymi z powodu sposobu funkcjonowania bazy danych komitologii; często przekazuje się dokumenty fragmentarycznie i bez objaśnienia dotyczącego ich statusu, a czasem pod mylącymi nagłówkami, np. projekt środków wykonawczych, którego nie poddano jeszcze pod głosowanie w Komitecie, przekazuje się z nagłówkiem „prawo kontroli”, podczas gdy należy go przekazać z nagłówkiem „prawo do informacji” — w ten sposób pojawiają się wątpliwości, jakie obowiązują terminy,
- C. mając na uwadze, że problem ten jeszcze bardziej zawęży i tak już bardzo ograniczoną kontrolę nad sprawami poddanymi komitologii,
- D. mając na uwadze, że obecnie Komisja podjęła się ustanowienia elektronicznego rejestru, w którym znajdą się wszystkie dokumenty przekazane Parlamentowi, do których Parlament powinien mieć bezpośredni dostęp — rejestru umożliwiającego precyzyjną identyfikację dokumentów z tej samej procedury, który wskaże aktualny etap procedury i harmonogram prac nad dokumentem, dokładnie rozróżni projekty środków otrzymane przez Parlament i projekt ostateczny po zasięgnięciu opinii komitetu, a także precyzyjnie wskaże wszelkie zmiany dokonane w stosunku do dokumentów już przekazanych Parlamentowi,
- E. mając na uwadze, że nowe porozumienie ma duże znaczenie praktyczne nie tylko dla nowej procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, lecz dla wszystkich procedur komitologii; mając na uwadze, że porozumienie może stworzyć precedens dla przyszłych porozumień międzyinstytucjonalnych o podobnych celach,
- F. mając na uwadze, że pomimo iż porozumienie winno mieć zastosowanie do krótkiego okresu przejściowego, doświadczenia nabyte w tym okresie mogą być bardzo pouczające; mając na uwadze, że celem porozumienia jest zapewnienie, po wejściu w życie traktatu lizbońskiego, zadowalającego funkcjonowania procedury komitologii pomiędzy trzema instytucjami,
1. podkreśla, że w odpowiednich przypadkach odwołanie się do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą ma charakter obowiązkowy dla wszystkich trzech instytucji i nie podlega porozumieniom ani negocjacjom; wzywa Radę, Komisję i wszystkie komisje parlamentarne, żeby należycie wzięły tę okoliczność pod uwagę we wszystkich właściwych procedurach legislacyjnych;
 2. przypomina, że należy obecnie stosować procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą w odniesieniu do wszystkich środków o ogólnym zasięgu, mających na celu zmianę innych niż istotne elementów aktów podstawowych przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 traktatu, w tym również środków wykreślających niektóre z tych elementów lub dodających nowe, inne niż istotne elementy;
 3. wzywa Radę i Komisję, żeby w dziedzinach budzących wątpliwości, czy należy stosować nową procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą, czy inną procedurę komitologii, stosowały nową procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą;
 4. podkreśla, że jedynym celem nowej procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą jest wzmocnienie prawa kontroli przysługującego Parlamentowi oraz że w żaden sposób nie zmienia ona zakresu uprawnień wykonawczych, jakich można udzielić Komisji;
 5. jest zdania, że porozumienie stanowi krok we właściwym kierunku, jeżeli chodzi o uprawnienia i kompetencje Parlamentu w odniesieniu do prawodawstwa delegowanego;
 6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że porozumienie doprecyzowuje obowiązek Komisji poinformowania Parlamentu zgodnie z art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE, gdyż stanowi, że Parlament jest informowany przez Komisję o działaniach komitetów na podstawie ustaleń, które zapewniają przejrzysty i skuteczny obieg dokumentów, pozwalający zidentyfikować przekazane informacje oraz poszczególne etapy procedury;

Czwartek, 8 maja 2008 r.

7. oczekuje, że Komisja w pełni zastosuje się do wszystkich przepisów porozumienia, co niestety nie miało miejsca w przypadku porozumienia z roku 2002;
8. wzywa do konsekwentnego utrzymywania wysokich standardów wniosków z posiedzeń wraz z listami obecności, które wskażą przynajmniej nazwiska uczestników posiedzenia, ich instytucję i adres elektroniczny;
9. podkreśla, że skuteczne funkcjonowanie nowego rejestru będzie czynnikiem decydującym dla pełnego i zadowalającego wdrożenia porozumienia, i z tego względu z przejęciem oczekuje na jego realizację w praktyce; zaleca, aby po okresie przejściowym Parlament i Komisja dokonały przeglądu nowego rejestru oraz skorygowały wszelkie mogące pojawić się praktyczne trudności i błędy; zaleca, by w początkowym okresie Parlament otrzymywał od odnośnych stron informacje dotyczące funkcjonowania rejestru;
10. z dużym zadowoleniem przyjmuje nowe przepisy, zgodnie z którymi rejestr precyzyjnie określi status wszystkich dokumentów otrzymanych w ramach komitologii, wszelkie ewentualne powiązanie z innymi przekazanymi już dokumentami, a także wszelkie dokonane zmiany;
11. w związku z tym wzywa Komisję do zmiany procedur wewnętrznych, tak żeby zagwarantować, że dokona się rozróżnienia pomiędzy z jednej strony projektem środków, który należy przekazać Parlamentowi na mocy jego prawa do informacji w tym samym czasie co właściwemu komitetowi, a z drugiej strony projektem środków, który należy przekazać Parlamentowi w celu umożliwienia mu wykorzystywania prawa do kontroli;
12. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie „systemu wczesnego ostrzegania”, w którym zawiadamia się Parlament, w przypadku gdy okazuje się, że komitetowi zostanie przedłożony projekt pilnych środków, jednak podkreśla, że nie powinno się wykorzystywać tego systemu do zamieniania spraw niepilnych na pilne, skoro skrócone terminy można stosować wyłącznie w uzasadnionych, wyjątkowych przypadkach;
13. zauważa, że aby wykonywać prawo kontroli na podstawie odpowiedniej informacji, Parlament powinien regularnie otrzymywać wszelką powiązaną dokumentację, która wyjaśni, dlaczego Komisja proponuje określone środki; z zadowoleniem przyjmuje gotowość Komisji do pomocy Parlamentowi, żeby zapewnić pełną współpracę w zakresie określonych środków wykonawczych, i w związku z tym wzywa Komisję, żeby na wniosek przekazywała Parlamentowi wszelkie dokumenty powiązane, które odnoszą się do projektu środka wykonawczego;
14. nie podziela opinii Komisji, że projekty środków wykonawczych przekazywane Parlamentowi nie powinny być podawane do wiadomości publicznej aż do momentu głosowania w komitecie, oraz obstraja przy swoim prawie do zasięgnięcia w sprawie projektu środków wykonawczych czyjejkolwiek opinii, którą uzna za stosowną; zwraca się do Komisji, żeby ponownie rozważyła swoje stanowisko i podawała do wiadomości publicznej wszelkie projekty środków wykonawczych zaraz po przedłożeniu w ich sprawie formalnego wniosku;
15. akceptuje zawarcie porozumienia i oczekuje, że niezwłocznie po zatwierdzeniu zostanie w pełni wdrożone;
16. postanawia o załączeniu porozumienia do Regulaminu poprzez zastąpienie nim załącznika XII;
17. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji wraz z załącznikiem do wiadomości Rady, Komisji oraz parlamentów państw członkowskich.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

ZAŁĄCZNIK

PARLAMENT EUROPEJSKI
KOMISJA

POROZUMIENIE POMIĘDZY PARLAMENTEM EUROPEJSKIM I KOMISJĄ W SPRAWIE PROCEDUR WPROWADZANIA W ŻYCIE DECYZJI RADY 1999/468/WE USTANAWIAJĄCEJ WARUNKI WYKONYWANIA UPRAWNIEN WYKONAWCZYCH PRZYZNANYCH KOMISJI, ZMIENIONEJ DECYZJĄ 2006/512/WE

Informowanie Parlamentu Europejskiego

1. Na mocy art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ⁽¹⁾ Komisja regularnie informuje Parlament Europejski o działaniach komitetów ⁽²⁾ w sposób zapewniający przejrzysty i skuteczny obieg dokumentów i pozwalający zidentyfikować przekazane informacje oraz poszczególne etapy procedury. W tym celu Parlament otrzymuje w tym samym czasie i na tych samych warunkach co członkowie komitetów projekty porządków obrad komitetów, propozycje środków wykonawczych przedłożone tym komitetom na mocy aktów podstawowych przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu, wyniki głosowań, streszczenia sprawozdań z posiedzeń oraz wykazy organów, do których należą członkowie komitetów, wyznaczeni przez państwa członkowskie.

Rejestr

2. Komisja utworzy rejestr zawierający wszystkie dokumenty przekazane Parlamentowi Europejskiemu ⁽³⁾. Parlament Europejski będzie posiadał bezpośredni dostęp do tego rejestru. Zgodnie z art. 7 ust. 5 decyzji 1999/468/WE dane bibliograficzne wszystkich dokumentów przesłanych do Parlamentu Europejskiego zostaną udostępnione publicznie.

3. Zgodnie ze zobowiązaniami pojętymi przez Komisję w jej oświadczeniu dotyczącym art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ⁽⁴⁾ oraz po dokonaniu stosownych ustaleń technicznych rejestr przewidziany w ust. 2 umożliwi w szczególności:

- jednoznaczną identyfikację dokumentów podlegających tej samej procedurze i wszelkich zmian środka wykonawczego na poszczególnych etapach procedury;
- wskazanie etapu procedury oraz harmonogramu;
- jednoznaczne rozróżnienie między projektami środków otrzymanymi przez Parlament Europejski w tym samym czasie co członkowie komitetów zgodnie z prawem do informacji a ostatecznym projektem po wydaniu przez dany komitet opinii, który jest przekazywany Parlamentowi Europejskiemu;
- jednoznaczną identyfikację wszelkich zmian w stosunku do dokumentów przekazanych już Parlamentowi Europejskiemu.

4. Kiedy po okresie przejściowym rozpoczynającym się wraz z wejściem w życie niniejszego porozumienia Parlament Europejski i Komisja stwierdzą, że system funkcjonuje w sposób zadowalający, przekazywanie dokumentów Parlamentowi Europejskiemu odbywać się będzie w formie elektronicznego powiadomienia z podaniem łącza do rejestru, o którym mowa w ust. 2. Decyzja ta winna zostać podjęta w formie wymiany pism między przewodniczącymi obydwu instytucji. W okresie przejściowym dokumenty będą przekazywane Parlamentowi Europejskiemu jako załączniki do korespondencji elektronicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁽²⁾ Do celów niniejszego porozumienia termin „komitet” oznacza komitety ustanowione zgodnie z decyzją 1999/468/WE.

⁽³⁾ Planowanym terminem utworzenia rejestru jest 31 marca 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 171 z 22.7.2006, str. 21.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

5. Ponadto Komisja zobowiązuje się do przekazywania Parlamentowi Europejskiemu, dla celów informacyjnych i na wniosek przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej, projektów szczególnych środków mających na celu wykonanie aktów podstawowych, które, pomimo że nie zostały przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, mają szczególne znaczenie dla Parlamentu Europejskiego. Środki te zostają wprowadzone do rejestru, o którym mowa w ust. 2, z jednoczesnym powiadomieniem o tym fakcie Parlamentu Europejskiego.

6. Poza wnioskami z posiedzeń, o których mowa w ust. 1, Parlament Europejski może żądać dostępu do protokołów posiedzeń komitetów ⁽¹⁾. Komisja rozpatrzy każdy wniosek indywidualnie zgodnie z zasadami zachowania poufności określonymi w załączniku 1 do porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją ⁽²⁾.

Dokumenty poufne

7. Dokumenty poufne będą przetwarzane zgodnie z wewnętrznymi procedurami administracyjnymi sporządzonymi przez każdą instytucję w celu zapewnienia niezbędnych gwarancji.

Rezolucje Parlamentu Europejskiego na mocy art. 8 decyzji 1999/468/WE

8. Na mocy art. 8 decyzji 1999/468/WE Parlament Europejski może oświadczyć w uzasadnionej rezolucji, że projekt środków wykonawczych do aktu podstawowego, przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w tym akcie podstawowym.

9. Parlament Europejski przyjmuje takie rezolucje zgodnie ze swoim Regulaminem, w okresie jednego miesiąca od daty otrzymania ostatecznego projektu środków wykonawczych w wersjach językowych przedłożonych członkom danego komitetu.

10. Parlament Europejski i Komisja uznają za stosowne stałe określenie krótszego terminu w przypadku niektórych rodzajów pilnych środków wykonawczych, w sprawie których przez wzgląd na zasady należytego zarządzania konieczne jest podjęcie decyzji w krótszym terminie. Dotyczy to w szczególności niektórych rodzajów środków związanych z działaniem zewnętrznym, w tym pomocą humanitarną i nadzwyczajną, ochroną zdrowia i bezpieczeństwem, bezpieczeństwem transportu oraz odstępianiem od zasad zamówień publicznych. Wspomniane rodzaje środków i obowiązujące terminy zostaną określone w porozumieniu między członkiem Komisji a przewodniczącym przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej. Porozumienie takie może zostać odwołane w dowolnym momencie przez którąkolwiek ze stron.

11. Z zastrzeżeniem przypadków, o których mowa w ust. 10, termin będzie krótszy w sprawach pilnych oraz w przypadku środków odnoszących się do codziennych spraw administracyjnych i/lub posiadających ograniczony termin ważności. Termin ten może być bardzo krótki w wyjątkowo pilnych sprawach, w szczególności uzasadnionych względami zdrowia publicznego. Właściwy członek Komisji określa stosowny termin oraz podaje jego uzasadnienie. W takich przypadkach Parlament Europejski może zastosować procedurę polegającą na przekazaniu kompetencji w zakresie stosowania art. 8 decyzji 1999/468/WE przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej, która w odpowiednim terminie może przesłać odpowiedź Komisji.

⁽¹⁾ Patrz wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 19 lipca 1999 r. w sprawie T-188/97 *Rothmans przeciwko Komisji* [1999] Zb.Orz., str. II-2463.

⁽²⁾ Dz.U. C 177 E z 18.5.2006, str. 123.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

12. Bezpośrednio po tym, jak służby Komisji przewidzą ewentualną konieczność przedłożenia komitetowi projektu środków, których dotyczy ust. 10 i 11, w formie nieoficjalnej uprzedzą o tym fakcie sekretariat przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej lub przedmiotowo właściwych komisji parlamentarnych. Bezpośrednio po przedłożeniu wstępnego projektu środków członkom komitetu służby Komisji powiadomią sekretariat komisji parlamentarnej lub komisji parlamentarnych o ich pilnym charakterze oraz terminach, które będą obowiązywać po przedłożeniu ostatecznego projektu.

13. Po przyjęciu przez Parlament Europejski rezolucji, o której mowa w ust. 8, lub po odpowiedzi, o której mowa w ust. 11, właściwy członek Komisji informuje Parlament Europejski lub — w stosownych przypadkach — przedmiotowo właściwą komisję parlamentarną o działaniach, które w związku z tym Komisja zamierza podjąć.

14. Dane, o których mowa w ust. 10-13, zostaną wprowadzone do rejestru.

Procedura regulacyjna połączona z kontrolą

15. W przypadkach, gdy zastosowanie ma procedura regulacyjna połączona z kontrolą, po głosowaniu w komitecie Komisja poinformuje Parlament Europejski o obowiązujących terminach. Z zastrzeżeniem ust. 16 bieg tych terminów rozpoczyna się dopiero po otrzymaniu przez Parlament Europejskich wszystkich wersji językowych.

16. W przypadku obowiązywania terminów krótszych (art. 5a ust. 5 lit. b) decyzji 1999/468/WE) oraz w sprawach pilnych (art. 5a ust. 6 decyzji 1999/468/WE) bieg terminów rozpoczyna się w dniu otrzymania przez Parlament Europejski ostatecznego projektu środków wykonawczych w wersjach językowych przedłożonych członkom komitetu, chyba że przewodniczący komisji parlamentarnej wyrazi sprzeciw. W każdym przypadku Komisja podejmie starania w celu jak najszybszego przekazania Parlamentowi Europejskiemu wszystkich wersji językowych. Bezpośrednio po tym, jak służby Komisji przewidzą ewentualną konieczność przedłożenia komitetowi projektu środków, których dotyczy art. 5a ust. 5 lit. b) lub art. 5a ust. 6, w formie nieoficjalnej uprzedzą o tym fakcie sekretariat przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej lub przedmiotowo właściwych komisji parlamentarnych.

Usługi finansowe

17. Zgodnie z oświadczeniem Komisji dotyczącym art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE w odniesieniu do usług finansowych Komisja zobowiązuje się do:

- dopilnowania, aby na wniosek Parlamentu Europejskiego urzędnik Komisji przewodniczący posiedzeniom komitetu po każdym jego posiedzeniu informował Parlament Europejski o wszelkich dyskusjach na temat projektów środków wykonawczych, które zostały przedłożone temu komitetowi;
- udzielenia ustnej lub pisemnej odpowiedzi na wszelkie pytania dotyczące dyskusji na temat projektów środków wykonawczych przedłożonych danemu komitetowi.

Wreszcie, Komisja dopilnuje, aby zobowiązania podjęte na posiedzeniu plenarnym Parlamentu w dniu 5 lutego 2002 r. ⁽¹⁾ i potwierdzone na posiedzeniu plenarnym Parlamentu w dniu 31 marca 2004 r. ⁽²⁾ oraz zobowiązania, o których mowa w pkt 1-7 pisma komisarza Bolkesteina do przewodniczącego Komisji Gospodarczej i Monetarnej Parlamentu Europejskiego z dnia 2 października 2001 r. ⁽³⁾, były przestrzegane w odniesieniu do całego sektora usług finansowych (w tym papierów wartościowych, banków, ubezpieczeń, emerytur oraz rachunkowości).

⁽¹⁾ Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, str. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, str. 446 oraz pełny zapis sprawozdania (CRE) z posiedzenia plenarnego Parlamentu z dnia 31 marca 2004 r., część „Głosowanie”.

⁽³⁾ Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, str. 83.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Kalendarz prac parlamentarnych

18. Z wyjątkiem przypadków, w których zastosowanie mają terminy krótsze, i z wyjątkiem spraw pilnych, przy przekazywaniu projektów środków wykonawczych na mocy niniejszego porozumienia Komisja uwzględni okres wakacji Parlamentu Europejskiego (zima, lato i wybory do Parlamentu Europejskiego), tak aby zapewnić Parlamentowi możliwość wykonywania jego prerogatyw w terminach, o których mowa w decyzji 1999/468/WE i w niniejszym porozumieniu.

Współpraca między Parlamentem Europejskim i Komisją

19. Obydwie instytucje wyrażają gotowość wzajemnej pomocy w celu zapewnienia pełnej współpracy w sprawach związanych ze szczególnymi środkami wykonawczymi. W tym celu nawiązane zostaną odpowiednie kontakty na szczeblu administracyjnym.

Poprzednie porozumienie

20. Porozumienie z 2000 r. między Parlamentem Europejskim a Komisją w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ⁽¹⁾ zostaje niniejszym zastąpione. Parlament Europejski i Komisja uznają następujące porozumienia za nieważne i z tego powodu nieposiadające mocy prawnej, o ile ich to dotyczy: porozumienie Plumb/Delors z 1988 r., porozumienie Samland/Williamson z 1996 r. oraz *modus vivendi* z 1994 r. ⁽²⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 10.10.2000, str. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, str. 1.

Środki wykonawcze (zmiana do art. 81 Regulaminu)

P6_TA(2008)0190

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie wprowadzenia zmian do art. 81 Regulaminu Parlamentu Europejskiego w sprawie środków wykonawczych (2008/2027(REG))

(2009/C 271 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego Parlamentu z dnia 27 marca 2008 r. przedstawiające porozumienie międzyinstytucjonalne w formie zatwierdzonej przez Konferencję Przewodniczących w dniu 12 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne zawarte między Parlamentem Europejskim a Komisją w sprawie procedur dotyczących wdrażania decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 120 ust. 2, 201 oraz art. 202 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0108/2008),
- 1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do swojego Regulaminu poniższej zmiany;
- 2. przypomina, iż zmiana ta wchodzi w życie pierwszego dnia najbliższej sesji miesięcznej;
- 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte z dnia 8.5.2008, P6_TA(2008)0189.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 1**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 81 — ustęp 4 — litera a)**

a) czas przeznaczony na kontrolę zaczyna upływać w momencie przekazania Parlamentowi projektu środków we wszystkich językach urzędowych;

a) czas przeznaczony na kontrolę zaczyna upływać w momencie przekazania Parlamentowi projektu środków we wszystkich językach urzędowych. **W przypadkach, w których mają zastosowanie krótsze terminy (art. 5a ust. 5 lit. b) decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji) oraz w nagłych przypadkach (art. 5a ust. 6 decyzji 1999/468/WE), czas przeznaczony na kontrolę zaczyna upływać od daty otrzymania przez Parlament ostatecznego projektu środków wykonawczych w wersjach językowych przedłożonych członkom komisji ustanowionej zgodnie z decyzją 1999/468/WE, chyba że sprzeciwi się temu przewodniczący właściwej komisji parlamentarnej. Art. 138 nie ma w takim przypadku zastosowania;**

Czwartek, 8 maja 2008 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Zmiany w Protokole dotyczącym wielkości dopuszczalnych połowów oraz rekompensaty finansowej przewidzianych w Umowie pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Seszeli *

P6_TA(2008)0187

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów dotyczącego zmian w Protokole ustalającym, na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r., wielkości dopuszczalne połowów oraz rekompensatę finansową przewidziane w Umowie pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Seszeli (COM(2007)0664 — C6-0430/2007 — 2007/0232(CNS))

(2009/C 271 E/11)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady (COM(2007)0664),
 - uwzględniając art. 37 oraz art. 300 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0430/2007),
 - uwzględniając art. 51 oraz art. 83 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Rozwoju (A6-0085/2008),
1. zatwierdza wniosek dotyczący rozporządzenia Rady po poprawkach oraz zatwierdza zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz parlamentowi Republiki Seszeli.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 1 a preambuły (nowy)**

(1a) W rozdziale VIII wyżej wymienionego protokołu, dotyczącym urzędzeń portowych, stwierdzono, że „władze Republiki Seszeli ustanawiają, w porozumieniu z armatorami, warunki korzystania z urzędzeń portowych”, jednak do chwili obecnej nie uwzględniono wniosków wspólnotowego sektora rybackiego dotyczących ulepszenia infrastruktury portowej.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia**
Punkt 1 b preambuły (nowy)

(1b) Aby możliwe było rzeczywiste wdrożenie sektorowej polityki rybackiej w Republice Seszeli, należy uwzględnić konieczność ulepszenia i modernizacji przeciążonej obecnie infrastruktury portowej, a także rozważyć możliwość zniesienia specjalnej opłaty za wyladunek tuńczyka, nieistniejącej w żadnym innym porcie na świecie.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia**
Artykuł 3 akapit pierwszy a (nowy)

Komisja każdego roku ocenia, czy państwa członkowskie, których statki prowadzą działalność objętą niniejszym protokołem, dopełniają obowiązków w zakresie zgłaszania połowów. Jeżeli państwa nie dopełniły tego obowiązku, Komisja odrzuca ich wnioski o przyznanie licencji połowowych na kolejny rok.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia**
Artykuł 3a (nowy)

Artykuł 3a
Komisja corocznie przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wyników wieloletniego programu sektorowego określonego w art. 7 Protokołu oraz dopełniania przez państwa członkowskie obowiązków w zakresie zgłaszania połowów.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia**
Artykuł 3b (nowy)

Artykuł 3b
Przed wygaśnięciem Protokołu lub rozpoczęciem negocjacji w sprawie jego ewentualnego zastąpienia Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę ex post Protokołu, obejmującą analizę kosztów i korzyści.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

Podatek akcyzowy w odniesieniu do piwa produkowanego na Maderze *

P6_TA(2008)0188

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej Portugalię do stosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego w odniesieniu do piwa produkowanego na terenie autonomicznego regionu Madera (COM(2007)0772 — C6-0012/2008 — 2007/0273(CNS))

(2009/C 271 E/12)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2007)0772),
 - uwzględniając art. 299 ust. 2 traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0012/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0146/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Systemy wsparcia dla rolników (wsparcie w sektorze bawełny) *

P6_TA(2008)0191

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, w odniesieniu do systemu wsparcia w sektorze bawełny (COM(2007)0701 — C6-0447/2007 — 2007/0242(CNS))

(2009/C 271 E/13)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2007)0701),
- uwzględniając art. 37 ust. 2 akapit trzeci traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0447/2007),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0166/2008),

Czwartek, 8 maja 2008 r.

1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 traktatu WE;
3. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 2 preambuły

(2) Na mocy wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-310/04, rozdział 10a tytułu IV rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 został uznany za nieważny z powodu naruszenia zasady proporcjonalności, w szczególności w związku z okolicznością, że „Rada, która wydała rozporządzenie (WE) nr 864/2004, nie wykazała przed Trybunałem, że nowy system pomocy z tytułu produkcji bawełny ustanowiony tym rozporządzeniem został przyjęty w ramach faktycznego wykonywania jej uprawnień dyskrecyjnych, które zakładają uwzględnienie wszelkich istotnych elementów i okoliczności konkretnego przypadku, w tym całości kosztów pracy związanych z uprawą bawełny i rentowności przedsiębiorstw odziarniających, których wzięcie pod uwagę było konieczne dla oceny opłacalności uprawy bawełny”, i że Trybunałowi przedstawione dane nie pozwoliły „na stwierdzenie, czy prawodawca wspólnotowy mógł, nie przekraczając znacznego zakresu uznania, jakim dysponuje w tej dziedzinie, dojść do wniosku, iż ustalenie kwoty specjalnej pomocy z tytułu produkcji bawełny na poziomie 35 % całości pomocy istniejącej pod rządami poprzedniego systemu pomocy wystarcza do zagwarantowania realizacji celu wyrażonego w piątym motywie rozporządzenia (WE) nr 864/2004, **mianowicie zapewnienia rentowności i dalszego prowadzenia upraw bawełny, który odzwierciedla cel określony w ust. 2 Protokołu 4**”. Trybunał zarządził również, aby zawiesić skutki nieważności do momentu przyjęcia, w rozsądnym terminie, nowego rozporządzenia.

(2) Na mocy wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-310/04, rozdział 10a tytułu IV rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 został uznany za nieważny z powodu naruszenia zasady proporcjonalności, w szczególności w związku z okolicznością, że „Rada, która wydała rozporządzenie (WE) nr 864/2004, nie wykazała przed Trybunałem, że nowy system pomocy z tytułu produkcji bawełny ustanowiony tym rozporządzeniem został przyjęty w ramach faktycznego wykonywania jej uprawnień dyskrecyjnych, które zakładają uwzględnienie wszelkich istotnych elementów i okoliczności konkretnego przypadku, w tym całości kosztów pracy związanych z uprawą bawełny i rentowności przedsiębiorstw odziarniających, których wzięcie pod uwagę było konieczne dla oceny opłacalności uprawy bawełny”, i że Trybunałowi przedstawione dane nie pozwoliły na stwierdzenie, czy prawodawca wspólnotowy mógł, nie przekraczając znacznego zakresu uznania, jakim dysponuje w tej dziedzinie, dojść do wniosku, iż ustalenie kwoty specjalnej pomocy z tytułu produkcji bawełny na poziomie 35 % całości pomocy istniejącej pod rządami poprzedniego systemu pomocy wystarcza do zagwarantowania realizacji celu wyrażonego w piątym motywie rozporządzenia (WE) nr 864/2004, **mianowicie tego, by wysokość specjalnej pomocy dla bawełny była obliczana w taki sposób, aby zapewnić warunki ekonomiczne, które w regionach nadających się do uprawy bawełny umożliwiałyby dalsze prowadzenie działalności specyficznej dla sektora bawełny i zapobiegałyby wypieraniu bawełny przez inne uprawy**.

Poprawka 2

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 3 preambuły

(3) Nowy system specjalnego wsparcia sektora bawełny musi zostać przyjęty zgodnie z wyrokiem Trybunału w sprawie C-310/04.

(3) Nowy system specjalnego wsparcia sektora bawełny, **który — jak to zapisano zarówno w wyroku Trybunału i zgodnie z celem sformułowanym w punkcie 5 preambuły rozporządzenia (WE) nr 864/2004 — powinien zagwarantować rentowność umożliwiającą dalsze prowadzenie upraw bawełny w trwały sposób**, musi zostać przyjęty zgodnie z wyrokiem Trybunału w sprawie C-310/04.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 3

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 3a preambuły (nowy)

(3a) *Uprawa bawełny jest prowadzona przede wszystkim w regionach, których produkt krajowy brutto figuruje wśród najniższych w Unii Europejskiej i których gospodarka jest ściśle związana z działalnością rolniczą. W tych regionach uprawa bawełny i przemysł odziarniania, który ją wspiera, są podstawowym źródłem dochodów i zatrudnienia, stanowiąc w niektórych przypadkach 80 % działalności danego obszaru. Ponadto z agronomicznego punktu widzenia na niektórych obszarach warunki glebowe uniemożliwiają zastąpienie w krótkim czasie uprawy bawełny innym rodzajem uprawy.*

Poprawka 4

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 3b preambuły (nowy)

(3b) *Cechą charakterystyczną obowiązującego systemu wsparcia sektora bawełny jest jego specyficzny charakter. Ma on swoją podstawę w aktach przystąpienia Grecji, Hiszpanii i Portugalii i ma między innymi na celu wspieranie produkcji bawełny w niektórych regionach Wspólnoty zależnych obecnie od tej uprawy, umożliwienie producentom bawełny uzyskania godziwych dochodów oraz ustabilizowanie rynku.*

Poprawka 5

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 4 preambuły

(4) Nowy system powinien spełniać cele określone w ust. 2 Protokołu 4 w sprawie bawełny, załączonego do Aktu Przystąpienia Grecji („Protokół 4”) w celu wspierania produkcji bawełny w regionach Wspólnoty, gdzie ma ona istotne znaczenie dla gospodarki rolnej ***tak, aby jej producenci mogli uzyskać godziwe dochody i aby ustabilizować rynek*** poprzez udoskonalenia strukturalne na poziomie dostaw i sprzedaży.

(4) Nowy system powinien spełniać cele określone w ust. 2 Protokołu 4 w sprawie bawełny, załączonego do Aktu Przystąpienia Grecji („Protokół 4”) w celu wspierania produkcji bawełny w regionach Wspólnoty, gdzie ma ona istotne znaczenie dla gospodarki rolnej ***i dla struktury społecznej regionów, dystrybuowania wśród producentów godziwych dochodów oraz ustabilizowania rynku*** poprzez udoskonalenia strukturalne na poziomie dostaw i sprzedaży.

Poprawka 6

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 5 preambuły

(5) Należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki i okoliczności dotyczące specyficznej sytuacji sektora bawełny, w tym wszystkie elementy niezbędne do oceny rentowności tej uprawy. ***W tym celu*** przystąpiono do procesu oceny i konsultacji: przeprowadzono dwa badania nad wpływem społeczno-ekonomicznym i środowiskowym przyszłego systemu wsparcia w sektorze bawełny na sektor bawełny we Wspólnocie i zorganizowano seminaria oraz konsultacje internetowe ze stronami zainteresowanymi.

(5) Należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki i okoliczności dotyczące specyficznej sytuacji sektora bawełny, w tym wszystkie elementy niezbędne do oceny rentowności tej uprawy. ***Uprawa bawełny jest prowadzona w regionach, które nadal należą do regionów objętych celem konwergencji na lata 2007-2013, charakteryzujących się gospodarką wybitnie rolniczą o ograniczonej możliwości prowadzenia innego rodzaju upraw. Ponadto na tych obszarach uprawa i związany z nią przemysł rolny stanowią znaczące źródło zatrudnienia i dobrobytu. W związku z tym przystąpiono***

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

do procesu oceny i konsultacji: przeprowadzono dwa badania nad wpływem społeczno-ekonomicznym i środowiskowym przyszłego systemu wsparcia w sektorze bawełny na sektor bawełny we Wspólnocie i zorganizowano seminaria oraz konsultacje internetowe ze stronami zainteresowanymi.

Poprawka 7**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 6 preambuły**

(6) *Oddzielenie od produkcji bezpośredniego wsparcia dla producentów i wprowadzenie systemu płatności jednolitych są niezbędnymi elementami procesu reformowania wspólnej polityki rolnej (WPR), mającego na celu odejście od polityki wspierania cen i produkcji na rzecz polityki wspierania dochodów rolnika.* Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 wprowadziło *te elementy* w odniesieniu do kilku produktów rolnych.

(6) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 wprowadziło *oddzielenie od produkcji bezpośredniego wsparcia dla producentów i system płatności jednolitych* w odniesieniu do kilku produktów rolnych.

Poprawka 8**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 8 preambuły**

(8) Całkowite zintegrowanie systemu płatności jednolitych z systemem wsparcia w sektorze bawełny może się wiązać z istotnym ryzykiem zakłócenia produkcji w produkujących bawełnę regionach Wspólnoty. Dlatego część wsparcia powinna być dalej powiązana z uprawą bawełny za pośrednictwem płatności specyficznych dla uprawy na kwalifikujący się hektar. Kwota tych płatności powinna być obliczana w taki sposób, aby zrealizować cele określone w ust. 2 Protokołu 4, z równoczesnym wprowadzeniem systemu wsparcia w sektorze bawełny do głównego nurtu reformowania i upraszczania WPR. Aby osiągnąć ten cel, w świetle przeprowadzonej oceny, uzasadnione jest ustalenie całkowitej dostępnej pomocy na hektar na państwo członkowskie w wysokości 35 % udziału krajowego w pomocy, która była przekazywana pośrednio do producentów. Taka stawka pozwoli sektorowi bawełny przesunąć się w kierunku długotrwałej opłacalności, sprzyja zrównoważonemu rozwojowi regionów produkujących bawełnę i zapewnia godziwe dochody rolnikom.

(8) Całkowite zintegrowanie systemu płatności jednolitych z systemem wsparcia w sektorze bawełny może się wiązać z istotnym ryzykiem zakłócenia produkcji w produkujących bawełnę regionach Wspólnoty. Dlatego część wsparcia powinna być dalej powiązana z uprawą bawełny za pośrednictwem płatności specyficznych dla uprawy na kwalifikujący się hektar. Kwota tych płatności powinna być obliczana w taki sposób, aby zrealizować cele określone w ust. 2 Protokołu 4, z równoczesnym wprowadzeniem systemu wsparcia w sektorze bawełny do głównego nurtu reformowania i upraszczania WPR. Aby osiągnąć ten cel, w świetle przeprowadzonej oceny, uzasadnione jest ustalenie całkowitej dostępnej pomocy na hektar na państwo członkowskie **zgodnie z wolą państwa członkowskiego** w wysokości **nie mniejszej niż** 35 % udziału krajowego w pomocy, która była przekazywana pośrednio do producentów, **zgodnie z zasadą pomocniczości**. Taka stawka pozwoli sektorowi bawełny przesunąć się w kierunku długotrwałej opłacalności, sprzyja zrównoważonemu rozwojowi regionów produkujących bawełnę i zapewnia godziwe dochody rolnikom.

Poprawka 9**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 9 preambuły**

(9) Pozostałe **65 %** krajowego udziału w pomocy, które były przekazywane pośrednio producentom, powinny być dostępne w systemie płatności jednolitych.

(9) Pozostały **odsetek** krajowego udziału w pomocy, który był przekazywany pośrednio producentom **i który powinien zawierać się w przedziale 20-65 %**, powinien być dostępny w systemie płatności jednolitych.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 10

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 10 preambuły

(10) *Ze względów środowiskowych* należy ustanowić obszar bazowy na państwo członkowskie, *aby ograniczyć wielkość obszarów obsiewanych bawełną*. Ponadto kwalifikujące się obszary powinny zostać ograniczone wyłącznie do tych zatwierdzonych przez państwa członkowskie.

(10) Należy ustanowić obszar bazowy **uprawy** na państwo członkowskie, **przyznając pierwszeństwo tradycyjnym obszarom upraw, co zapewni przetrwanie sektora bawełny na obszarach, na których ta produkcja ma szczególne znaczenie dla gospodarki rolnej**. Ponadto kwalifikujące się obszary powinny zostać ograniczone wyłącznie do tych zatwierdzonych przez państwa członkowskie.

Poprawka 11

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 10a preambuły (nowy)

(10a) Zakres i, w szerszym ujęciu, kwotę pomocy związanej z wielkością produkcji przyznawanej producentom, należy dostosowywać w oparciu o dane dotyczące bieżącej sytuacji, przy jednoczesnym zachowaniu neutralności finansowej sektora.

Poprawka 12

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 10b preambuły (nowy)

(10b) Niewielkie możliwości zastąpienia uprawy bawełny innymi rodzajami upraw sprawiają, że konieczne jest przewidzenie mechanizmów pomocy, które zapewniłyby rentowność tej uprawy i jej trwałość w regionach Unii Europejskiej produkujących bawełnę. W tym celu należałoby przyznać państwom członkowskim możliwość zwiększenia pomocy związanej z wielkością produkcji w przypadku, gdy obszar uprawny jest mniejszy niż powierzchnia bazowa produkcji, przy jednoczesnym zachowaniu neutralności finansowej i ustalonego maksymalnego pułapu pomocy przypadającej na rolnika.

Poprawka 13

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 11 preambuły

(11) W celu zaspokojenia potrzeb przemysłu odziarniania bawełny, kwalifikowanie się do pomocy powinno być powiązane z jakością minimalną rzeczywiście zebranej bawełny.

(11) Zgodnie z zasadą pomocniczości państwa członkowskie powinny ustalić poziom pomocy związanej z wielkością produkcji zawarty w wyżej wymienionym przedziale, jak również określić jakość minimalną rzeczywiście zebranej bawełny, dającą rolnikom dostęp do tej pomocy.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 14**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 11a preambuły (nowy)**

(11a) Biorąc pod uwagę tendencję spadkową produkcji bawełny w państwach członkowskich, przemysł odziarniania już ponosi konsekwencje procesu restrukturyzacji, któremu powinny towarzyszyć odpowiednie środki wsparcia, aby umożliwić sprawne przeorientowanie podmiotów zmuszonych do zmiany działalności produkcyjnej. W tym celu należałoby stworzyć fundusz restrukturyzacji finansowany z budżetu wspólnej organizacji rynku bawełny.

Poprawka 15**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 12a preambuły (nowy)**

(12a) Duże znaczenie zyskuje możliwość przyjęcia środków wsparcia, które pozwolą zwiększyć konkurencyjność. Środki te powinna określić i finansować Wspólnota. Do państw członkowskich należy wybór tych środków, które uznają za skuteczne i przystosowane do specyfiki danych regionów, oraz ich włączenie do krajowych programów wsparcia.

Poprawka 16**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 12b preambuły (nowy)**

(12b) Finansowanie krajowych programów wsparcia należy zapewnić przede wszystkim ze środków uzyskanych zgodnie z art. 69 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 oraz ze środków niewykorzystanych na pomoc związaną z wielkością produkcji.

Poprawka 17**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający
Punkt 12c preambuły (nowy)**

(12c) Finansowanie krajowych programów wsparcia należy zapewnić za pomocą odsetka pomocy związanej z wielkością produkcji, a także środków, które wskutek zmniejszenia powierzchni gruntów wykorzystywanych rolniczo poniżej wielkości obszaru bazowego nie zostaną wykorzystane w ramach pomocy związanej z wielkością produkcji, w celu zachowania neutralności finansowej sektora.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 18**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający**
Punkt 12d preambuły (nowy)

(12d) Do środków, które mogą być ujęte w krajowych programach wsparcia, zalicza się środki mające na celu zmianę struktury odmian, modernizację upraw w celu zwiększenia konkurencyjności sektora bawełny, wspieranie metod uprawy nieszkodliwych dla środowiska, promowanie badań ukierunkowanych na stworzenie lepszych jakościowo odmian, a także działania promocyjne i środki mające na celu modernizację zakładów odziarniania.

Poprawka 19**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający**
Punkt 12e preambuły (nowy)

(12e) W celu zachęcania do produkcji bawełny najwyższej jakości należy wprowadzić premię z tytułu jakości w ramach krajowych programów wsparcia. Premia ta powinna odnosić się do finansowania środka mającego na celu zwiększenie jakości bawełny i powinna być przyznawana producentom wytwarzającym produkt wyjątkowej jakości, zgodnie z kryteriami ustalonymi przez dane państwo członkowskie, w celu poprawy jakości produkcji i zwiększenia konkurencyjności bawełny pochodzenia wspólnotowego.

Poprawka 20**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający**
Punkt 12f preambuły (nowy)

(12f) Na podstawie rozporządzenia (WE) nr 864/2004, którego uchylenie jest w toku, zaproponowano, żeby kwota 22 000 000 EUR (stanowiąca 2,74 % pomocy) została przeniesiona do filaru drugiego i ukierunkowana na restrukturyzację regionów produkujących bawełnę. W celu jak najlepszego wykorzystania środków przypisanych sektorowi należałoby przenieść tę kwotę do filaru pierwszego i ująć ją w krajowych programach wsparcia.

Poprawka 21**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający**
Punkt 13a preambuły (nowy)

(13a) Postanowienia dotyczące bawełny powinny obowiązywać do roku 2013.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 22**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający**
Punkt 13b preambuły (nowy)

(13b) Od czasu wprowadzenia reformy sektora bawełny przyjętej w 2004 r. i unieważnionej przez Trybunał w sprawie C-310/04 produkcja znacznie spadła, co pociągnęło za sobą szkody gospodarcze dla wszystkich zaangażowanych podmiotów, które to szkody należałoby odpowiednio oszacować w celu przyznania odszkodowań za poniesione straty.

Poprawka 23**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający**
Punkt 13c preambuły (nowy)

(13c) W celu ułatwienia przejścia od istniejącego systemu wsparcia sektora bawełny do systemu wprowadzonego przez niniejsze rozporządzenie konieczne jest przyjęcie działań na rzecz restrukturyzacji sektora odziarniania.

Poprawka 24**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110a — akapit pierwszy a (nowy)

Pewien odsetek pomocy może być wykorzystany na środki służące wspieraniu zrównoważonego charakteru sektora w oparciu o wyspecjalizowane programy w ramach systemów krajowych przedłożone przez państwa członkowskie produkujące bawełnę i zatwierdzone w ramach procedury komitetu zarządzającego. Takie programy mogą obejmować strategię dotyczące zapobiegania kryzysom i zarządzania nimi, a także działania służące umocnieniu zrównoważonego charakteru sektora, których nie obejmuje polityka rozwoju obszarów wiejskich.

Poprawka 25**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110b — ustęp 2a (nowy)

2a. Państwa członkowskie produkujące bawełnę mogą ustalić dodatkowe warunki dotyczące siewu, uprawy, zbioru i dostawy dla podmiotów przemysłu odziarniania w celu zachowania uprawy bawełny na obszarach produkcji i uniknięcia zastąpienia jej innym rodzajem uprawy.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 26

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 1

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110c — ustęp 1 — tiret drugie

— Grecji: **370 000** ha,

— Grecji: **270 000** ha,

Poprawka 38

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 1

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110c — ustęp 2 — część wprowadzająca

2. Wysokość pomocy na każdy kwalifikujący się hektar wynosi:

2. Wysokość pomocy na każdy kwalifikujący się hektar, **odpowiadająca co najmniej 35 % całkowitej płatności na rzecz rolnika**, wynosi:

Poprawka 27

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 1

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110c — ustęp 2 — tiret drugie

— Grecja: **594 EUR na 300 000 hektarów i 342,85 EUR na pozostałe 70 000 hektarów,**

— Grecja: **od 750 EUR,**

Poprawka 28

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 1

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110c — ustęp 3 — akapit drugi

Jednak w przypadku Grecji proporcjonalne zmniejszenie stosowane jest w odniesieniu do kwoty pomocy określonej dla części krajowej powierzchni bazowej obejmującej 70 000 hektarów, w celu utrzymania się w granicach łącznej kwoty 202,2 mln EUR.

skreślony

Poprawka 29

Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 1

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110c — ustęp 3a (nowy)

3a. Jeżeli liczba hektarów uprawy bawełny kwalifikujących się do pomocy w danym państwie członkowskim nie sięgnie liczby hektarów obszaru bazowego, o którym mowa w ust. 1, to pomoc dla tego państwa członkowskiego, o której mowa w ust. 2, zwiększa się proporcjonalnie do brakującej liczby hektarów obszaru bazowego aż do pułapu, który ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 144. Wszelkie oszczędności uzyskane w wyniku zmniejszenia produkcji przeznaczają się na krajowe programy wsparcia.

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 30**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110d — ustęp 1 — tiret piąte a (nowe)

— *przyjmowanie środków w zakresie zarządzania kryzysem na rynku.*

Poprawka 31**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110 ea (nowy) — ustęp 1 (nowy)

Artykuł 110ea**Krajowe programy wsparcia**

1. *Ustanawia się krajowe programy wsparcia w celu zwiększenia konkurencyjności. Działania kwalifikujące się do programów określa i finansuje Wspólnota. Państwa członkowskie dokonują wyboru pakietu środków, które uznają za skuteczne ze względu na specyfikę określonych regionów. Pakiet ten mógłby obejmować fundusz restrukturyzacji przemysłu odziarniania.*

Poprawka 32**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110 ea (nowy) — ustęp 2 (nowy)

2. *Krajowe programy wsparcia finansowane są dzięki minimalnemu odsetkowi (bazowemu) wynoszącemu 1 % globalnej kwoty pomocy związanej z wielkością produkcji. Powyższą sumę uzupełniają środki niewykorzystane w ramach pomocy związanej z wielkością produkcji wskutek zmniejszenia powierzchni gruntów wykorzystywanych rolniczo poniżej wielkości powierzchni bazowej poszczególnych państw członkowskich.*

Poprawka 33**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110 ea (nowy) — ustęp 3 (nowy)

3. *W programach krajowych ujęta jest kwota przeznaczona na restrukturyzację regionów produkujących bawełnę, która wynosi 22 000 000 EUR (tj. 2,74 % pomocy) i którą przeniesiono do filaru drugiego.*

Czwartek, 8 maja 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 34**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110 *ea* (nowy) — ustęp 4 (nowy)

4. Zgodnie z wyborem państwa członkowskiego z tytułu krajowych programów wsparcia mogą być finansowane działania mające na celu zaradzenie skutkom ewentualnego spadku produkcji i zmiany struktury odmian, a także działania zmierzające do modernizacji upraw w celu poprawy konkurencyjności produktu. Wsparcie przyznawane jest na rzecz metod uprawy nieszkodliwych dla środowiska w celu bardziej racjonalnego zarządzania zasobami wodnymi i minimalizacji wykorzystania produktów fitosanitarnych; zachęca się do badań ukierunkowanych na stworzenie lepszych jakościowo odmian, jak również wspiera się restrukturyzację i modernizację zakładów odziarniania. Państwa członkowskie mogą przyznać premię z tytułu jakości producentom, którzy wytwarzają produkt wyjątkowej jakości, na podstawie określonych kryteriów ustalonych przez państwa członkowskie.

Poprawka 35**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 110 *ea* (nowy) — ustęp 5 (nowy)

5. W ramach krajowych programów wsparcia można finansować strategie mające na celu przewidywanie, łagodzenie i zwalczanie wpływu zmian klimatu na regiony produkujące bawełnę.

Poprawka 36**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1a (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 143d

(1a) Skreśla się art. 143d.

Poprawka 37**Projekt rozporządzenia Komisji — akt zmieniający****Artykuł 1 — punkt 1 b (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

Artykuł 155a

(1b) Artykuł 155a otrzymuje następujące brzmienie:

Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja przedłoży Radzie raport w sprawie wdrożenia niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do [...] oliwy z oliwek, oliwek konsumpcyjnych i gajów oliwnych, tytoniu i chmielu, w razie konieczności wraz z odpowiednimi wnioskami.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia dotyczące bawełny obowiązują do roku 2013.

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski**Czwartek, 8 maja 2008 r.**

(2009/C 271 E/11)	Zmiany w Protokole dotyczącym wielkości dopuszczalnych połowów oraz rekompensaty finansowej przewidzianych w Umowie pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Szeszeli *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów dotyczącego zmian w Protokole ustalającym, na okres od dnia 18 stycznia 2005 r. do dnia 17 stycznia 2011 r., wielkości dopuszczalne połowów oraz rekompensatę finansową przewidziane w Umowie pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Szeszeli (COM(2007)0664 — C6-0430/2007 — 2007/0232(CNS))	78
(2009/C 271 E/12)	Podatek akcyzowy w odniesieniu do piwa produkowanego na Maderze *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej Portugalię do stosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego w odniesieniu do piwa produkowanego na terenie autonomicznego regionu Madera (COM(2007)0772 — C6-0012/2008 — 2007/0273(CNS))	80
(2009/C 271 E/13)	Systemy wsparcia dla rolników (wsparcie w sektorze bawełny) *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, w odniesieniu do systemu wsparcia w sektorze bawełny (COM(2007)0701 — C6-0447/2007 — 2007/0242(CNS))	80

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.